

ผลแห่งวิปัสสนากรรม

พระธรรมเทศนาโดย : ท่านพระอาจารย์ หลวงพ่อพุธ ฐานิโย

ผลแห่งวิบากกรรม

กฎแห่งกรรมและตอบปัญหาเรื่องการทำบุญ

สถาบันบัณฑิตธรรม

จัดพิมพ์เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา

คำนำ

ผลแห่งวิบากกรรม

ปัจจุบันนี้ คนจำนวนมากมีความเข้าใจไขว้เขวไปจากหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาที่ว่า "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว" โดยกล่าวอ้างถึงปรากฏการณ์ที่ว่า บางคนทำความชั่วมาก แต่กลับร่ำรวย ได้รับความนับหน้าถือตา เป็นคนมีชื่อเสียง สังคมก็ยอมรับ ในขณะที่บางคนซึ่งทำความดีมาก ชื่อสัตย์ สุจริต แต่ต้องอยู่อย่างลำบากยากจน ถึงกับมีคำกล่าวรุนแรงในทางตรงข้ามว่า "ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป"

ความจริงแล้ว เป็นเพราะเขาไม่เชื่อกรรม หรือไม่เข้าใจเรื่องกรรมดีพอ จึงปฏิเสธและมีทิฏฐิที่ไม่เป็นสัมมา คือ ไม่เชื่อว่าสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ไม่เชื่อว่าทุกคนมีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นทายาท มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์

ธรรมสภาได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการแสวงหาความเข้าใจในเรื่องดังกล่าว จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ "กรรม : ผลแห่งวิบากกรรม" เล่มนี้ขึ้น โดยในภาคแรกของหนังสือ คือ ภาคหลักธรรม จะเป็นคำสอนของท่านพระอาจารย์ หลวงพ่อพุธ ฐานิโย พระเถระผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของพุทธศาสนิกชนชาวไทย ได้อธิบายเรื่องหลักกรรมในพระพุทธศาสนาไว้อย่างแจ่มชัดเป็นขั้นเป็นตอน ส่วนภาคที่สอง คือ ภาคกฎแห่งกรรม เป็นการรวบรวมและเรียบเรียงเรื่องกฎแห่งกรรมในพระไตรปิฎก เพื่อประกอบความเข้าใจ และการศึกษาเปรียบเทียบ

หนังสือกฎแห่งกรรมที่ได้จัดพิมพ์รวม ๘ เล่ม มีดังนี้

- ความเข้าใจเรื่องกรรม *สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช*
- การอยู่เหนือกรรม *พระธรรมโกศาจารย์ (ท่านพุทธทาสภิกขุ)*
- อำนาจแห่งกรรม *พระพรหมมิ่งคลาจารย์ (ปัญญานันทภิกขุ)*
- อคติแห่งกาลมรณะ *พระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ จิตธัมโม)*
- ผลแห่งวิบากกรรม *ท่านพระอาจารย์ หลวงพ่อพุธ ฐานิโย*
- การชนะกิเลสमार *ท่านพระอาจารย์ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต*
- การเผชิญผลกรรม *สมเด็จพระพุทธาจารย์ (โต พรหมรังสี)*
- เทวทูต เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย *ท่านพระอาจารย์ หลวงปู่ฝั้น อาจาโร*

ทั้งนี้โดยหวังว่าจะช่วยขยายความเข้าใจในเรื่องกฎแห่งกรรมเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจในชีวิตที่ถูกต้อง เพื่ออำนวยความสุข ความเจริญ แก่ผู้มีศรัทธาปฏิบัติกรรมดีต่อไป ชรรณสภาและสถาบันบันลือธรรม จึงได้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้เผยแพร่แก่พุทธศาสนิกชน อันสืบสืงจากการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ของน้อมถวายแด่ ท่านพระอาจารย์ หลวงพ่อพุธ ฐานิโย พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ และเป็นที่พักของพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

ด้วยความสุจริตและหวังดี
ธรรมสภาปรารถนาให้โลกพบความสงบสุข

สารบัญ

พจนานุกรม

- คำนำ
- ภาคหลักกรรม ๗
 - ๑. กรรมกับผลแห่งวิบากกรรม ๕
 - ๒. ถาม-ตอบ เรื่องบุญกุศล ๓๕

เรียบเรียงจากคำสอนของท่านพระอาจารย์ หลวงพ่อพุธ ฐานิโย
- ภาคกฎแห่งกรรม ๔๕
 - ๑. ของสงฆ์ ๕๑
 - ๒. ง่อยเปลี้ยเสียขา ๕๗
 - ๓. อนิจจา...โรงฆ่าสัตว์ ๖๗
 - ๔. ตีไก่ ๗๓
 - ๕. ชีวิตแมว ๗๕
 - ๖. ฆ่าควาย ๘๕
 - ๗. เอาดีไม่ได้ ๙๗
 - ๘. คัมहाพาให้มีคน ๑๐๗
 - ๙. กำบนบาน ๑๑๑
 - ๑๐. เทพธิดาคดสวรรค์ ๑๒๕
 - ๑๑. ข่มขืน ๑๓๓

๑๒.	โทษคำพระ	๑๓๕
๑๓.	ผิดศีล	๑๔๑
๑๔.	เจ้ากรรมตามมาทวง	๑๔๕
๑๕.	เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า	๑๗๑
๑๖.	ทำร้ายผู้ไม่ทำร้ายตอบ	๑๗๗
๑๗.	ทำดีชีวิตเปลี่ยน	๑๕๓
๑๘.	การตอบแทนพระคุณพ่อแม่	๒๐๕
๑๙.	วิบากกรรม	๒๐๗

ป ๑ ๙ ๓ ๓ ๖ ๕ ๕ ๖

พลาแห่งวิวัฒธรรม

๑

กรรมกับผลแห่งวิบากกรรม

มนุษย์เกิดมาได้อย่างไร ?

มนุษย์เรานี้มันเกิดมาจาก อวิชชา ตัณหา กรรม
อาหาร บัจจัย ๔ อย่างนี้ทำให้เกิดขึ้นมา

แต่เริ่มแรกจริง ๆ ก็ไม่มีใครรู้ว่า มนุษย์และสัตว์
ทั้งหลายนี้ เกิดขึ้นมาได้อย่างไร แม้พระพุทธเจ้า
พระองค์ก็ไม่ได้ตรัสไว้ว่า มนุษย์เกิดขึ้นได้อย่างไร
เพราะโลกนี้เมื่อย้อนหลังคืนไปแล้ว ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่
มีสิ้นสุดเลย เรียกว่าเบื้องต้นไม่ปรากฏ ไม่ทราบมัน

เกิดมาแต่เมื่อใด

พระองค์ตรัสรู้สัมมาสัมโพธิญาณ ทรงมีพระญาณไม่มีที่สิ้นสุด แม้กระนั้นพระองค์ก็ไม่ได้พยากรณ์เอาไว้ว่าจิตวิญญาณของมนุษย์มาจากอะไร และมาแต่ไหน เบื้องต้นจริง ๆ ไม่มี พระองค์ก็ไม่ได้พยากรณ์ไว้

พระองค์ทรงพยากรณ์ว่า ชีวิตมนุษย์ ได้อาศัย อวิชาเป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร สังขารเป็นปัจจัยให้เกิด วิญญาณ วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป นามรูปเป็นปัจจัยให้เกิดผัสสะ ผัสสะเป็นปัจจัยให้เกิดเวทนา เวทนาเป็นปัจจัยให้เกิดตัณหา ตัณหาเป็นปัจจัยให้เกิด อุปาทาน อุปาทานเป็นปัจจัยให้เกิดภพ ภพเป็นปัจจัยให้เกิดความแก่ พยาธิความเจ็บไข้ มรณะความตาย โสกะความโสกเศร้า ปริเทวะความร้องไห้รำไร ทุกข์ โทมนัสความคับแค้นใจ อุปายาสความเหี่ยวแห้งใจ

เป็นอันว่าความทุกข์ทั้งหลาย ย่อมเกิดขึ้นด้วยอาการดังนี้ สรุปลงแล้วว่ามีแต่ทุกข์ทั้งนั้น ถ้าพิจารณาตามปฏิจางสมุปบาทอันนี้แล้ว ร่างกายและจิตใจของคนเรายังมีอวิชชาตัณหาหุ้มห่ออยู่นี้ แต่คนหารู้

แจ้งด้วยปัญญาอันนี้ไม่ ก็เลยหลงติดสุขชั่วคราวทำให้
หัวใจโล่งไปชั่วขณะหนึ่ง ๆ เท่านั้น

ปัจจัยแห่งการเกิดชีวิต

แต่แล้วในที่สุด ก็จะมีแต่ความทุกข์บังเกิดขึ้นใน
จิตใจของแต่ละคนนี่ พุคตามบุคคลที่ไม่บรรลุถึงสัง-
กรรม ถ้าผู้ที่บรรลุวิริยสังกรรมแล้ว จิตของท่านก็อยู่
เหนือปัจจัยอันตกแต่งชีวิตเหล่านี้เสียแล้ว จิต
ของท่านจึงไม่มีทุกข์ ผู้ที่ยังละเหตุปัจจัยเหล่านี้ไม่ได้
ก็ต้องจมอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์เหล่านี้ไปก่อน

เหมือนอย่างกับพวกพรหม เมื่อถูกกลิ่นของ
จวนดิน มันหอมขึ้นไปถึงพรหมโลก พรหมอยู่ไม่ได้
ก็ต้องลงมาบริโภคนั้นแล้วก็คิดใจในรสชาติ
เมื่อเกิดความยินดีพอใจเข้า ญาณก็เลยเสื่อม เมื่อญาณ
เสื่อมแล้ว ก็เหาะไปไม่ได้ ก็ต้องอยู่บนพื้นดินนี้ ก็
เลยสร้างบ้านเรือน มีลูกมีหลานสืบต่อกันมาโดยลำดับ
จนถึงบัดนี้

สัตว์เกิดมาเพราะสาเหตุอะไร ?

สัตว์เดรัจฉานก็เกิดจากกรรมเช่นเดียวกัน แต่กรรมของสัตว์เดรัจฉานเป็นกรรมอันหยาบกว่ากรรมของมนุษย์ เพราะฉะนั้นสัตว์เดรัจฉานจึงมีความเป็นอยู่แตกต่างจากมนุษย์มาก แล้วก็ป็นสมบัติของมนุษย์ด้วย พวกสัตว์เดรัจฉานมันเบียดเบียนกัน มันก็มีบาปเหมือนกัน สัตว์พวกใดที่ไม่เบียดเบียนสัตว์อื่น มันก็ไม่มีบาป แต่ว่ามันก็มีกรรม คือการกระทำของสัตว์ ความยึดถือต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นตัวกรรม ทำให้เกิด ๆ ตาย ๆ อยู่เช่นนี้

สัตว์เดรัจฉานนี้ เมื่ออยู่ใกล้กับมนุษย์ มนุษย์ทำคุณงามความดีอะไร มันก็ยินดีด้วย อย่างนี้มันก็ได้รับส่วนบุญจากมนุษย์เหมือนกัน เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นนาน ๆ ไป อินทรีย์มันจะแก่กล้าขึ้น ก็เลยพ้นจากสัตว์เดรัจฉานมาเกิดเป็นมนุษย์ เป็นอยู่อย่างนี้แหละ

ดังนั้นการที่พวกนักวิทยาศาสตร์ นักจิตวิทยา ชาวตะวันตก ผู้เป็นนักคิดทั้งหลายพากันกล่าวว่า

โลกนี้มีพืชเกิดขึ้นก่อน แล้วก็มีสัตว์น้ำเป็นอันดับแรก ต่อมาสัตว์บกจึงเกิดขึ้นจากวิวัฒนาการของสัตว์น้ำ ก็เป็นการคาดคะเนที่ไม่ถูกต้อง เพราะตามเนื้อความ แห่งปฐมกรรมนี้ โลกว่างเปล่า มนุษย์เกิดขึ้นก่อน จึงมีพืชแล้วจึงมีสัตว์ สิ่งมีชีวิตทั้ง ๓ พวก เกิดจากธาตุ ทั้ง ๔ ของโลก คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ ดังนั้น เมื่อแตกดับไป จึงสลายทิ้งธาตุเดิมไว้ในโลก

พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ว่า โลกนี้ก็มีอายุ เหมือนกัน โลกนี้หมายรวมทั้งแผ่นดิน แผ่นน้ำ ทั้ง พืช ทั้งสัตว์ มนุษย์ รวมกันเข้าเรียกว่าโลก อายุของ มนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน ก็มีขอบเขตของอำนาจแห่ง กรรมของสัตว์แต่ละจำพวก

คำว่า สัตว์ นี้เป็นคำกลาง แปลว่า ผู้ซึ่งอยู่ หมายความว่า ใครก็ตามถ้ายังข้องอยู่ในโลกนี้ ก็ได้นามว่าสัตว์ทั้งนั้นแหละ แต่จำแนกออกเป็นประเภท ต่าง ๆ เช่น สัตว์มนุษย์ สัตว์เดรัจฉานอย่างนี้แหละ
 ดังนั้นพระพุทธองค์จึงได้แสดงความเสื่อมสลาย

ดังได้กล่าวมาแล้ว เมื่อมันหมดอายุของโลกแล้ว ก็จะเกิดพระอาทิตย์ขึ้นมาเป็น ๒-๓ ดวงจนถึง ๗ ดวง เมื่อครบ ๗ ดวงแล้วก็เกิดไฟไหม้โลก มนุษย์สัตว์ที่อาศัยอยู่ในโลกก็ตายไปหมด

เมื่อไฟไหม้เป็นจุดและวิจุดไปหมดแล้ว ก็เกิดเป็นฝนตกลงมา ไฟก็ดับ โลกทั้งโลกนี้ก็มีแต่น้ำ ก็เกิดมีลมพัดน้ำเป็นคลื่นพัดไปมา เกิดเป็นคลื่นกระทบกันไปมา เกิดความชื้นเข้าทุกที นานไปก็เลยเกิดเป็นแผ่นดิน ที่ใดที่มันชื้นมาก ไม่เคลื่อนที่ไปที่อื่น ตั้งอยู่ที่เดิมก็กลายเป็นภูเขา ระหว่างภูเขาก็เป็นที่ราบ เราก็เรียกว่าแผ่นดิน เป็นที่อยู่ของมนุษย์

และก็พวกพรหมนั้นแหละมากินจ้วนดินที่เกิดใหม่ เกิดเป็นคนกลายเป็นหญิงเป็นชายขึ้นมา พื้นโลกนี้ก็มีอายุเหมือนกัน ไม่ใช่แผ่นดินนี้จะมีเป็นอยู่เช่นนี้ตลอดไปก็หาไม่ได้ ต่อๆ ไปมันก็มีอันเป็นไป เพราะทุกอย่างมันไม่เที่ยงเกิดขึ้นแล้วก็ดับไป ตามที่พระศาสดาทรงแสดงไว้

สัตว์โลกทั้งหลายมีกรรมเป็นแดนเกิด

กรรมแรงจะให้ผลทันตาเห็น หรือเรียกว่าปัจจุบันกรรมเป็นอย่างไร บางอย่างให้ผลในปัจจุบัน บางอย่างก็ยังไม่ให้ผลในปัจจุบันเป็นอย่างไร

พูดถึงเรื่องกรรมนี้ พระศาสดาทรงแสดงว่าเป็น อจินไตย บุคคลไม่ควรคิดให้มาก เพราะว่าวิบากของกรรมที่สัตว์กระทำ ได้เสวยร้อยแปดพันประการ เพราะจิตใจของมนุษย์นี้ยังมี ความโลภ ความโกรธ ความหลง ครอบงำอยู่ มันคิดไปร้อยแปดพันอย่าง วันหนึ่งๆไม่ทราบคิดอะไรต่ออะไร มีทั้งบุญ มีทั้งบาป มีทั้งไม่ใช่บุญ ไม่ใช่บาป คลุกเคล้ากันอยู่เท่านั้น

เรื่องของกรรมนี้พระศาสดาทรงแสดงหลักไว้ให้ได้คิดอ่านกัน คือพระองค์ทรงตรัสว่า สัตว์โลกทั้งหลายนี้มันมีชนกกรรม มีกรรมให้เกิด

“ชนกกรรม” ก็คือ กุศลกรรม อกุศลกรรม นั้นเอง ที่บุคคลได้กระทำนั้นแหละ เป็นผู้ให้กำเนิดขึ้น จะเกิดเป็นมนุษย์หรือเป็นสัตว์เดรัจฉาน หรือเกิดเป็นสัตว์นรก เปเรต อสุรกาย เหล่านี้ก็เนื่องจากชนก-

กรรมดังที่ว่านี้แหละ ทำให้เกิดและอุปถัมภ์ไว้ให้เกิด
ความเจริญ ลาภยศ สรรเสริญ มีความสุข มีอายุยืนยาว
ทรวดทรงสวยสดงดงาม ผิวพรรณผ่องใส อย่างนี้
เรียกว่าอาศัยกุศลกรรมบำรุงไว้ไม่ให้มีภัยอันตรายใด ๆ
เกิดขึ้น

หากบุคคลนั้นสร้างอกุศลกรรมติดตัวมาให้เกิดขึ้น
อกุศลกรรมนั้นแหละ ก็จะตกแต่งให้เป็นทุกข์ ทุกข์ที่
ท่านกล่าวไว้ว่า ตายแล้วไปตกนรก อย่างนี้เมื่อถูกน้ำ
ร้อนลวกไฟเผา ก็ตะเกียกตะกายขึ้นจากนรกแล้วก็
หนีไป หนีไปก็ไม่พ้น นายยมบาลก็จับชดลงไปในนรก
อีก นี่เรียกอกุศลกรรมมันอุปถัมภ์ไว้ มันบังคับไว้ให้
ไปทนทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้น

กรรมบีบคั้น

ที่นี้ “อุปปีพกรรม” กรรมบีบคั้น กรรมมัน
บีบคั้นนี้ก็แบ่งได้เป็น ๒ เหมือนกัน คือ ถ้าหากว่า
คนคนหนึ่งแรกทำบาปมาแล้ว ต่อมาารู้สึกตัวว่า
บาปนี้ไม่ควรทำ มันตกแต่งให้เป็นทุกข์ รู้ตัวแล้วก็รีบ

เร่งทำกุศล ทำคุณงามความดี คือหลีกเลี่ยงจาก
บาปอกุศลที่กระทำมานั้นให้พ้นไป

เมื่อทำกุศล คุณงามความดีให้แก่กล้ามากขึ้น มี
กำลังเหนือบาปอกุศลกรรมเหล่านั้น ก็บีบคั้นบาปที่
ทำไว้ก่อนไม่ให้มีโอกาสที่จะให้ผลได้ ในที่สุดก็เลย
กลายเป็นอโหสิกรรมไป นี่ท่านเรียกว่าอุปปีพกรรม

ทีนี้ถ้าหากว่าบุคคลทำบุญกุศลไว้แต่พอ
สมควร เมื่อภายหลังมาเกิดความเห็นผิดไปทำบาป
เสียหายเข้า อันนี้อำนาจของบาปนั้นมันก็บีบคั้นบุญ
กุศลที่ทำไว้ไม่ให้มีโอกาสได้มีผลแก่ผู้กระทำเลย
เพราะว่ามันมีกำลังน้อย บาปมีกำลังมากกว่า บุคคล
นั้นจึงต้องประสบแต่ความทุกข์เป็นส่วนมาก นี่คือ
ลักษณะของ อุปปีพกรรม

กรรมตัดรอน

“อุปฆาตกรรม” กรรมตัดรอน หมายความว่า
กรรมรีบ คือกรรมที่ให้ผลอย่างเด็ดขาดไปเลย เช่น
อย่างคนที่ตายโหงกันส่วนมากนั้นแหละ จะเป็น

ด้วยว่า ตกต้นไม้ ควายชน หรือถูกคนที่เป็นศัตรูลอบสังหาร หรือ ตายด้วยฟ้าผ่า อะไรก็ตามเถอะ เหล่านี้ ท่านเรียกว่า อุปฆาตกรรม กรรมตำครอน

กรรมให้ผลโดยลำดับ

“อุปปราปรเวทนิยกรรม“ กรรมให้ผลโดยลำดับชาติลำดับภพ ต่อเนื่องกันไปคือกรรมชนิดนี้

พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า

บุคคลผู้กระทำบุญกุศลในชาติที่แล้วทำไว้มาก ๆ เลยทีเดียว พอตายแล้วบุญกุศลจะส่งให้ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ดังนี้

อายุของเทวดาในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มี ๑,๐๐๐ ปีทิพย์เป็นขอบเขต เมื่อเทวดาตนนั้นไปเสวยสุขอยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์นั้นไปจนพ้นปีทิพย์แล้ว หากบุญกุศลที่เราทำไว้ตั้งแต่เป็นมนุษย์นี้ยังไม่หมด ก็จะเคลื่อนจากชั้นดาวดึงส์ไปเกิดในชั้น “ยามา” อีก ไปให้ผลสืบต่อไปอีก

ถ้าไปเกิดในชั้น “ยามา” นั้นแล้ว ชั้น “ยามา”

มีอายุสองพันปีทิพย์ หากบุญกุศลยังไม่หมดอีกก็
เคลื่อนขึ้นไปบังเกิดในชั้น “ดุสิต” ต่อไปโดยลำดับไป
อย่างนี้ นี้เรียกว่า อุปราปรเวทนิยกรรม กรรมให้ผล
โดยลำดับชาติลำดับภพไป

แม้บาปในอกุศลกรรมก็เช่นกัน เมื่อบุคคลทำ
กรรมอย่างนี้มาก ๆ แล้ว บาปกรรมนั้นนอกจากเมื่อ
ตายไปให้ผลตกนรก ทนทุกข์ทรมานอย่างสาหัส-
สาครรรจ์แล้ว เมื่ออยู่ในนรกขุมนั้นจนหมดอายุในนรก
ขุมนั้นแล้ว บาปก็ยังไม่หมดสิ้น ก็จะเคลื่อนจากนรก
ขุมนั้นแล้วไปตกในขุมใหม่อีก แต่จะได้รับทุกข์ทรมาน
เบากว่า เมื่อหมดเขตอายุของนรกขุมนั้น แล้วจะไป
ตกในขุมบริวาร ความทุกข์ก็เบาขึ้นกว่าเก่าเป็นอย่างนี้

เมื่อหมดเขตเสวยทุกข์อยู่ในนรก บาปอกุศลก็
ยังไม่สิ้น ก็ต้องมาเกิดเป็นเปรตและเป็นอสุรกาย และ
เป็นสัตว์เดรัจฉานอีก เพราะบาปกรรมนั้นมันมีเศษอยู่
เรื่อย ๆ มา

พ้นจากสัตว์เดรัจฉานมาเกิดเป็นมนุษย์ บาปยัง
ไม่สิ้นก็มาเป็นมนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์ มีอวัยวะร่างกาย

ไม่สมประกอบเป็นต้น เช่นว่า ตาบอดมาแต่กำเนิด หรือว่าหูหนวก หรือแขนด้วน ขาด้าน มาแต่กำเนิด นี้เรียกว่า “เศษบาป” มันก็ตามมาให้ผลอย่างนี้ ตาย ๆ เกิด ๆ ให้ผลไปจนหมดเขตของบาปอกุศลนั้น

บุญกุศลที่บุคคลนั้นกระทำไว้ในชาติก่อน ๆ นั้น มันจึงมาให้ผล ที่นี้เป็นคนดีกับคนดีกับเขาได้บ้างละ คราวนี้เริ่มต้นชีวิตใหม่

มหันตภัยของชีวิตมนุษย์

มันเป็นเช่นนี้แหละ ชีวิตมนุษย์ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนแล้วสอนเล่าว่าให้กลัวแต่ภัยในนรก ให้กลัวแต่ภัยในวัฏสงสาร เป็นภัยใหญ่ของโลก หรือว่าทุกข์นี้เป็นภัยใหญ่ของโลก หรือว่าทุกข์นี้เป็นภัยใหญ่ของชีวิต ชีวิตของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายมีความทุกข์นี้แหละเป็นมหันตภัย ภัยนรกบีบคั้นให้กระเสือกกระสนกระสับกระส่ายไปในโลกนี้ ขอให้เข้าใจตามนี้เลย

คนทำชั่วได้ชั่ว คนทำดีได้ดีเป็นอย่างไร คนทำ

ชั่วไม่ได้เป็นผลชั่วเพราะเหตุใด

คนทำชั่วได้ดี ยังไม่ได้รับโทษทัณฑ์เพราะกรรมดีที่มีอยู่ของเขากำลังให้ผลอยู่ กรรมชั่วที่เขา กำลังกระทำยังไม่ให้ผล ต่อเมื่อหมดผลแห่งกรรมดี กรรมชั่วจึงจะให้ผลต่อไปเป็นเช่นนี้แหละ เพราะฉะนั้น คนเราจึงเกิดความไขว้เขวไป เรื่องความเป็นอยู่แตกต่างกันเป็นเรื่องน่าสงสัย สำหรับผู้ที่ไม่รู้แจ้งในเรื่องของกรรมอย่างถ่องแท้ตามที่พระศาสดาทรงแสดงไว้ ก็เป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจได้

คือกรรมของสัตว์ทั้งหลาย อาจจะอุปมาได้เหมือนลูกโซ่ที่เป็นห่วงร้อยกันอยู่อย่างนี้ กรรมที่กระทำกันไว้ในโลกนี้ก็ย่อมให้ผลต่อเนื่องกันไป เรียกว่าให้ผลเป็นขั้นตอนไป ไม่สลับสนกัน

คือหมายความว่าเวลาใดกรรมดีกำลังให้ผลอยู่ กรรมชั่วก็ไม่ให้ผลเป็นอย่างนั้น แม้ว่าคนนั้นจะทำชั่วอย่างไร แต่กรรมดีก็ยังอุปถัมภ์เขาอยู่ เขาก็ยังไม่เสื่อมจากลาภจากยศและยังไม่ได้ประสบกับความทุกข์แต่อย่างใด เพราะกรรมดียังอุปถัมภ์เขาอยู่ ทีนี้หากว่า

กรรมดีหมดอายุลงเมื่อใด กรรมชั่วที่เขาทำนั้นก็จะมี
โอกาสให้ผลเมื่อนั้น

กรรมกับชีวิตของเรา

การที่เรามาศึกษาเรื่องราวของพระพุทธศาสนา
ขอให้ได้ศึกษาเรื่องกรรม เรื่องผลของกรรมนี้ให้มาก
เท่าที่จะมากได้ มันเกี่ยวข้องกับชีวิตของเรา เรื่องกรรม
ดี กรรมชั่ว นี่เชื่อว่าเราศึกษาเพื่อใครก็หาไม่ได้ ความ
จริงเราศึกษาเพื่อตัวของเราเอง

เมื่อเรารู้แจ้งชัดในกรรม ผลของกรรมดัง
กล่าวมาแล้วนั้น ผู้นั้นก็จะพยายามเว้นจากความชั่ว
ต่าง ๆ และพยายามสร้างสมแต่ความดีขึ้นมาในตน
ก็อาศัยความรู้ความเข้าใจแจ่มแจ้งด้วยตนเองนี้
แหละ คนเราจึงจะละความชั่วประกอบความดีได้

ถ้าไม่รู้ไม่เห็นด้วยตนเองแล้ว มันละไม่ได้
เรื่องกรรมชั่ว กรรมดีก็สร้างไม่ได้ เพราะมนุษย์มัน
เหมือนอย่างสัตว์เดรัจฉานเพราะมนุษย์ถือมานะทิฐิเป็น
ส่วนมาก โดยสำคัญว่าเราคนหนึ่งละในโลกนี้ และไม่

ค่อยยอมเชื่อใครได้ง่ายๆ ถ้าไม่เห็นด้วยตนเองเสียก่อนแล้ว แต่ทั้งที่ตนเองไม่เห็นด้วยกับตนเอง ก็ไม่พยายามชวนขวยศีกษาไม่พยายามค้นคว้า เอาแต่มานะทิฐิทับถมจิตใจไว้เฉยๆ แล้วก็ทำกรรมชั่วเรื่อยไป นี่คนส่วนมาก

สำหรับผู้มีปัญญาทั้งหลายแล้ว เมื่อไม่เห็นอย่างว่า คือธรรมดาผู้มีปัญญายอมเคารพต่อเหตุผล ถ้าใครพูดออกมาแล้วมีเหตุมีผลควรคิดพิจารณาได้ก็เงี่ยหูฟังทันที แล้วก็กำหนดพิจารณาเรื่องราวที่บุคคลนั้นแสดงออกมาน่า มันมีเหตุมีผลอย่างไร เป็นเหตุผลที่ดีหรือเป็นเหตุผลที่ไม่ดี ให้มันรู้แจ้งด้วยตนเอง ถ้าเป็นเหตุที่ลึกลับปฏิบัติตาม ถ้ารู้ว่าเป็นเหตุผลที่ไม่ดี ไม่ถูกต้อง เราก็ไม่ทำตามเสียและไม่เสียหายนะไร

อุปมาเหมือนอย่างบุคคลไปตลาดขายของ มีสตางค์ติดตัวไป เมื่อไปเห็นสิ่งของในร้านแล้วเลือกเอาตามต้องการ ไม่มีใครบังคับให้ซื้อของของใคร คือแล้วแต่ตนเองจะชอบใจอย่างไร ก็จึงไปติดต่อซื้อกับเขา เขาขายให้ก็เอา ไม่ขายให้ก็แล้วไป

อันนี้ก็เช่นเดียวกันนั่นแหละ สดับตรับฟัง เป็นหน้าที่ เป็นสิทธิของผู้ฟัง คือว่าทุกคนต้องเคารพต่อการสดับตรับฟัง แต่การที่จะทำตามหรือไม่ทำตามนั้น เป็นสิทธิของแต่ละบุคคล

นี่นักปราชญ์ท่านกล่าวไว้อย่างนี้ แต่ทุกคนต้องเคารพในการฟัง ใครออกความเห็นอย่างไรมาก็ฟังเสียก่อน ฟังแล้วเอาไปคิดไปพิจารณา ถ้าเห็นว่าเป็นประโยชน์จริง ว่าเรื่องอย่างนี้เราไม่เคยรู้มาก่อน เพราะผู้นี้พูดขึ้นเราถึงได้รู้เหตุผล ว่าเป็นผลดีจริงอย่างนี้ ก็ปฏิบัติตามเลย

ธรรมดานักปราชญ์ เพราะธรรมดาผู้ที่ป็นสาวก ไม่ได้ตรัสรู้ด้วยตนเองอย่างพระพุทธเจ้า ผู้เป็นสาวก ต้องได้ยินได้ฟังจากท่านผู้อื่นเสียก่อน แล้วจึงจะหลุดพ้นจากกิเลสและกองทุกข์ทั้งหลายได้

สำหรับท่านที่สร้างบารมีเป็นพระพุทธเจ้านั้น ในเวลาที่พระองค์เป็นพระโพธิสัตว์อยู่ ท่านจะสดับตรับฟังคำสอนของนักปราชญ์ ของพระพุทธเจ้าทั้งหลายอยู่เช่นเดียวกัน

แต่เมื่อสร้างบารมีเต็มบริบูรณ์แล้ว เมื่อได้เสด็จออกบวชไปแล้ว ตอนไปแสวงหาความรู้เป็นสัมมาสัมโพธิญาณนั้น ไม่มีใครแนะนำพระองค์เลย พระองค์ต้องคิดค้นด้วยพระองค์เอง เหตุฉะนั้น จึงได้พระนามว่า “สัมมาสัมพุทธโธ” เป็นผู้ตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เอง เพราะฉะนั้นพากันทราบอย่างนี้แล้วก็จึงพากันใคร่ครวญดู

สรุปแล้วก็หมายเอาตัวของเราแต่ละคนนี่เองว่า ตัวเรานั้นเป็นอยู่อย่างไร ตัวเองรู้เรื่องของตัวเองหรือไม่ ว่าเรามีจิตใจผ่องใสจากบาปอกุศลเท่าใด หรือว่าบาปอกุศลยังครอบงำจิตใจอยู่ ครอบงำจิตใจอยู่อย่างไร หรือเรามีปัญญาสอนจิตใจของตนให้ปล่อยวางในเรื่องนั้นได้หรือไม่ หรือจิตใจมันไปฝีกฝนเอง ให้ปล่อยวางในเรื่องนั้นได้หรือไม่ หรือจิตใจมันไปฝีกเอาเรื่องนั้นมาแล้วข่มทุกข้อยู่ภายในจิตใจ นี่เป็นหน้าที่ของเราทุกคนจะต้องพิจารณาตนเองให้ได้

เรื่องปฐมกรรมปฐมมูลอย่างที่ว่ามาแล้วนั้น มัน

ก็เรื่องของคนนี่เอง เมื่อเกิดมาเป็นคนมาประสบกับความทุกข์แล้วก็อยากมีความสุข สรุปลงใจความแล้วจึงต้องสร้างกุศล คุณงามความดี เพราะขาดบุญกุศลแล้วไม่มีสิ่งใดจะอำนวยความสะดวกได้ตามกำลังของแต่ละบุคคลที่กระทำสะสมเอาไว้

มนุษย์สมบัติ

ถ้าเป็นบุญกุศลส่วนโลกก็ทำให้ผลเป็นสุขอยู่ในโลกนี้หรือโลกอื่น เรียกว่า ในสามโลกนี้แหละ วนเวียนอยู่ที่นี่แหละ ถ้าเกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นมนุษย์ที่ดี เกิดในตระกูลสูง สมบูรณ์ด้วยลาภยศสรรเสริญ นี่ท่านจึงเรียกว่า “มนุษย์สมบัติ” แปลว่า เพียบพร้อมด้วย รูปสมบัติ คุณสมบัติ โสภณสมบัติ ปัญญาสมบัติ พร้อมไปหมดเลย รวมเรียกว่า “มนุษย์สมบัติ”

ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาก็เป็นเทวดาที่สมบูรณ์ด้วยทิพยสมบัติ มีอายุยืนยาวนาน มีวรรณะผิวพรรณผ่องใส

เพศของพรหม

ถ้าบำเพ็ญกุศลสูงไปกว่านั้น ก็ไปเกิดในพรหม-
โลก เป็นพวกพรหม เป็นพวกที่ไม่ใช่เพศหญิง ไม่ใช่
เพศชาย มีเพศเดียว เรียกว่า เพศของพรหม

พวกพรหมนี้ยังมีอายุยืนยาวนานเป็นหลายกัป
หลายกัลป์แล้วก็มีความสุขยิ่งไปกว่าเทวดาไปอีก
เพราะว่าพวกพรหมนี้เป็นผู้อยู่ด้วยญาณมีจิตใจสงบ
อยู่อย่างนั้น ไม่มีความรักความใคร่ในกามคุณเหมือน
เทวดา

ส่วนเทวดานี้ยังมีความกำหนดยินดีในกามคุณอยู่
ก็จะต้องมีความเสียใจดีใจอยู่อย่างนั้นแหละ เรื่องของ
กามคุณนี้จะเป็นที่ไหนๆก็ตาม มันมีเรื่องวุ่นวายอยู่
ไม่มากก็น้อย แต่ว่าพวกพรหมนี้จะอยู่ไปได้ชั่วอายุ
ของพรหมเท่านั้นเอง คือชั่วอายุของญาณสมาบัติซึ่ง
อำนาจผลให้ เมื่อหมดเศษของญาณสมาบัติอันนั้น
แล้วก็จะต้องจุติเคลื่อนจากพรหมโลกไปที่อื่นไปหา
ที่เกิดใหม่อีก

ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงได้ทรงสรรเสริญว่าพรหม-

โลกนั้นเป็นสุขอยู่ตลอดไป ทรงสั่งสอนให้พุทธบริษัท นั้นรีบเร่งบำเพ็ญ ศีล สมาธิ ปัญญา หรือว่ามรรคมี องค์ ๘ ประการนี้ให้บริบูรณ์ขึ้นในจิตสันดาน แล้วก็จะได้บรรลุ อริยมรรค อริยผล ตั้งแต่ โสดาปภูมิรรค โสดาปภูมิล เป็นต้นไป จนถึง อรหัตมรรค อรหัตผล ก็จึงจะส่งผลให้พ้นจากความหมุนเวียนไปในโลกนี้

สำหรับผู้ได้บรรลุโสดาปภูมิลก็จะหมุนเวียนอยู่ในโลกนี้อย่างมากไม่เกิน ๗ ชาติ อย่างกลาง ๓ ชาติ อย่างสูง ๑ ชาติเท่านั้น ก็ดับขันธเข้าสู่นิพพานไปเลย เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นมันก็ไม่มีอะไรแล้ว

เมื่อพวกเราเหล่าพุทธบริษัทนับถือพระพุทธศาสนาทั้งหลายก็ไม่ควรจะล่งเลสงสัย ตรวจดูกาย วาจา จิตของตนดังที่แนะนำมา เมื่อเห็นว่าตนมีศีล บริสุทธิ์อยู่ ก็มีความอุ่นใจในขั้นหนึ่ง แล้วเข้ามาทำสมาธิภาวนามาทำใจให้สงบลงไปได้ อย่างนี้ก็จะได้รับความอุ่นใจยิ่งขึ้นไปอีกกว่านั้น ก็มาเจริญปัญญา กำหนดพิจารณาธาตุ ๔ ขันธ์ ๕ ว่าเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จริง ๆ

คุณสมบัติของการบรรลุโสดาบัน

ตามเป็นจริงอย่างนั้นแล้ว ก็มีโอกาที่จะละอุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่นเหล่านี้ได้ไม่มากนักน้อยตามกำลังปัญญาของตน เมื่อละอุปาทานในขั้นต้น ได้บรรลุโสดาบันดังกล่าวมาแล้วนั้น พระโสดาบันนี้ท่านมีความรู้ความเห็นประจำอยู่ในจิตใจอยู่ตลอดเวลาที่ว่า จันท์ ๕ ไม่มีในตน ตนไม่มีในจันท์ ๕ ความรู้ความเห็นอย่างนี้ไม่เสื่อมจากจิตใจของพระโสดาบันเลย

และอีกอย่างหนึ่งพระโสดาบันนี้มีศีล ๕ บริสุทธีไม่ต่างพร้อย ถึงแม้จะมีมัวหมองอยู่บ้างก็อาจจะมีก็อาจจะเพราะกิเลสยังมีอยู่ แต่เมื่อรู้ตัวแล้วท่านก็สมาทานศีลตั้งใจสังวรระวังไปใหม่ มันก็บริสุทธีไปตามเดิม

ท่านกล่าวว่าพระโสดาบันนี้มีศีลยิ่ง มีสมาธิพอประมาณ มีปัญญาพอประมาณ พระสกทาคามี พระอนาคามี อันนี้มีศีลยิ่งมีสมาธิยิ่ง แต่มีปัญญาพอประมาณ แต่พระอรหันต์แล้วพร้อมทั้ง ๓ ประการ คือ มีศีลยิ่ง มีสมาธิยิ่ง มีปัญญายิ่ง สุดยอดไป

เบื้องต้นและเบื้องปลายของชีวิต

ตามที่ได้เทศนาบรรยายความเป็นมาของชีวิตมนุษย์เราตามที่พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้แล้วในปัจจุ-สมุปบาทนั้นแล้วก็ปัจจุสมุปบาทนี้มีหลายวรรคหลายตอน สลับซับซ้อนมาก จึงได้หยิบยกเอามาเป็นบทเป็นตอน พอได้เข้าใจกัน ดังที่บรรยายแล้ว

พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า“วัฏสงสารอันนี้เบื้องต้นไม่ปรากฏ” หมายเอาจิตวิญญาณของสัตว์โลกนี้ไม่ทราบว่าจะเกิดมาแต่เมื่อใด แม้พระญาณของพระพุทธเจ้ายังไปก็ไม่มีสิ้นสุด เพราะฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า“วัฏสงสารนี้เบื้องต้นไม่ปรากฏ” แต่เบื้องปลายนั้นปรากฏคือ “ความแตกดับ”

อันนี้แหละ เมื่อพระพุทธเจ้าให้เราพิจารณาทุกข์จิตวิญญาณของสัตว์โลกที่ท่านพบในสงสารนี้ย้อนหลังคืนไปไม่ปรากฏแล้ว จึงมากำหนดรู้ว่านามรูปนี้มันเกิดขึ้นมาจาก อวิชชา ตัณหา อุปาทาน กรรมอาหาร ทรงรู้แจ้งอย่างนี้

ทรงรู้แจ้งอย่างนี้ก็หมายความว่า เรามีจิต

วิญญานขึ้นมาแล้ว จิตวิญญานดั้งเดิมนี้มันก็ไม่มี
ปัญญา คือยังไม่ฉลาด สามารถรู้ความจริงของชีวิตนี้
ได้ตามเป็นจริง ดังนั้นมันก็เกิดเป็นตัณหา เมื่อเกิดขึ้น
มาดมทับ รูป เสียง กลิ่น รส อันเป็นที่น่าพอใจรักใคร่
ต่าง ๆ และเมื่อไปมองเห็นว่ามันเป็นของดียึดมันถือ-
มันไว้เรียกว่า อุปาทาน

เมื่อยึดมันถือมันไว้ก็พาให้ทำกรรมดีบ้าง ทำ
กรรมชั่วบ้าง เมื่อกรรมดี กรรมชั่วบังเกิดขึ้นแล้วก็
ตกแต่งให้บังเกิดภพ หลังจากเกิดเป็นรูป เป็นนามแล้ว
ก็ต้องอาศัย อวิชชา ตัณหา อุปาทาน กรรม อาหาร
เป็นเครื่องตกแต่งให้บังเกิดขึ้น

โดยเหตุผลดังนี้ก็รวมความแล้วว่า เมื่อยังไม่รู้
แจ้งในอริยสัจธรรมทั้ง ๔ ตราบใดแล้ว ก็ต้องอาศัย
อวิชชา ตัณหา อุปาทาน กรรม อาหาร ไปเกิดไปตาย
ในวัฏสงสารนี้ไม่มีที่สิ้นสุดเลย

ต่อเมื่อได้บำเพ็ญสมณวิปัสสนาจนสามารถรู้แจ้ง
เห็นจริงในสัจธรรมทั้ง ๔ ข้อได้เมื่อใด เมื่อนั้นแหละ
จึงจะออกจากกองกำกงเกวียนเหล่านี้ คือวัฏสงสารนี้

ได้นั่นเอง

เพราะฉะนั้นพวกเราทั้งหลายเมื่อทราบอย่างนี้แล้ว ก็ควรจะพิจารณาให้ทราบ ซึ่งในคำสอนของพระพุทธเจ้าว่า ในชีวิตของคนที่มันประกอบไปด้วยความทุกข์ความเดือดร้อนอยู่ทุกวันทุกเวลา มันก็เนื่องมาจากความไม่รู้เป็นเหตุเป็นปัจจัย เนื่องจากไม่รู้ว่านี่คือทุกข์ นี่คือเหตุให้เกิดทุกข์ก็ไม่รู้ นี่คือความดับทุกข์ก็ไม่รู้ นี่คือข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ก็ไม่รู้ เมื่อไม่รู้อย่างนี้จึงไม่ระมัดระวังในการประพฤติปฏิบัติ ตาม ศีล สมาธิ ปัญญา หรือมรรคมีองค์ ๘ ประการ จึงมัวเมา ประมาท เพลิดเพลิน อยู่ในกองทุกข์

ท่านผู้มีปัญญาทั้งหลาย เมื่อท่านรู้ว่าทางนี้แหละเป็นทางออกจากทุกข์อย่างนี้แล้ว ท่านไม่ประมาท ไม่เห็นแก่หลับแค้นนอน ตั้งใจประกอบการพากเพียรนอนพอประมาณ กินพอประมาณ พุดพอประมาณ ทำการงานพอประมาณ ไม่มัวเมาในกิจการงานเกินขอบเขต เอาเวลาไว้ประกอบความเพียรทางจิตใจให้มากกว่าเวลาอย่างอื่น จึงสามารถที่จะบำเพ็ญมรรค

อันมีองค์ ๘ ประการนั้นให้งอกงามขึ้นในจิตใจได้
หรือว่าจึงสามารถทำสมาธิให้บริสุทธิ์ได้

ถ้าหากว่าเพลินหรือเมาแล้ว บางทีก็เลยล่องคิด
ล่องสีกขาบทวินัยไปโดยไม่รู้ตัวก็มี เพราะมันเมา เมา
ในอารมณ์ต่างๆ ทีนี้หากว่าไม่เมาแล้วมีสติสัมป-
ชัญญะอยู่ ประคับประคองกาย วาจาของตนอยู่ ก็ไม่
ได้ล่องสีกขาบท วินัยน้อยใหญ่เหล่านั้น แล้วก็ทำให้
ศีลบริสุทธิ์สะอาด

แล้วสมาธิก็เหมือนกัน เมื่อเราพยายามรักษาสติ
ประคับประคองจิตนี้อยู่ทุกอิริยาบถทั้ง ๔ คือ ยืน
เดิน นั่ง นอน เท่านั้น สติประคับประคองจิตให้ตั้งมั่น
อยู่ในกุศลธรรมสม่ำเสมอไปแล้ว ก็สามารถทำสมาธิ
ให้บังเกิดได้ สมาธิก็ไม่เสื่อม

ถ้าขาดสติสัมปชัญญะประคับประคองจิตอันเป็น
ปัจจุบันนี้แล้ว สมาธิที่ตั้งอยู่ไม่ได้ก็ต้องเสื่อมไป เมื่อ
สมาธิเสื่อมไปแล้ว ปัญญาไม่ต้องพูดถึง มันก็ไม่
บังเกิดขึ้นได้ ปัญญาที่อาศัยสมาธิเป็นพื้นฐานที่ตั้ง
แน่นอนเลขทีเดียว

ดังนั้นเมื่อเราทราบเรื่องปฏิจจสมุปบาท คือปัจจัยที่ทำให้ชีวิตของคนเราหมุนเวียนไปในวัฏสงสารไม่มีที่สิ้นสุดอย่างนี้ เห็นว่าเป็นสิ่งที่น่ารำคาญมาก ต้องให้มันเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย เพราะการเกิดบ่อย ๆ นี้ทุกข์รำไป เพราะเกิดมาแล้วมันไม่เที่ยงตามสภาพร่างกายนี้แปรปรวนไปตามสภาพความจริงของมัน

ในขณะที่มันแปรปรวนอยู่นั้น จิตใจก็ได้รับความเดือดร้อน เพราะได้อาศัยอยู่กับสังขาร เมื่อสังขารแปรปรวนจิตก็แปรปรวนไปด้วยจึงได้เป็นทุกข์ ได้เดือดร้อนกัน ที่มาให้มาพิจารณาให้เห็นความทุกข์ของจิตใจ เนื่องจากความไม่รู้จริงในความเป็นจริง ทั้งนี้ก็เพราะเราไม่ได้เจริญ ศีล สมาธิ ปัญญา ให้เกิดขึ้น

กษะนึ่ง · จิตนึ่ง

เมื่อทราบแล้วก็ขอให้พากันรักษาศีลให้บริสุทธิ์พยายามฝึกบำเพ็ญสมาธิให้เกิดขึ้นในจิตใจของตนเอง การนั่งสมาธิก็ต้องอดทน บางคนนั่งได้นิดเดียวก็ลุกไปแล้ว จิตใจมันจะสงบไปได้อย่างไร มันจะเจ็บปวด

อยู่บ้าง ก็อดเอาตนเอาไปก่อน เมื่อทนไม่ไหวจริง ๆ ก็ลองพลิกเอาก็ได้

เราหัดอดหัดทนไปอย่างนี้ ในขณะที่เดียวกันสติก็ข่มจิตไว้ควบคุมจิตไว้ภายใน อย่าคิดส่งสายไปตามอารมณ์ต่าง ๆ หรืออย่าให้มันหลับ ความเจ็บปวดต่าง ๆ เหล่านั้น เรายึดไปอย่างนี้นาน ๆ เข้า สติมันแก่กล้าเข้าไปก็สามารถที่จะบังคับกับจิตให้รวมลงได้ ปล่อยวาทะต่าง ๆ ได้ และจิตก็เป็นสมาธิได้ต่อไป

หากเราไม่ฝืนบ้างจิตใจนี้มันจะสงบไม่ได้เลย เมื่อจิตสงบไม่ได้ นั่งสมาธินานไม่ได้ เดี่ยวเดี๋ยวก็เดือดร้อนแล้ว เพราะฉะนั้นให้พากันเข้าใจการทรมานฝึกฝนจิตใจที่มันก็ต้องฝึกกายด้วย เมื่อภยันั่งอยู่นิ่ง ๆ จิตจึงมีโอกาสดำประกองจิตให้นิ่งลงไปด้วย หากกายหวั่นไหวอยู่จิตจะนิ่งไม่ได้ จิตกับกายต้องอาศัยกันเป็นอย่างนี้

ดังนั้นจึงได้มีการนั่งสมาธิกันขึ้น เริ่มตั้งแต่พระพุทธรูปเจ้านั้นแหละทรงกระทำเป็นตัวอย่างมา เรา

จึงได้พากันฝึกหัดตามพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่
ว่าไม่นั่งสมาธิก็สามารถบรรลุผลได้

บ้างก็เห็นไปอย่างนั้นก็มีและตั้งเป็นลัทธิขึ้นก็มี
ทุกวันนี้ เช่นว่าไม่จำเป็นต้องนั่งขัดสมาธิ เอาขาขวา
ทับขาซ้าย เอามือขวาทับมือซ้ายให้ลำบากลำบาก นั่ง
บนโซฟาโน่นสมาธิก็ได้ ไม่เห็นแปลกอะไร ข้อสำคัญ
ขอให้สำรวมสตินี้ให้สงบเป็นอันใช้ได้ มีอีกลัทธิหนึ่ง
เกิดขึ้นแล้วทุกวันนี้เรียกว่า เป็นความคิดเห็นขัดแย้ง
กันกับพุทธโอวาท

การตรัสรู้ของพระพุทธองค์

ศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้และที่พระองค์
ทรงกระทำ นับตั้งแต่คืนวันที่พระองค์จะได้ตรัสรู้นั้น
ทรงตั้งสัตยาธิษฐานว่า “ถ้าไม่ได้บรรลุสัมมาสัมโพธิ-
ญาณแล้ว เราจะไม่ลุกจากที่นั่งอันนี้อีก”

เมื่อได้ทรงอธิษฐานเช่นนี้แล้ว สมาธิอย่างที่ว่า
มาแล้วนั้น ถ้าเจริญอานาปานสติกำหนดลมหายใจเข้า
ออกต่อไป จิตใจของพระองค์ก็สงบลงไปโดยลำดับจน

ได้บรรลุถึง “จุดตถญาณ”

เมื่อบรรลุถึง “จุดตถญาณ” แล้วก็ทรงเจริญวิปัสสนา ในที่สุดก็ได้ตรัสรู้ญาณแรก คือ “บุพเพนิวาสานุสสติญาณ” คือระลึกชาติหนหลังได้

แล้วทรงบำเพ็ญต่อไปถึงเที่ยงคืน ก็บรรลุญาณที่ ๒ เรียกว่า “จุตูปปาตญาณ” คือ ญาณหยั่งรู้ความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลาย และสัตว์ทั้งหลายนั้นจะได้ประสบความสุขหรือความทุกข์ใดๆ ก็เกิดจากกรรมคือการกระทำดีกระทำชั่วของสัตว์ทั้งหลายนั้น ไม่เกิดขึ้นด้วยเหตุปัจจัยอื่น

ทรงรู้แจ้งแทงตลอดสิ้นสงสัยในการเกิดความเป็นไปของสัตว์โลกแล้ว ก็ทรงเจริญวิปัสสนาต่อไปถึงปัจฉิมยาม จวนสว่างก็ตรัสรู้ “อาสวักขยญาณ” คือมีตาหยั่งรู้ว่าอาสวะกิเลสที่หมักดองมาในพระขันธสันดานของพระองค์มานับชาตินับภพไม่ถ้วนนั้น ได้หมดสิ้นในพระขันธสันดานของพระองค์แล้ว โดยประการทั้งปวง

ดังนั้นก็โดยที่ก่อนที่อาสวะจะหมดสิ้นไปพระองค์

ก็ได้ทรงพิจารณาปฏิจสมุปบาท ๑๒ ประการนั้นแหละ
โดยอนุโลมพิจารณาไปแล้วก็พิจารณาทวนกลับไป
กลับมา ๆ ในที่สุดก็ได้ตรัสรู้ “พระสัมมาสัมโพธิญาณ”
ดังนั้นปฏิจสมุปบาทนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญมาก
สมควรที่พวกเราจะพึงเอาใ้ศึกษาให้เข้าใจ เพราะมี
อยู่ในชีวิตจิตใจของเรานี้ทั้งหมดแล้ว

เรียบเรียงจากธรรมกถาของ
หลวงปู่พุทธ ธานีโย

๒

ถาม-ตอบ เรื่องบุญกุศล

คำถาม ถ้าให้คนอื่นทำบุญแทนจะได้บุญหรือเปล่า ?
หลวงพ่อบอก ถ้าเป็นสมบัติของเรา เราให้คนอื่นเขาทำ
แทนแล้ว เราจะได้บุญหลายทอด

ทอดหนึ่ง คือ การทำบุญเพราะการสละสมบัติ
ของเราออกไป

ทอดที่สอง คือ แบ่งบุญให้เขา เมื่อเราให้คนอื่น
เขาก็กินได้บุญเพิ่มขึ้น ทีนี้ถ้าเราแบ่งบุญให้เขา เขาก็กิน
ได้บุญเพิ่มขึ้น เป็นการแบ่งปันความสุขให้กันและกัน

คำถาม ถ้าฝากคนอื่นเขาทำบุญ เราจะกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ จะทำได้หรือไม่ ?

หลวงพ่อบอกว่า ทำได้ มีปัญหาอยู่ว่า คนเฒ่าคนแก่โบราณมักจะพูดว่า ทำบุญแล้วไม่กรวดน้ำจะไม่ได้บุญ อันนี้ได้ยินกันอยู่บ่อย ๆ และก็แก้กันอยู่บ่อย ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวเราทำอะไรลงไปแล้ว เราจะได้รับผลอย่างแน่นอน ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราไม่ต้องกรวดน้ำเราก็ได้

แต่ถ้าหากเราจะทำบุญอุทิศให้ใครสักคนหนึ่ง ถ้าเราไม่น้อมใจนึกถึงเขา ไม่น้อมจิตน้อมใจนึกว่าเราจะให้คนคนนั้น เขาก็ไม่ได้รับส่วนบุญจากเรา จึงมีพิธีกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล

แต่ถ้าพูดถึงเรื่องส่วนตัวแล้ว เราจะกรวดก็ตาม ไม่กรวดก็ตาม ทำลงไปแล้วได้ผลเฉพาะตัวเรา

แต่ถ้าจะให้คนอื่นด้วย ต้องตั้งจิตอธิษฐานว่าเราจะให้ส่วนบุญแก่คนคนนั้น แม้ว่าจะไม่หยดน้ำลงในภาชนะก็ตาม หมายถึงน้ำใจที่น้อมถึงและนึกจะให้เขา

เขาก็จะได้รับส่วนบุญของเรา

คำถาม ถ้าอุทิศส่วนกุศลไปแล้ว บุญของเราจะเหลือ
อยู่หรือเปล่า ?

หลวงพ่อบุช การทำบุญนั้นด้วยตนเอง อันนี้เป็นการทำ
ส่วนตัว

สำหรับการให้ส่วนบุญเป็นการแบ่งส่วนความดี
ที่เราทำแล้วให้กับคนอื่น ๆ

บุญที่เราทำนั้นไม่ได้หมดแต่ยิ่งเพิ่มทวีมากขึ้น
แทนที่จะได้เฉพาะแต่ส่วนที่เราทำอย่างเดียว แล้วเรา
ให้ส่วนบุญแก่คนอื่นด้วย

การให้ส่วนบุญนั้น เรียกว่า ทานบุญ เรียกว่า
ปัตตานุโมทนามัย

อย่างสมมติว่าเราเดินไปในที่ไหน ๆ ก็ตาม ไป
เห็นใครเขาทำบุญสุนทาน ไปเห็นเขาตักบาตร

คนที่เขาทำจะรู้ก็ตามไม่รู้ก็ตาม แต่เราเห็นแล้ว
เราอนุโมทนา แสดงความยินดีต่อบุญที่เขาทำก็ได้บุญ
เหมือนกัน เรียกว่า ปัตตานุโมทนามัย คือ บุญสำเร็จ

ด้วยการอนุโมทนา

คำถาม ฟันว่าได้คุยกับญาติที่ตายไปแล้ว ถามญาติว่าที่ตนตักบาตรตอนเช้าและนำอาหารกับผ้าห่มไปถวายพระที่วัด ผู้ตายได้รับหรือไม่ ?

ญาติผู้ตายตอบว่า ได้รับเฉพาะอาหารที่ตักบาตรไปให้ ส่วนอาหารที่ถวายวัดและผ้าห่มไม่ได้รับ เป็นความจริงอย่างไร

หลวงพ่อบอกหมายความว่าคนทำบุญได้ทำบุญตักบาตรและนำอาหารไปถวายที่วัดด้วย ที่นี้ผู้รับก็ได้รับเฉพาะส่วนที่ตักบาตรไปให้ ส่วนอาหารที่นำไปวัดไม่ได้รับ

ส่วนที่นำไปถวายที่วัด แล้วไม่ได้รับ อาจเป็นเพราะญาติเขาลืมอุทิศส่วนกุศลให้ก็ได้

แต่ถ้าพูดตามหลักวินัยของพระพุทธเจ้าแล้ว เป็นขนบธรรมเนียมที่พระภิกษุสงฆ์จะต้องออกบิณฑบาต

ที่นี้การทำบุญในขณะที่พระมาบิณฑบาตนี้ เป็นการทำบุญโดยไม่เฉพาะเจาะจง เป็นเจตนาให้ทานโดย

จิตบริสุทธิ์สะอาดอย่างแท้จริง

ที่เรานำไปวัดนั้นเราอาจจะไปเฉพาะเจาะจงพระ
ภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง มันมีเจตนาเฉพาะอยู่

บังเอิญไปเจอพระซึ่งอาจจะไม่มีความบริสุทธิ์
สะอาดเพียงพอ ก็ไม่สามารถอุทิศส่วนกุศลให้ญาติที่
ล่วงลับไปแล้วได้

คำถาม การทำบุญจำเป็นหรือไม่ที่จะต้องทำกับพระ-
สงฆ์ เพราะพระสงฆ์เป็นเนื้อนาบุญ

ถ้าทำกับคนทุกข์ยากจะได้บุญหรือไม่ ?

หลวงพ่อ การทำบุญคือการให้ การให้มันไม่เฉพาะ
แต่ในพระพุทธศาสนาอย่างเดียวที่จะฝึกรวมกันให้
รู้จักการให้

การให้ทาน เป็นอุบายผูกมิตรไมตรีระหว่าง
เพื่อนมนุษย์

เราอยู่ร่วมโลกกันต่างคนต่างให้ซึ่งกันและกัน
ให้วิชาความรู้ ให้วัตถุสิ่งของ ให้การช่วยเหลือ ได้ชื่อ
ว่า การให้ทาน

ผู้ใดอาจจะมีศรัทธาบริจาคทรัพย์สร้างถนนหนทาง สร้างโรงพยาบาล สร้างสาธารณประโยชน์ ก็เป็นการให้ทาน เป็นการทำบุญ ใ้บุญเหมือนกัน

ที่นี้ถือว่าพระสงฆ์เป็นเนื่อนาบุญของโลกนั้น เรา กำหนดเอาเนื่อนาบุญในส่วนสูง ซึ่งประกอบไปด้วย ความบริสุทธิ์สะอาด

พระสงฆ์ที่มีจิตบริสุทธิ์สะอาดนั้น กระแสจิตของท่านอาจจะแรงกว่าคนธรรมดาสามัญ

ในเมื่อเราทำบุญกุศลสิ่งใด ท่านสามารถจะอธิษฐานจิตช่วยเหลือให้ผู้ที่ทำบุญได้รับความสุขกายสบายใจ

หรือท่านอาจจะสามารถมีญาณเป็นสิ่งส่งข่าวการกุศล ให้กับญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้วก็ได้

ในทางพระพุทธศาสนาจึงถือว่า การทำบุญกับพระภิกษุสงฆ์ ผู้มีศีลสะอาดบริสุทธิ์ มีจิตใจสะอาดบริสุทธิ์นั้น ถือว่าเป็นเนื่อนาบุญของโลกอย่างสูงสุด

คำถาม ถ้ากลางสังฆรณ์เกิดเป็นจริงขึ้นมา กลางสังฆรณ์

นั่นเกี่ยวข้องกับจิตอย่างไร ?

หลวงพ่อ ลางสังหรณ์ในเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นนั้น โดยธรรมชาติของจิตของคนเรา ในบางจังหวะมันมีสมรรถภาพที่จะคุ้มกันตัวของมันเองตลอดเวลา

แต่ในบางครั้งในเมื่อจิตปลอดโปร่งมันสามารถที่จะรู้อะไรดี ๆ ขึ้นมาโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ

ความรู้ที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจนั้นแหละ เรียกว่า ลางสังหรณ์ แต่ตัวผู้รู้ไม่สามารถที่จะกำหนดได้ว่าตัวเองรู้

ซึ่งมันคล้าย ๆ กับว่าเป็นภูมิรู้ แต่ยืนยันไม่ได้ว่าเรารู้จริงหรือเปล่า เพราะเราไม่สามารถที่จะกำหนดให้แน่ชัดลงไปว่า เรารู้จริงหรือเปล่านี่ เราจึงมักจะเรียกว่า ลางสังหรณ์

แต่ความจริงเป็นภูมิรู้ของจิตซึ่งมันเกิดขึ้นโดยบังเอิญ

ญาณ โดยธรรมชาติมันมีอยู่ในจิตในใจของสิ่งมีชีวิตจิตใจกันทุกประเภทไม่เฉพาะแต่มนุษย์

แต่ในเมื่อไม่สามารถที่จะจับเค้าที่เกิดขึ้นของญาณ

เหล่านั้นได้ ไม่สามารถที่จะทราบพื้นฐานที่เกิดของ
ญาณเหล่านั้นได้ เราจึงไม่สามารถที่จะกำหนดได้ว่า
เรารู้หรือเปล่า

การรู้โดยบังเอิญเราจึงจัดว่าเป็นกลางสังหรณ์

คำถาม คนเราตายแล้วไปไหน เกิดใหม่ได้อีกหรือไม่
และจะพิสูจน์ได้อย่างไร ?

หลวงพ่อ คนเราตายแล้วไปไหน ?

อันนี้กุศริดาผู้หนึ่ง ซึ่งไปฟังธรรมของพระพุทธ-
เจ้า พระพุทธเจ้ารับสั่งถามว่า

“นางมาจากไหน ?”

“ไม่ทราบพระเจ้าค่ะ”

“แล้วนางจะไปไหนต่อ ?”

“ไม่ทราบพระเจ้าค่ะ”

ผู้ฟังที่อยู่ในสมาคมนั้นตำหนิผู้หญิงคนนี้ว่า พุด
เล่นลิ้นกับพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าก็แสดงว่า ที่เขาตอบคำถามตลาคด
มานั้น เขาตอบด้วยความจริงใจ

ที่เราถามเขาว่า เธอมาจากไหน ?

นางตอบว่า ไม่ทราบพระเจ้าค่ะ...

ก็เพราะเขาไม่ทราบว่า ก่อนที่เขาจะเกิดเป็น
มนุษย์นั้น เขาเคยมาจากไหน

คำถามที่ว่า เธอจะไปไหน ?

นางก็ตอบว่า ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะเขาไม่รู้
ว่าเขาตายไปแล้วเขาจะไปไหน

การเวียนเกิดเวียนตายนี้ หลักธรรมของศาสนา
พุทธและหลาย ๆ ศาสนายอมรับ

ในเมื่อคนตายแล้วจะต้องมีการเกิด แต่จะไปเกิด
เป็นอะไรนั้นแล้วแต่กฎแห่งกรรม

ขณะนี้ เราเกิดเป็นมนุษย์แต่พอตายแล้ว ชาติ
หน้าเราอาจจะเกิดเป็นสัตว์ก็ได้

สัตว์ตัวหนึ่งที่เราเลี้ยงไว้ในบ้าน พอมันตายไป
อาจจะเกิดเป็นลูกเราก็ได้

อันนี้คือกฎของกรรมที่จะให้เป็นไปเช่นนั้น

เพราะฉะนั้น ใครจะไปเกิดที่ไหน จึงขึ้นอยู่กับ

“กฎของกรรม”

หลักการพิสูจน์เรื่องการเวียนตายเวียนเกิด
ถ้าจะเอาหลักฐานมาพิสูจน์โดยคำพูดกันแล้ว ผลมันจะ
ไม่ดี

ถ้าใครอยากจะรู้ว่าใครมาจากไหน และจะไปเกิด
ที่ไหน ก็ต้องภาวนาดู

มีทางเดียวเท่านั้นที่จะยืนยันว่าจะไปเกิดเป็น
มนุษย์แน่นอน เป็นเทวดาอย่างแน่นอน อย่างนี้ก็พูด
ตามตำราที่ว่าไว้

ภ า ค ก ก ฎ แ ห่ ง ก ร ร ม

กฏแห่งกรรมและตอบปัญหา

เรื่องการทำบุญ

รวบรวมโดย

ประกายธรรม

๑

ข อ ง ส ง ฆ์

สมัยก่อนใครเดินผ่านวัด พอใกล้จะพ้นเขต
บริเวณวัดจะต้องสลัดเท้าเอาฝุ่นเอาทรายออก ไม่ให้
ติดเข้าไปในบ้าน เพราะกลัวบาป

เรากลัวบาปกันถึงขนาดนั้น

สมัยนี้ ตั้งแต่เกิดกรณีวัดครั้งหนึ่ง กรรมการครั้ง
หนึ่ง คนก็ชักจะไม่กลัวบาป การเอาของสงฆ์ ยักยอก
เงินวัดเกิดขึ้นอยู่บ่อย ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่เป็นข่าว

ตามปกติคนไทยถือกันนัก เรื่องของวัดของ

สงฆ์เนีย ใครจะมาเกี่ยวข้องกับของสงฆ์ จะต้อง
ระมัดระวังเป็นพิเศษ หากไม่แล้วจะเข้าตัว ถึงความ
ย่อยยับได้

แม้ว่าจะเป็นของเล็กน้อยก็อย่าชะล่าใจ
เหมือนดังเรื่องของเปรตลุงมาที่วัดพ่อฤาษีลิงดำ
เคยเล่าไว้ว่า

ในสมัยที่อาตมาเป็นพระภิกษุได้ ๒-๓ พรรษา
อยู่ ณ ที่วัดป่าเหียง เวลานั้นได้มีคนแก่คนหนึ่งชื่อว่า
ลุงมา ได้มาอาศัยอยู่กับวัดเป็นเวลาหลายปี นับว่าเป็น
คนแก่ที่ดีคนหนึ่ง โดยที่แกเป็นคนไม่ถือตัว เป็นคนที่
เชื่อฟังถ้อยคำของครูบาอาจารย์ เป็นคนขยันหมั่นปัด
กวาดทำความสะอาดบริเวณวัดอยู่เสมอ

อยู่ต่อมาวันหนึ่งลุงแกได้ไปกวาดที่เชิงธรณีพระ
ธาตุ ได้ทำหม้อประทีปแตกไปใบหนึ่ง แล้วลุงแกไม่ได้
หามาใช้แทนให้ โดยที่เข้าใจว่าเป็นของเล็กๆ น้อยๆ
คงไม่เป็นอะไร

ครั้นอยู่ต่อมาไม่นานนัก ลุงแกก็ได้ล้มป่วยและ
ถึงแก่กรรม

เมื่อลุงแกตายก็เป็นภาระของท่านครุบาเฒ่า
ท่านครุบาก็ได้เป็นประธานจัดการฌาปนกิจศพให้

หลังจากฌาปนกิจให้เรียบร้อยแล้ว ตกถึงตอน
กลางคืนของวันนั้น เป็นเวลาตีกลแล้วประมาณ ๕ ทุ่ม
เศษ ท่านครุบาก็ได้เข้าห้องจำวัดเรียบร้อย พวกเด็กวัด
และสามเณรก็พากันหลับไปหมดแล้ว จะเหลืออยู่
เพียง ๒-๓ องค์ คือ ท่านครุบามหาวัน ท่านครุอินท-
จักรและอาตมา ซึ่งพากันดูหนังสืออยู่ในห้องนอน

ทันใดนั้น ก็ได้ยินเสียงของท่านครุบาเฒ่าร้อง
ควาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า “ปู้มา ๆ” (ตามา ๆ)
๒- ๓ ครั้ง พร้อมกับได้ยินเสียงไม้แฉ้ฟาดถูกกระจกตุ้

พวกอาตมาทั้งสามก็รีบลุกขึ้นจุดเทียน แล้วก็
พากันไปยังห้องท่านครุบาเฒ่าทันที

พอเปิดประตูเข้าไปก็เห็นท่านครุบานอนหงาย
ในมือถือไม้แฉ้หวายแกว่งไปแกว่งมา สังเกตดูตู้
หนังสือที่อยู่ข้าง ๆ ท่าน ก็เห็นกระจกตุ้แตกไป ๒-๓
แผ่น

ท่านครุบามหาวันเข้าไปใกล้ แล้วก็ปลุกท่าน

ครุบาว่า “ครุบา ๆ” ท่านก็สะดุ้งตื่น แล้วก็พูดพิมพ์
ออกมาว่า

“เออผีตาปู้มา เราเอาไปเผาแล้ว มันก็กลับฟื้น
คืนมา มีร่างใหญ่โต มีเนื้อตัวถูกไฟไหม้เกรียมเป็น
แห้ง ๆ เข้ามาหา ถามก็ไม่พูดไม่จา มีแต่ครางเสียง
เบา ๆ

เห็นแกขี่มือไปทางด้านเสือและหมอนที่วางกอง
ไว้ทางปลายเท้าจับได้ไม้แส้วหาย แล้วหวดไป

เรื่องของลุงมากี่มืออยู่ว่า เมื่อแกยังมีชีวิตอยู่ได้ทำ
ดวงหม้อประทีปให้แตกไปใบหนึ่ง แกก็ได้มาบอก
พร้อมกันนั้นก็ได้อนุญาตไม่ให้เป็นบาปกรรมต่อไปแล้ว
เพราะเหตุใดจึงได้เป็นเปรตอีกล่ะ หรือว่าบางทีแกอาจ
จะทำเสือ ผ่าปู้ที่นอน และหมอนให้ชำรุดเสียหายก็
อาจจะเป็นไปได้”

เป็นอันว่า ในคืนนั้นทั้งคืน อาตมาทั้งสามได้
นอนเฝ้าครุบาเฒ่าตลอดทั้งคืน ด้วยเกรงว่าครุบาเฒ่า
ท่านจะไม่สบายใจ หรือจะนอนไม่หลับ

พอสว่างแล้ว ท่านครุบาเฒ่าก็ได้ให้สามเณรไป

บอกลูกหลานของลุงมาให้ทราบเรื่อง และให้จัดหา
ดวงหม้อประทีป เสื่อ หมอน และผ้าปูนอน เพื่อถวาย
ใช้แทนของวัด เรื่องก็เงียบหายไป

อะไรที่เรามักคิดกันว่าเล็กน้อยนะ อย่าประมาท
เชียวนะ มันให้ผลได้เหมือนกัน

พระพุทธองค์ทรงเตือนไว้ว่า

“ มามณเฑธ ปาปสุส
น มตฺตํ อากมิสฺสติ

อย่าดูหมิ่นความชั่วว่าเล็กน้อย
คงจักไม่ยังผลมาสู่ตน”

๒

ง อย เป ลี ย เสี ย ข า

คนเราเกิดมาไม่เหมือนกัน เพราะทำกรรมแตกต่างกัน ชีวิตในปัจจุบันเป็นอย่างไร หน้าตาเป็นอย่างไร อุปนิสัยใจคอเป็นอย่างไร สติปัญญาเป็นอย่างไร ฐานะเป็นอย่างไร แสดงถึงผลกรรมในอดีตทั้งสิ้น อดีตที่ว่ำนั้้นเริ่มแต่ชาติที่แล้ว ปีที่แล้ว เดือนที่แล้ว วันที่แล้ว และเวลานาทีที่แล้วด้วย

อย่างเรื่องของครอบครัวครอบครัวหนึ่ง ที่อยู่ในหมู่บ้านหนองนกเขา ตำบลท่าเกษม อำเภอสระแก้ว

จังหวัดปราจีนบุรี ซึ่งหนังสือพิมพ์ฉบับต่าง ๆ ได้เคยเสนอข่าวไปเมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๓๖ และคุณสันติเทพนำมาเผยแพร่อีก อ่านแล้วน่าสงสารมากครับ

ครอบครัวที่ว่านี้ มีคนพิการเกือบทั้งหมด มีชีวิตที่แสนจะลำเค็ญอาศัยอยู่ในบ้านไม้เก่า ๆ โกรโรโกโส ใครเห็นแล้วไม่นึกสงสารอยากช่วยเหลือ ก็คงจะใจดำเกินไปละ

ครอบครัวนี้อยู่ด้วยกัน ๔ คน แม่ ๑ ลูกชาย ๓ ส่วนพ่อหายสาบสูญไปนานแล้ว

แม่มีร่างกายไม่พิการพิการ แต่ลูกทั้งสามง่อย-เปลี้ยเสียขาทั้งหมด และผมมยิ่งกว่าผมมเสียอีก คือผมมมากผมมที่สุด คุณสันติเทพได้เล่าถึงครอบครัวพิการนี้ว่า

ทั้งสามชีวิตนี้เป็นพี่น้องท้องเดียวกัน และเป็นผู้ชายทั้งหมด ทั้งสามคนร่างกายผมมซืดอ่อนระโหยโรยแรง ต้องนั่งอยู่กับที่และเฝ้าเหม่อมองดูสรรพสิ่งรอบตัว ด้วยแววตาที่เศร้าสร้อยเลื่อนลอยไร้จุดหมายใด ๆ ...

ส่วนอีกชีวิตหนึ่งคือ นางจำลอง เวชอุดม วัย ๓๕ ปี ผู้เป็นแม่ ทำหน้าที่รับผิดชอบเลี้ยงดูชีวิตทั้งสามด้วยความเหนื่อยยากลำบากยิ่ง และเสียสละเพื่อลูกด้วยสัญชาตญาณของความเป็นแม่ แม่จะยากจนข้นแค้นสักปานใด ก็ไม่เคยทอดทิ้งลูกทั้งสามให้อดอยากแต่อย่างใด

ตรงกันข้าม เธอต้องดิ้นรนต่อสู้ทำงานทุกชนิด ขยายแรงงานเป็นกรรมกรรับจ้างแลกกับรายได้อันน้อยนิด เพื่อนำไปใช้จ่ายในครอบครัวอันแสนแร้นแค้นนี้

นางจำลองเปิดเผยเรื่องราวให้ฟังว่า เมื่อ ๑๕ ปี ที่ผ่านมานางได้แต่งงานอยู่กับ นายเสรี เวชอุดม ชาวบ้านท้องถิ่นนั้น และให้กำเนิดบุตรชาย ๓ คน อายุห่างกันไม่มากนัก ขณะที่ลูกชายคนเล็กอายุได้ ๑ ขวบเศษ สามีของนางได้รับจ้างเข้าป่าหาไม้ไผ่กลัพรหมแดนไทยพม่า ที่จังหวัดตาก ก็ได้หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอยจนกระทั่งบัดนี้

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา นางจึงต้องรับหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัวแทนสามี

อย่างเต็มตัว แต่แล้วไม่นาน กรรมบันดาลให้ชะตาชีวิตของนางกลับเลวร้ายลงไปอีก เมื่อบุตรชายคนโต มีชื่อว่า “เสน่ห์” ตอนนั้นอายุได้ ๕ ขวบ เริ่มมีอาการแขนขาไม่มีแรงแล้วค่อย ๆ ลีบเล็กลง จนในที่สุด กลายเป็นง่อยเดินเหินไม่ได้เลย

ต่อมาลูกชายอีก ๒ คน มีชื่อว่า “สนิท” และ “สนอง” เมื่อทั้งสองคนนี้มีอายุได้ ๕ ขวบ ก็ประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับพี่ชาย คือ แขนขาไม่มีแรงจนลีบเล็ก และเป็นง่อยในที่สุด จวบจนปัจจุบันนี้ทั้งสามอายุได้ ๑๘, ๑๕ และ ๕ ปีตามลำดับ

“ตอนเด็ก ๆ ทั้ง ๓ คนก็เหมือนกับเด็กคนอื่น ๆ แข็งแรงและซุกซน แต่พอได้ ๕ ขวบ ก็เริ่มแขนขาอ่อนแรง ไม่มีแรงที่จะจับถืออะไร ยืนเดินไม่ได้ แล้วก็ค่อย ๆ ลีบเล็กลงเรื่อย ๆ จนเป็นง่อย เดินไม่ได้ทำอะไรไม่ได้เลยต้องออกจากโรงเรียน”

นางจำลองกล่าวด้วยเสียงสะอื้นจากความรันทดใจที่สุด และบอกว่าตนเคยพาไปหาหมอที่โรงพยาบาลแล้ว หมอบอกว่าขาดอาหาร แล้วก็ให้ส่งไปรักษาที่

กรุงเทพฯ แต่หมอที่กรุงเทพฯ บอกว่ารักษาไม่หายจึง
ส่งกลับบ้าน

“ฉันคิดว่าน่าจะเป็นกรรมพันธุ์เพราะลูกชายของ
น้องสาวก็มีอาการเหมือนกับลูกชายฉันเช่นกันจึงไม่
ดีนรรักษา ปล่อยให้ไปไปตามเวรตามกรรมนี้แหละ”

นางจำลองกล่าว พร้อมกับยกหลังมือขึ้นปิด
หยาดน้ำตาที่ไหลพรากลงมาอาบแก้มทั้งสอง

ชีวิตแต่ละวันของนางจำลองมีแต่ความเหน็ด-
เหนื่อยสายตัวแทบขาด ลำบากยิ่ง ด้วยการทำงานที่ต้องออก
ไปทำงานรับจ้างสารพัด นับตั้งแต่ทำไร่ทำสวน เป็น
กรรมกรก่อสร้าง ฯลฯ เพื่อหาเงินไปจุนเจือครอบครัว
ด้วยค่าจ้างค่าแรงเพียงวันละ ๓๐-๔๐ บาทต่อวัน
วันใดที่ไม่มีผู้จ้างหรือไม่มีงานให้ทำ ก็จะออกไปเก็บ
ผักบุ้งบ้าง ผักกระเฉดบ้างตามหัวหนองคลองบึง
ตามแต่จะหาได้ นำออกไปขายที่ตลาด พอมีรายได้
เป็นค่าข้าวสารประทังชีวิตไปวัน ๆ เท่านั้น

“ทางอำเภอเคยเอาข้าวสารมาให้ ๑ กระสอบ
เมื่อนานมาแล้ว แล้วก็ไม่เคยมาคู่อีกเลย เหมือนให้

แล้วให้เลย ปล่อยให้เราอดอยากต่อไป แต่ก็มีคน
ใจบุญบางคนเอาข้าวสาร ปลากระป๋องมาให้บ้าง
ไม่บ่อยนัก ฉันมีพี่น้องอยู่ ๓ คน แต่ก็ยากจนกันทั้งนั้น
ไม่มีใครจะพึ่งพาช่วยเหลือได้เลย บ้านที่ปลูกนี้ก็เป็น
ที่หลวง ไม่รู้ว่าหลวงเขาจะไล่ออกไปเมื่อไร ถ้าไม่มี
ที่อยู่ละก็ พวกเราแม่ลูกก็อาจจะตายกันหมด...”

นางจำลองกล่าวด้วยความเศร้าสลด และเข้าใจ
ในโชคชะตาอาภัพอัปวาสนาของตน

ทุกเช้าก่อนออกไปทำงาน นางจะต้องหาอาหาร
ป้อนข้าวป้อนน้ำให้ลูกทั้งสามให้เสร็จเสียก่อน แล้วจึง
จะเตรียมอาหารกลางวันไว้ให้ลูก ๆ ด้วยการตัดข้าวไว้
๓ จาน พร้อมกับปลากระป๋องที่เปิดฝาไว้แล้ว หรือ
กับข้าวอื่นที่หามาได้ก็ตั้งทิ้งไว้ด้วยกัน แล้วก็แจกถุง
พลาสติกให้แต่ละคนไว้สำหรับจับถ่าย ในระหว่าง
เวลาที่นางไม่อยู่บ้าน ดกเย็นกลับมาทีจะนำไปทิ้ง

“ลูก ๆ เขาพอจะกินข้าวเองได้บ้าง แต่ช้ามาก
ต้องค่อย ๆ ตัก นาน ๆ จึงจะกินได้คำหนึ่ง แต่ก็หก
เลอะเทอะเรียราดไปหมด ได้กินครั้งหนึ่ง เสียครั้งหนึ่ง

ฉันไม่มีเวลากลับมาดูแลเขาตอนกลางวัน จึงต้องปล่อยให้กินกันเอง”

ชีวิตของลูกผู้หญิงตัวเล็กผู้ยากไร้อนาถาผู้นี้ มีลักษณะของความเป็น“แม่” อย่างแท้จริง “แม่” ผู้ต้องดิ้นรนต่อสู้กับมรสุมชีวิตและชะตากรรมอันโหดร้ายทารุณ ด้วยความยากลำบากแสนสาหัสอย่างไม่พรั่งพรู เพื่อลูกๆ ที่พิการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ จะได้มีกินให้ชีวิตรอดไปวัน ๆ จนกว่าจะหมดสิ้นกรรม แม้จะต้องต่อสู้อย่างเด็ดเดี่ยว และโดดเดี่ยวอ้างว้างเพียงใดก็ตาม แต่ด้วยความรักความสงสาร และความเอื้ออาทรของแม่ที่มีต่อลูกนั้น ช่างยิ่งใหญ่ไพศาลเหนือความทุกข์ยากใดๆ ทั้งหลายทั้งปวง อีกทั้งยังเป็นพลังกำลังส่งเสริมให้ผู้เป็นแม่ฝ่าฟันอุปสรรคที่เกิดขึ้นต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ ทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าชีวิตในวันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร

และแล้ว...ผู้เป็นแม่ก็ต้องสูญเสียลูกชายคนโตไปอย่างไม่มีวันกลับ เนื่องจากเมื่อคืนวันที่ ๑๑ สิงหาคม ลูกชายคนโตผู้มีชื่อว่า “เสนห์” มีอาการ

ทรุดหนักลง กินอาหารไม่ได้เลย แม้ว่าจะป้อนให้ก็ตาม โรคร้ายแห่งความทรمانก็รุกโรมโหมกระหน่ำให้หมดเรี่ยวแรง แม้แต่จะลืมหัดหรืออ้าปากรับคำข้าวจากมือแม่ที่ส่งป้อนให้ ในที่สุดก็จากไปด้วยความอาลัยรักของผู้เป็นแม่

ข่าวนี้ได้ถูกออกอากาศแพร่ภาพทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง ๗ ในคืนวันที่ ๑๒ สิงหาคม ทำให้ผู้ชมรวมทั้งข้าพเจ้า ต่างเสร์้าสลดสังเวชในโศกนาฏกรรมของครอบครัวนี้เป็นอย่างยิ่ง จนสุดจะสรรหาถ้อยคำใดมาพรรณนาได้ ในภาพได้เห็นผู้เป็นแม่นั่งอยู่กับกองกระดูกของลูกชายคนโต ด้วยอาการพิลาปรำพันรำให้คร่ำครวญ ในการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของลูก ท่ามกลางลูกผู้พิการอีกสองคน ที่มีความเสร์้าโศกไม่น้อยไปกว่าแม่ แม้ว่าลูกจะพิกลพิการอาภัพอัปลักษณ์อย่างไร แม่ก็รักดังดวงใจ...นี่แหละคือ “ความเป็นแม่”

หากไม่มีแม่ อีกสามคนคงต้องตายเป็นแน่แท้ นี่แสดงว่าทั้งสามคนยังโชคดีที่มีแม่แสนประเสริฐ

แต่สิ่งที่น่าคิดก็คือ ทำไมเขาจึงพิจารณาถึงขนาดนั้น
เป็นกรรมอะไรของเขาหนอ

เราอาจอนุมานได้ว่า ความพิกลพิการของคน
ทั้งสาม ทั้งยากจนข้นแค้นอีกต่างหาก อาจเกิดจาก
การประทุติพิตศีลข้อหนึ่งคือฆ่าสัตว์ตัดชีวิตปล้นฆ่า
ทำร้ายร่างกายผู้อื่น และที่ยากจนนั้นอาจเกิดจากใน
อดีตเคยแย่งชิงทรัพย์สินของผู้อื่น เป็นคนไม่ชอบให้
ทาน ตระหนี่ถี่เหนียวเป็นนิสัย

เกิดมาอีกชาติหนึ่ง เขาจึงต้องเป็นอย่างนั้น

เรื่องนี้ก็มีคติธรรมสอนใจว่า เกิดมาชาติไหนๆ
อย่าได้ทำชั่วแหละเป็นดี เพราะความชั่วยังทำก็ยิ่งซ้ำ-
ชอก ดังพุทธพจน์ที่ว่า

“คนทำบาปย่อมเศร้าโศกในโลกนี้
คนทำบาปย่อมเศร้าโศกในโลกหน้า
คนทำบาปย่อมเศร้าโศกในโลกทั้งสอง
คนทำบาปย่อมเศร้าโศกเดือดร้อนใจยิ่งนัก
เมื่อมองเห็นแต่บาปของตน

อิธ โสจติ เปจจ โสจติ
ปาปการี อุกยตุถ โสจติ
โส โสจติ โส วิหณฺณติ
พิสุวา กมฺมกิติญฺฐมตฺตโน”

๓

อนิจจา...โรงฆ่าสัตว์

อาชีพใด ๆ ในโลกนี้ มีแต่อาชีพที่ไม่ผิดศีลธรรม
เท่านั้น จึงถือว่าเป็นอาชีพสุจริต

สมัยที่ผู้เขียนเป็นสามเณรบวชอยู่ที่จังหวัดนคร-
สวรรค์ จะต้องลุกขึ้นตื่นแต่เช้ามีดคือประมาณตี ๔
สงรน้ำ ทำกิจส่วนตัวเสร็จตี ๔ ครึ่ง เริ่มออกบิณฑ-
บาต เพราะที่นครสวรรค์ ญาติโยมนิยมใส่บาตรใน
ตอนนั้น ไม่รู้ว่าจะรีบไปไหนกัน

พระเณรรูปใดออกบิณฑบาตตอน ๖ โมงเช้า วัน

นั้นยากนักที่จักได้ข่าวมาฉนั้น เพราะเขาเลิกใส่บาตรกันแล้ว ขนาดออกจากวัดดี ๔ ครั้ง ยังได้แค่ไข่เค็มมาวันละใบสองใบอยู่บ่อย ๆ อาศัยน้ำพริกในกระปุกที่ญาติโยมทางบ้านส่งมาให้ จึงพอขย่ำกับข้าวฉนั้นได้ทุกมือเหมือนกัน

สายที่ผมต้องอาศัยเดินบิณฑบาตผ่าน มีโรงฆ่าสัตว์ตั้งอยู่ กลิ่นขี้วัวขี้ควายคลุ้งเลยแฉฉนั้น

ผมเดินบิณฑบาตขอข้าวกิน เอ๊ย! ไม่ใช่ โปรดสัตว์นะ อยู่ปีหนึ่ง ไม่เคยเห็นคนในโรงฆ่าสัตว์ออกมาใส่บาตรสักที นึกอยู่ในใจว่า บ้านนี้ทำแต่บาปอย่างเดียว ไม่คิดทำบุญบ้างเลย เวลาตายจะทำอย่างไร จะมีแต่บาปเท่านั้นกระมังที่ติดตัวไป

ผมเองไม่เคยเห็นว่าวัวควายในโรงฆ่าสัตว์ มันรู้สึกอย่างไรเวลาที่จะถูกเขาฆ่า แต่คุณผู้ใช้นามว่าผู้กระทำเคยเห็นมา และเก็บมาเล่าเป็นอุทาหรณ์แก่ท่านสาธุชน

บ้านของผู้เล่าอยู่ที่จังหวัดเพชรบุรี บ้านอยู่ในตัวเมืองติดกับโรงฆ่าวัว จึงได้ยินเสียงร้องโหยหวนของวัวที่ถูกฆ่าเป็นประจำ

วันหนึ่ง ๆ เห็นวัวถูกฆ่าไม่รู้จักก็ตัว ๆ ดูแล้ว
น่าสงสาร นัยน์ตาของมันจะมีน้ำตาไหลอาบแก้ม

ในโรงงานฆ่าวัวนี้มีคนงานอยู่ ๖ คน ทั้ง ๖ คนนี้
มีดวงตาอันเห็นมกรियมดุจแววของเพชรฆาต ที่
คอยประหารชีวิตของใครก็ได้ถ้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ

เจ้าของโรงงานก็ไม่ใช้คนใจดีนัก แกมีลูก ๓ คน
มีเมีย ๒ คน แต่เมียทั้ง ๒ คนนี้ไม่ถูกกันเลยชอบทะเลาะกันประจำ จนบางครั้งเรื่องถึงโรงถึงศาลก็เคยมี
ลูก ๒ คนแรกเกิดกับเมียคนแรก อีกคนหนึ่งเกิดกับ
เมียคนที่ ๒ ซึ่งลูกคนที่เกิดกับเมียคนที่ ๒ นี้ มีหน้า
ตาคคล้ายวัวมากใครเจอก็ว่าคล้ายวัว ดวงตา กลม
ๆ รี ๆ ยิ่งเหมือนมาก แต่เมื่อมีใครมาทักมากเข้าเจ้า
ของโรงงานก็ซ้กจะไม่พอใจ ทำให้มีเรื่องกันมามากแล้ว

ต่อมาไม่นานคนงาน ๑ ใน ๖ คนก็มีอาการล้ม
ป่วยลง มีเสียงร้องครวญครางคล้ายกับวัวที่จะถูก
เชือดไม่นานก็สิ้นใจ ก่อนตายปรากฏว่า มีเลือด
ไหลออกมาตรงบริเวณลำคอ โดยมีบาดแผลคล้าย ๆ
กับโดนมีดปาดคอคล้ายกับวัวที่โดนเชือดไม่มีผิด

เมื่อคนงานที่เหลือเริ่มกลัวบาปที่ตนได้ฆ่าวัวไว้

เพราะเห็นอาการของเพื่อนที่ตายไปก็เริ่มสำนึกได้ ลาออกจากโรงงานฆ่าวัวโดยเด็ดขาด ต่างคนต่าง แยกย้ายกันไปคนละทาง และมุ่งทำบุญอุทิศส่วนกุศล ไปให้กับสัตว์ที่พวกตนได้ฆ่าไป

ส่วนเจ้าของโรงงานก็ได้เปิดรับสมัครคนงานใหม่ คราวนี้มากขึ้นไม่มาก มีเพียง ๓ คน เท่านั้น เจ้าของโรงงานจึงรับไว้หมด ต่อมาก็เริ่มลงมือฆ่าวัวกันต่อไป

อยู่มาวันหนึ่งลูกชายคนเล็กที่เกิดกับภรรยาคนที่ ๒ ก็มาเยี่ยมดูโรงงานฆ่าสัตว์ วัวที่ถูกปาดคอก็กำลัง บ้าเลือดเพราะมันเจ็บแปล มันดิ้นจนหลุดจากเครื่อง ผูกมัดแล้ววิ่งไปทั่วโรงงาน จนลูกชายคนเล็กของเจ้าของโรงงานตายคาที่ เจ้าของโรงงานก็ยังไม่ได้คิด เอะใจอะไร คงคิดว่ามันเป็นอุบัติเหตุ มิได้นึกถึงบาปที่ ตนได้ฆ่าจ้างให้คนฆ่าวัว

เมื่องานสวดศพวันสุดท้ายมาถึง ทุกคนต่าง ตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือมีเสียงร้องของวัวดัง ออกมาจากโลงศพของลูกชายคนเล็ก เสียงที่ได้ยินมัน น่าสมเพชเสียมากกว่าจะน่าหวาดกลัว เพราะเสียงนั้น บ่งบอกถึงความเจ็บปวดอย่างมากมาย เสียงนั้นดัง

อยู่ไม่นานก็เสียบไป

จนกระทั่งงานศพก็เสร็จสิ้นลง เจ้าของโรงงานก็ยังไม่คิดอะไร นอกจากจะลงมือฆ่าวัวเสียเอง เพราะลูกจ้างลาออกไป ๑ คน เนื่องจากกลัววัวจะวิ่งชนตายอย่างกับลูกชายเจ้าของโรงงาน

ในครอบครัวของเจ้าของโรงงานเริ่มมีเรื่องมาขัดใจกันจนต่างคนต่างแยกกันไป เหลือเจ้าของโรงงานคนเดียวที่อยู่บ้าน แต่เขาก็กลับคิดว่าใครจะไปก็ไปเลย ดีเสียอีกเขาอยู่คนเดียวสบายดี ไม่ต้องคอยเลี้ยงดูใครให้เปลือง

ตกค่ำของทุก ๆ วันเจ้าของโรงงานจะมานั่งเหม่อลอย มองดูโรงงานของเขาที่เคยฆ่าวัวอยู่ทุกวัน เขาร่ำรวยขึ้นมาจากโรงงานแห่งนี้ จากการฆ่าสิ่งมีชีวิตที่น่าสงสาร

อยู่มาวันหนึ่ง เขาก็มานั่งมองโรงงานฆ่าสัตว์ของเขาเช่นเคย แล้วอยู่ๆ เขาก็ส่งเสียงเอะอะโวยวายบอกคนโน้นคนนี้ว่าวัวจะมาเหยียบเขาบ้าง ขวิดเขาบ้างต่าง ๆ นานา ทั้ง ๆ ที่ไม่มีอะไรเลย

“อนิจจาเขาบ้าไปแล้วหรือนี่”

วัน ๆ ได้แต่เดินไปตามถนนวิ้งข้าง ลงกลาน ๔
เท้าข้าง ร้องห่มร้องไห้ว่าวัวจะไล่ขวิด จะไล่ชน

ต่อมาไม่นานเขาก็ถูกรถชนตาย ร่างกายแตก
แยกออกเป็นชิ้น ๆ เขาเคยฆ่าห่านวัวไว้อย่างไรก็คง
เหมือนกับสภาพในตอนนี้องเขาไม่มีผิด

บ้านที่เคยอยู่กันพร้อมหน้าก็ต้องมาร้าง โรง
งานฆ่าสัตว์ก็ต้องปิดไปโดยไม่มีใครกล้าดำเนินงานต่อ
เพราะกลัวบาปกรรมนั่นเอง

เรื่องนี้มีคติธรรมสอนใจว่า คนทำชั่วยอมแพ้กั
ยตนเอง ดังพระพุทธพจน์ที่ว่า

“คนโง่มีปัญญาถ้อย

เวลาทำชั่วก็ไม่รู้สึกสำนึกถึงผลกรรม
จึงมักเดือดร้อนเพราะผลกรรมชั่วของตน
เหมือนคนถูกไฟไหม้

อด ปาปานิ กมฺมานิ
กรํ พาโล น พุชฺชติ
เสหิ กมฺเมหิ ทุมฺเมโธ
อคฺคิทฺทฺโฆว ตปฺปติ.”

๔

ตี ไก่

สัตว์ทั้งหลายไม่ว่าคนหรือเดรัจฉาน ล้วนมีความต้องการอย่างเดียวกัน คือต้องการความสุข

ความสุขใคร ๆ ก็ต้องการ ทุกคนรู้ดี แต่ก็ไม่วายที่จะมีการเบียดเบียนกัน เป็นการเบียดเบียนผู้อื่นเพื่อสุขของตนเอง มันน่าเกลียดไหมละ

บ้านนอกมีการพนันชนิดหนึ่ง ที่เขาเอามาเป็นเกมกีฬาเล่นกันสนุกสนาน และมีการวิ่งหนีตำรวจกันบ้างในบางคราว นั่นคือการตีไก่ เป็นกีฬาที่หาความ

สุขเพื่อตนบนความทุกข์ของไก่

ผมเองเคยฆ่าของในทางนี้มาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ตอนเรียนอยู่ชั้น ป. ๔ ผมเลี้ยงไก่ชนเป็นแล้ว เขามีวิธีอย่างไร ผมทำได้หมด อุ้มไก่เข้าบ่อนพนันเป็นเหมือนผู้ใหญ่แล้วในตอนนั้น

ชีวิตเจริญในทางเลวมาตามลำดับ เรียนจบชั้น ป. ๔ แล้ว ยิ่งทำให้มีเวลามากขึ้น แต่ผมไม่เคยเล่นเป็นการพนันนะ มีแต่อุ้มไก่ไปทำตบ้านนั้นบ้านนี้ เข้าไปในบ่อนก็ไม่เคยเล่นให้เสียสตางค์ เพียงแต่ดูให้มันสนุกเท่านั้นเอง

อยู่อย่างนี้ไม่กี่เดือน กรรมเลวของผมก็ถูกปิดกั้นโดยสิ้นเชิงเพราะผมได้บวชเป็นสามเณร ศึกษาธรรมวินัยของพระพุทธองค์จนซาบซึ่งในระดับหนึ่ง ทุกวันนี้สึกมาแล้ว ผมไม่เคยแตะต้องสิ่งเหล่านั้นเลย เพราะกลัวบาปนะ แต่คนที่ไม่กลัวมีเยอะนะครับ อย่างเช่นลุงเสาร์ที่คุณอุดม ไปงดาวงศ์ กล่าวถึง

ลุงเสาร์เป็นพ่อม่ายภรรยาหนี เพราะแกลเป็นคนชอบเล่นการพนัน โดยเฉพาะการตีไก่ ลุงเสาร์ มีอาชีพ

รับจ้าง แก่เป็นคนร่ำรวยมาก คุณอุดมจึงชอบมาอยู่
ด้วยในวันเสาร์วันอาทิตย์หรือตอนโรงเรียนปิด

วันหนึ่ง หลังจากลุงเสาร์ได้เงินเรียบร้อยแล้วก็
ไปตีไก่ตามธรรมดาทุกวัน แต่วันนี้ลุงเสาร์ มั่นใจไก่
ของแก่มากกว่าจะต้องชนะแน่ ๆ จึงชวนคุณอุดมไป
ด้วย ระหว่างทางคุณอุดมก็ถามว่า

“ลุงไม่กลัวบาปหรือ ”

ลุงเสาร์ตอบว่า “ไม่กลัวหรอก เราตายไปแล้ว
เราก็ไม่รู้อะไร จะเกิดเป็นอะไรก็ช่าง”

คุณอุดมพูดอีกว่า “ชาติหน้าระวังลุงมาเกิดเป็น
ไก่อ้นะ แล้วจะต้องโดนไก่ที่เกิดเป็นคนจับไปตีกันอีก
มันทรมาณนะ”

ลุงเสาร์ทำหน้าที่ไม่สนใจ แล้วเดินต่อไปจนถึงบ่อน
ลุงเสาร์ก็ให้น้ำมันอย่างมั่นใจว่าต้องชนะแน่ ๆ แล้วจึง
ปล่อยให้ไก่ตีกัน แต่ปรากฏว่าไก่ของลุงเสาร์กลับแพ้
จึงทำให้ลุงเสาร์โกรธมาก คว่าไม้มาตีหัวมัน ทำให้มัน
ได้รับความเจ็บปวดทรมาณ มันดิ้นรนไปมา

ลุงเสาร์ยังไม่หายโกรธ แก่ไปต้อนน้ำจนเดือดแล้ว

นำมาลาดไ้ ทำให้หนังไ้สุก แล้วลุงเสาร้ก็เอาไม้แฉะไ้จอนเป็นแผลเหวอะหวะ ข้าพเจ้ามองดูด้วยสีหน้าสยดสยอง มองดูตามันน่าสงสารมาก แหวตาบ่งบอกถึงความอ่อนวอนและเคียดแค้น จากนั้นลุงเสาร้ก็โยนไ้ให้สุนัขกินทั้งที่ไ้ยังไม่ตาย เรื่องนี้จึงเสียบไป

ต่อมาในเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๓๔ ลุงเสาร้ก็ได้รับผลกระทบตามสนอง คึนนั้นเป็นวันสงกรานต์ทางวัดได้จัดให้มืงานสงกรานต์ ลุงเสาร้จึงไปเที่ยว ทั้ๆ ที่ไม่เคยเข้าวัดสักครั้ง นอกจากมีประเพณีงานต่างๆ และคึนนี้ลุงเสาร้ก็ไปเที่ยวกับเขาด้วย แต่พอถึงตอนเช้าก็ได้ข่าวว่าลุงเสาร้ถูกรถเฉี่ยวและไม้ซึ่งอยู่บนรถหล่นลงมาแทงลุงเสาร้จนเป็นแผลเหวอะหวะและร่างของแกก็กลิ้งไปโดนน้ำร้อนที่ไ้ลวกกัวยเตี๋ยวที่ร้านข้างทางนั้นด้วย ทำให้ลุงเสาร้ได้รับความเจ็บปวดทรมานมาก ตามตัวมีแผลพุพองเป็นแผลเหวอะหวะซึ่งแผลนี้คล้ายกับแผลของไ้ที่ลุงเสาร้เอาไม้แทงนั้เอง

เรื่องนี้มีคติธรรมสอนใจว่า ผู้ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นจะถึงตน ดังพุทธพจน์ที่ว่า

“ผู้ทำร้ายลงอาชญา
แก่ผู้ไม่เบียดเบียน ไม่ทำร้ายตอบ
ย่อมได้รับผลสนองสืบอย่าง
อย่างใดอย่างหนึ่งในฉับพลัน คือ
ได้รับเวทนาอันเผ็ดร้อน
ได้รับความเสื่อมเสีย
ถูกทำร้ายร่างกาย
เจ็บป่วยอย่างหนัก
กลายเป็นคนวิกลจริต
มีราชภัย
ต้องคดีความอย่างแรง
ไร้ญาติขาดพี่น้อง
ทรัพย์สินสมบัติพินาศไป
หรือไม่ก็บ้านเรือนเขาถูกไฟไหม้
ตายไปแล้วเขาผู้ไม่มีปัญญาข่มตนกรก

โย ทณฺเฑน อทณฺเฑสสุ
 อปฺปทุญฺเฑสฺสุ ทสฺสติ
 อสนนฺมณฺณตฺรฺ ชาน
 ปิปปเมว นิคจฺจติ
 เวทนํ ผรุสฺสํ ชานิ
 สรีรสฺส จ เภทนํ
 ครุกํ วาปี อาพาธํ
 จิตฺตฺกฺเขบฺบว ปาปฺเณ
 ราชโต วา อุปสคฺคํ
 อพุกฺกขานํ ว ทารุณํ
 ปริกฺขยํ ว ญาตีนํ
 โภคานํ ว ปภงฺกฺคณฺ
 อตฺวาสฺส อคารานิ
 อคฺคิ ทฺหติ ปาวโก
 กายสฺส เภทา ทฺุปฺปณฺโณ
 นิริยํ โส อุปฺปชฺชติ.”

๙

ชี วิ ต แ ม ว

กรรม อย่าคิดว่าไม่สำคัญ ผลของมันมีอยู่ พร้อม
ที่จะแสดงออกมาให้ปรากฏเมื่อไรก็ได้

ในชีวิตประจำวันของคนเรา มีเรื่องกรรมเข้ามา
เกี่ยวข้องกับตลอดเวลา เพราะทำกรรมตลอด จะกระทำ
โดยทางกายทางวาจา หรือทางใจก็ตาม บางครั้งเป็น
กรรมชั่วฉฉ บางหนเป็นกรรมดี บางที่เป็นกรรม
กลางๆ ไม่ดีไม่ชั่ว

เพราะฉะนั้น เมื่อใดที่ได้รับผลกรรมอันใดอัน

หนึ่งเข้าจะดีหรือชั่วก็ตามไม่ต้องไปชมใครหรือโทษใคร
หันมาดูที่ตัวเองเป็นหลัก ตัวเรานั้นแหละเป็นคน
ทำทั้งหมด ตั้งแต่ต้นจนจบ ผู้อื่นเป็นเพียงส่วน
ประกอบเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต จงคิดดูให้ดี
มันมีสาเหตุเป็นมาอย่างไร เราได้เคยทำอะไรไว้บ้าง ที่
ไหนอย่างไร อย่าไปตีโทษตีพ่ายโทษเหตุภายนอกไม่
เข้าเรื่อง

เหตุภายนอก แม้จะมีส่วนอยู่บ้าง แต่มันแก้ไข
ยาก เพราะมิได้อยู่ในการควบคุมของเรา การยึดเอา
ตัวเราเป็นหลัก เป็นตัวแก้ไข มันจะเป็นจริงขึ้นมาได้

กัปตันเรือเดินทะเลฝรั่งคนหนึ่ง ที่นายทหารเรือ
ไทยคนหนึ่งเล่าให้คุณ ท. เลียงพิบูลย์ฟัง อ่านแล้วทำ
ให้เห็นว่ากรรมนี้น่ากลัวนะ เพราะบางทีมันให้ผลทัน
ใจนัก ชนิดที่เจ้าของกรรม ตั้งตัวไม่ติดเลยทีเดียว

กัปตันคนนี้เป็นคนเกลียดแวมมาก เห็นเมื่อไหร่
เป็นต้องทะเลาะกัน อยู่ร่วมกันไม่ได้ เหมือนกับว่าจะ
เคยเป็นคู่เวรคู่กรรมกันมาแต่ชาติปางก่อนอย่างนั้นแหละ

วันหนึ่ง เมื่อกัปตันฝรั่งคนนั้นนำเรือจอดเทียบท่า ได้มีแมวตัวหนึ่งเข้าไปในห้องกัปตัน คุณ ท.เลียงพิบูลย์ เล่าว่า แทนที่กัปตันจะไล่แมวออกให้พ้นจากห้องแล้วก็หมดเรื่องราวไป แต่กัปตันกลับปิดประตูขังไว้ไม่ยอมให้ออก

หลังจากนั้นก็ใช้ท่อนไม้ไล่ตีแมวเคราะห์ร้ายตัวนั้น แมวก็วิ่งหนีวนเวียนอยู่ในห้อง หาทางออกไม่ได้ เมื่อถูกตีอย่างเจ็บปวด แมวก็ยังร้องวิ่งหนีวนเวียนอยู่ภายในห้อง อย่างหัวซุกหัวซุน ด้วยความกลัวจนสุดขีด

เป็นธรรมดาของสัตว์โลกไม่ว่าจะเป็นสัตว์เล็กหรือสัตว์ใหญ่ ตลอดทั้งมนุษย์ เห็นจะมีความรู้สึกตรงกันก็คือ กลัวความตาย กลัวความเจ็บปวดด้วยกันทุกรูปทุกนาม

แมวตัวนั้นก็เช่นเดียวกัน พยายามหนีอย่างสุดชีวิต ส่งเสียงร้องก้อง คล้ายจะร้องขอชีวิต เพราะความเจ็บปวดที่ถูกตีหนัก เป็นเรื่องสลัดใจกับผู้ได้พบเห็นเหตุการณ์ครั้งนั้น

พวกลูกเรือกุลี กลาสี และพวกคันเรือ ซึ่งต่างก็

รู้ว่าไม่มีใครสามารถจะยับยั้งห้ามกัปตันผู้นั้นได้ นอกจากกัปตันจะเป็นผู้มีอำนาจสิทธิ์ขาดในเรื่องแล้ว ยังเป็นคนมีใจคอดุร้าย ทำให้นายทหารเรือไทยผู้นั้น ต้องทำจิตใจให้เป็นอุเบกขาเพราะสิ่งใดที่ไม่สามารถจะ ช่วยได้ก็ต้องทำจิตใจให้ปกติ ไม่ยินดียินร้าย ทำใจให้ เป็นกลาง เพราะพวกลูกเรือกลาสีเหล่านั้นรู้ดีว่า หาก ใครจะไปตบประตูดุชขวางก็เท่ากับไปยุให้กัปตันเพิ่ม ความโกรธมากขึ้น

ทำให้นึกถึงคำโบราณของคนไทยเราว่า ใครฆ่า แมวก็กบปหนักเท่ากับฆ่าเงรผู้มีศีล แต่แล้วเสียง โครมครามและเสียงแมว์ร้องและวิ่งไล่ในห้องกัปตันก็ เงียบลง

ต่อมาประตูห้องกัปตันก็เปิดออก กัปตันเดิน ออกมาเหงื่อโทรมกาย หน้าตายังมีริ้วรอยความเหี้ยม- โหดดุร้าย ในมือจับหางแมว์หัวตัวหัวห้อยออกมา ปรากฏว่าแมว์นั้นเลือดไหลออกมาทางปาก ทางจมูก ตายสนิท ไม่ดิ้นรนได้อีก แล้วกัปตันก็หัวเดินมาทาง กาบเรือ เหวี่ยงศพแมว์ตัวนั้นลงไปในทะเล ท้าม-

กลางสายตาผู้พบเห็นซึ่งมองดูอย่างดีเตียน ต่างก็มีความรู้สึกสะอิดสะเอียนต่อการกระทำของกัปตันในครั้งนั้น

เหตุการณ์มิได้หยุดเพียงนี้ เพราะหลังจากกัปตันได้ตีแมวตายแล้ว ในวันรุ่งขึ้นตัวกัปตันก็หายไป ไม่มีใครทราบว่าย้ายไปไหน เหตุการณ์ก็โกลาหลเพราะรองกัปตันก็ต้องทำงานแทนไปก่อน

แต่แล้วสิ่งที่ทุกคนนึกไม่ถึงก็คือ ศพของกัปตันได้ลอยอืดขึ้นมาในบริเวณที่จอดเรือ ซึ่งเป็นเรื่องลึกลับอัศจรรย์ ต่างก็อธิษฐานกันว่า การตายของกัปตันเป็นการตกน้ำตายอย่างธรรมดา กัปตันคงจะดื่มเหล้าเม้าจัด เจ้าหน้าที่ได้ตรวจร่างกายไม่พบร่องรอยบอบช้ำใด ๆ ที่พอจะยกขึ้นมาหาสาเหตุว่าถูกฆาตกรรม

นี่ถ้าถือตามหลักกรรมก็พอบอกได้ว่าเป็นกรรมที่ได้รับผลตอบแทนอย่างทันตาเห็น

เรื่องนี้มีคติธรรมสอนใจว่า ผู้ทำกรรม ย่อมได้รับผลของกรรม ดังพระพุทธพจน์ที่ว่า

“บุคคลหว่านพืชเช่นใด
ย่อมได้รับผลเช่นนั้น
ผู้ทำกรรมดี ย่อมได้รับผลดี
ผู้ทำกรรมชั่ว ย่อมได้รับผลชั่ว

ยาทิสั วปเต พืช
ตาทิสั ตภเต ผล
กตฺยาณการี กตฺยาณ
ปาปการี จปาปกั”

๖

ฆ่าควาย

อาชีพสุจริต ไม่ได้หมายความว่า ไม่ได้ขโมยใครกินเท่านั้น แต่หมายถึง อาชีพที่ถูกต้องตามหลักศีลธรรมทั้งหมด เป็นอาชีพที่ไม่ผิดศีลข้อหนึ่งข้อใด

นอกจากนี้การค้าขายบางชนิด เช่น ค้าอาวุธ ค้าคน ค้าสัตว์เป็นอาหาร ค้าของมีนเมา และค้ายาพิษ ล้วนเป็นการค้าที่ผิดศีลธรรมทั้งสิ้น

ถามว่า อาชีพฆ่าสัตว์ อย่างที่ทำกินอยู่ตามโรงฆ่าสัตว์ ทั้งถูกกฎหมายด้วยนั้น เป็นอาชีพที่สุจริต

หรือไม่

ตอบว่าไม่สุจริต เพราะอะไร? ก็เพราะว่า มันผิด
ศีลข้อที่หนึ่ง ที่ว่าให้ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

เหมือนอย่างเรื่องของดาอยู่ นักฆ่าควายที่คุณ
สามารถ จันทรแจ่ม ได้นำมาเปิดเผย ดังที่ผมจะขอนำ
มาขยับขยาย ดังต่อไปนี้

คุณสามารถ จันทรแจ่ม ได้บอกว่า ที่หมู่บ้าน
ของเขานั้น ชาวบ้านประกอบอาชีพทำไร่ทำนา โดย
อาศัยวัวควาย เป็นแรงงานหลัก

มีแต่บ้านดาอยู่เท่านั้น ที่ไม่ทำนาเหมือนใคร แก
ยึดอาชีพฆ่าวัว-ควายขาย และทำมาหลายปีติดต่อกันแล้ว
ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง คุณสามารถเล่าว่า

วันนั้นผมตื่นแต่เช้าเป็นพิเศษ และได้เห็นดาอยู่
ผูกวัวหนุ่มตัวหนึ่งโยงไว้กับกิ่งมะขามขนาดใหญ่ แล้ว
ใช้เชือกอีกเส้นหนึ่งร้อยเข้ากับเขาของมัน แล้วร้อย
สนตะพายทั้งสองข้างอีกทีหนึ่ง ก่อนที่จะคล้องกับ
กิ่งมะขามกิ่งเดิม แต่คราวนี้ดาอยู่กับลูกชายได้ช่วย
กันดึงเชือกทั้งสองเส้น แล้วชักรอกยกหัวของวัวให้สูง

จนแขนขึ้นไป แขนงขึ้นไปจนว้าวตัวนั้นดิ้นและร้อง
ออกมาอย่างเจ็บปวด ก่อนที่จะผูกตรึงเอาไว้ จนมัน
ขยับหัวไม่ได้ นัยน์ตาของมันเหลือกลาน แล้วตาอยู่ก็
ถือขวานเล่มใหญ่เดินตรงเข้าไป และเงื้อขึ้นสุดแขน

“ปัก ปัก ปัก” เสียงดังหนัก ดังออกมาเมื่อสัน
ขวานกระทบกับสันเขaberบริเวณกึ่งกลางหัวของว้าวตัวนั้น
ผมยืนตะลึง หัวใจเต้นระทึก..ตาอยู่รับมิดจากลูกชาย
แล้วดันมิดเข้าไปในลำคอของว้าว รวากับผมใช้ไม้
ยาวๆเสียบเข้าไปในกองฟางเล่นกับเพื่อน ๆ...เลือด
ทะลักออกมาอาบแขนของตาอยู่จนถึงข้อศอก เสียง
ว้าวร้องออกมาเป็นครั้งสุดท้าย แต่เป็นเสียงว้าวที่
น่ากลัวที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยินมา ผมรีบวิ่งกลับบ้าน
อย่างไม่คิดชีวิต และร้องไห้ออกมาเมื่อแม่กอดผม
ไว้...ตั้งแต่นั้นมาถ้าผมเห็นตาอยู่กับว้าวที่ต้นมะขาม
ผมจะรีบวิ่งกลับบ้านทันที

ผมชอบการทำบุญที่วัดกับแม่ทุก ๆ วันพระ
เพราะจะมีผู้คนไปรวมกันที่นั่นอย่างมากมาทยเสมอ
ผมเคยออกปากชวนตาอยู่ไปด้วยในฐานะที่สนิทสนม

กัน แต่ต่ายู่มักจะถามย้อนกลับมาว่า

“บุญที่ไหนดมี ตัวบุญมันเป็นตัวยังไง ลองเอามาให้ข้าดูสักตัวซิ”

ต่ายู่พูดแล้วก็หัวเราะอย่างขบขันเป็นอย่างนี้เสมอ

จนกระทั่งครั้งหนึ่งมีพระธุดงค์มาปักกลดที่ราวป่าริมหมู่บ้านในตอนเย็น ผมแปลกใจมากที่ต่ายู่มาเรียกผมแต่เช้า อากาศที่หนาวเหน็บทำให้ผมไม่ต้องการให้ส่วนใดส่วนหนึ่งลดพื้นรัศมีของผ้าห่มออกมาเลย ยกเว้นจุมูกที่ไพล่ออกมาทางรูขาดของมันเท่านั้น

“ไป ไปขอเครื่องรางกับตา ไอ้เสื่อตัวนี้ข้าเขาจริง ๆ...” ว่าแล้วต่ายู่ก็แบกผมไปทั้งผ้าห่มนั่นเอง สาเหตุหนึ่งที่ต่ายู่มาสนิทสนมกับผมเช่นนี้ อาจจะเป็นเพราะลูก ๆ ของต่ายู่โตเป็นหนุ่มเป็นสาวและมีครอบครัวไปจนเกือบจะหมดอยู่แล้ว แต่ทว่าไม่เคยมีหลานคนไหนมาอยู่กับต่ายู่เลย และเด็กอื่น ๆ ก็ไม่ค่อยกล้าที่จะเข้าใกล้ต่ายู่เท่าใดนัก

วันนั้นดาอยู่คุยกับพระอยู่จนตะวันสูงขึ้นมาเกือบจะถึงกลางต้นไม้ เรื่องราวที่คุยกันก็เป็นเรื่องของของขลัง แล้วก็เรื่องอาชีพของดาอยู่นั่นเองที่กินเวลานานมากที่สุด

ประโยคหนึ่งผมจำได้อย่างชัดเจนคือพระพูดขึ้นว่า

“พอแล้วละโยม อย่าให้มันหนักหนาไปกว่านี้อีกเลย มันจะตามโยมทันในชาตินี้...”

ท่านกล่าวพลางเลื่อนหวีกล้วยน้ำว้าที่กำลังสุกงอมออกมา และทำท่าทางเชื่อเชิญผม ซึ่งขณะนั้นผมจนมากเพราะไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาจ้องหวีกล้วยน้ำว้าเลยสักนิดเดียว

ขณะที่เราเดินกลับ ชาวบ้านกำลังเดินตามกันออกมาไล่บาตรเป็นแถวเลยทีเดียว

หลังจากนั้นผมจึงได้รู้จากการพูดของแม่กับเพื่อนบ้านคนอื่น ๆ ว่าพระท่านขอร้องให้ดาอยู่เลิกอาชีพค้าเนื้อ และเทศน์ให้ดาอยู่ฟังนั่นเอง ถึงได้คุยกันนานนัก

แต่ดาอยู่ก็ยังดำเนินวิถีอาชีพตามปกติ จน

กระทั่งวันหนึ่งผมได้ยินเสียงเพื่อน ๆ ตะโกนมาจาก
ลานหน้าบ้านว่า

“ไฉ่มาดกับตาอยู่จะฆ่าอีดำ ตาอยู่จะฆ่าอีดำแล้ว”

ผมถึงกับใจหายวาบ อีดำเป็นควายแก่ๆตัวหนึ่ง
ในคอกของตาอยู่ที่ผมสามารถขึ้นไปนั่งบนหัวหรือบน
หลังของมันได้อย่างสบาย โดยไม่ต้องกลัวว่ามันจะ
พยศเหมือนกับควายหนุ่มสาวหรือควายเด็ก ๆ อีดำ
จึงเป็นควายใจดีที่ผมรักมากที่สุดคอกในหมู่บ้าน

พอผมวิ่งเข้าเขตบ้านของตาอยู่ ก็สวนทางกับ
พ่อและมองเห็นอีดำถูกชักจูงออกไปจนคอกแห้งจน
ไปบนฟ้า แล้วความซราของมันทำให้มันไม่มีแรงที่จะ
เดินมากนัก

“ปัก ปัก ปัก...” เสียงสั้นหวานที่ประเคนลงไป
กลางหว่างขาของมัน ทำให้ผมเสียวแปลบเข้าไปใน
หน้าอก อีดำร้องอู้อู้อะซบซบเท้าทั้งสี่ไปมา แต่หัวของ
มันไม่สามารถขยับเขยื้อนหลบไปทางไหนได้เลย นัยน์-
ตาเหลือกและมีน้ำตาออกมาเป็นทาง ควายในคอก
ส่งเสียงร้องดังระงม และเดินป่วนป่วนอยู่ในคอกนั่นเอง

“ตา ตาอย่าฆ่าอีดำ อย่าไปฆ่ามัน”

ผมร้องตะโกนบอกและวิ่งไปจับแขนของตาอยู่ไว้ หน้าตาของตายุ่งขณะนั้นดูน่ากลัวที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา กรามเป็นสันหนา ดวงตาเบิกโพลง มันเป็นใบหน้าที่ของเพชรฆาตชัดๆ เม็ดเหงื่อและหยาดที่ รุ่งรังช่วยเสริมให้ใบหน้านั้นดูมึนทึบยิ่งขึ้น

“แม่มีงมาเอาไอ้เสือนี้ออกไปที่...ไปอยู่กับยาย มีงโน้นไป”

ยายล้อมกิ่งลากกิ่งงูผมออกมา พร้อมกับบอกว่า

“มากะยาย...อีดำมันแก่แล้ว ช่างมันเถอะ อีกไม่นานมันก็ตายอยู่ดี”

แล้วยายล้อมก็นั่งลงกอดเอวผมไว้ ลูกชายของ ตาอยู่มองผมแล้วหัวเราะ พวกเขาช่างคุ้นเคยกับการ ฆ่าดีเหลือเกิน และก็คงจะเหมือนกับพ่อแม่ของผม และคนอื่นๆ เพราะเขาเห็นมันมาหลายปีติดต่อกันแล้ว

“ปัก ปัก...” ตาอยู่ดีซาลงไป เลือดเริ่มไหลออกมาจากหูและจมูกของอีดำ พร้อมกับฟองอากาศ ขา

หลังของมันทรุดลง ขาหน้าทั้งคู่สั่นระริก เสียงร้องอัน
ทुकข์ทรมานและน่าสังเวชของมันแทบจะเจี๊ยบหายไป
เมื่อตาอยู่เสือกโบริมิดเข้าไปในลำคอของมัน และคว้าน
จนเป็นแผลเหวอะหวะ เลือดทะลักออกมาท่วมมือ
ของตาอยู่ และปักปลายมีดดันทะแยงลงไปสู่ส่วนนอก
ของอีดำจนเกือบมิดด้าม หางและขาของมันกวัด-
แกว่งไปมาอย่างไร้การบังคับและค่อยๆสงบลง สงบ
ลง ทิ้งตัวห้อยโยงไว้กับกิ่งมะขามนั่นเอง ผมได้แต่
ร้องให้สงสารอีดำอย่างจับใจ และเกลียดตาอยู่มาก
ที่สุดเท่าที่เคยรู้จักกันมา

อีกสามปีต่อมา ตาอยู่ก็ล้มเจ็บลงด้วยโรคปวด
หัวเรื้อรัง สังขารที่ย่ำแย่อยู่แล้วทำให้ต้องล้มหมอน
นอนเสื่อ และไม่มีวีแววว่าจะกลับมาแข็งแรงได้เหมือน
เดิมเลย

ฐานะของครอบครัวก็แย่ลงเพราะขาดรายได้ที่
เคยได้ ส่วนลูกของตาอยู่ที่เหลือไม่มีใครกล้า “ฆ่า”
เลยสักคนเดียว คงได้อาศัยแต่การรับจ้างมาจุนเจือ
และได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านบ้างเป็นครั้งคราว

โดยเฉพาะคำรักษาพยาบาล เมื่ออาการทรุดหนักจนต้องไปโรงพยาบาลเป็นครั้งคราว เพื่อนบ้านบางคนแนะนำให้ตาอยู่นอนรักษาตัวที่โรงพยาบาล แต่จะมีใครบ้างในหมู่บ้านที่ร่ำรวยพอที่จะจ่ายค่าหมอ

ดังนั้นร่างกายของตาอยู่จึงถูกตรึงอยู่กับเสื่อเก่าๆ และทุกข์ทรมานกับโรคภัยอยู่อย่างนั้นเอง บางขณะเหมือนกับจะไม่มีแรงแม้แต่จะอ้าปากเปล่งเสียงออกมาให้พ้นจากลำคอ

จนกระทั่งคืนวันหนึ่ง ขณะที่ฝนตกลงมาอย่างบ้าคลั่ง แม่กำลังจะล้มตัวนอนลงข้างๆผม ลูกชายของตาอยู่ก็กระหืดกระหอบขึ้นเรือนมาทำทางตื่นตระหนก

“น้ำๆ พ่อฉันเป็นอะไรไม่รู้ ไปช่วยดูพ่อฉันที”

พ่อแม่และพี่ ๆ ของผมรีบลงเรือนตามไปทันที โดยไม่มีใครสนใจ ผมซึ่งซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มเลย ผมวิ่งไปตามทันแม่ที่บ้านไคบ้านของตาอยู่ บนเรือนที่เพื่อนบ้านยื่นอยู่หลายคน

พอเข้าไปถึงที่นอนของตาอยู่ ทุกคนก็ตะลึงจังกัง

มือที่เหลือแต่หนังหุ้มกระดูกของตาอยู่กุมอยู่ที่ขมับ ทั้งสองข้าง แล้วลอกหัวไปมาส่งเสียงร้องแข่งกับเสียงคำรามของท้องฟ้า เสียงนั้นดังโหยหวนราวกับกำลังถูกทรมานอย่างหนัก...เสียงร้องของตาอยู่ คือเสียงร้องของควายตีๆนี้เอง บางครั้งเหมือนเสียงร้องของวัวที่ถูกชักรอกจนหัวแหงนขึ้นไปบนฟ้า...มันเป็นเสียงร้องที่เป็นสัญลักษณ์ของความตาย พ่อของผมจับร่างของตาอยู่เขย่าแล้วเรียก

“ตาอยู่ ตาอยู่ เป็นอะไรอี...”

แต่ตาอยู่ไม่รับรู้เสียแล้ว บางครั้งก็มีอาการเหมือนกับกำลังหวาดกลัวที่สุด จนตาเหลือกถลนและทรนทรายหนักขึ้น จนกระทั่งเลือดสีคล้ำๆไหลออกมาทางหู ดวงตา โดยเฉพาะที่จมูกมันไหลออกมาจนกลืนควาค้างไปทั้งบ้าน ในที่สุดก็ได้ยินเสียงร้องในลำคอ ร่างกายสั่นระริกและค่อยๆซาลง ซาลงจนนิ่งสนิทไป แต่เลือดยังคงไหลออกมาให้ยายล้อมจับอยู่เรื่อยๆ พร้อมกับน้ำตา

ผมไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า ตาอยู่จะจบชีวิตลง

ด้วยสภาพอย่างนั้น และผมมารู้ตัวว่ากอดแม่เอาไว้
อย่างแน่นหนา ก็ต่อเมื่อแม่พูดขึ้นอย่างเศร้า ๆ ว่า

“ไปที่ชอบที่ชอบเถอะตาอยู่เอ๊ย พระท่านสอน
แกแล้ว แต่แกไม่เชื่อเอาเสียเลย โธ่เอ๊ย...”

หลาย ๆ คนในที่นั้นอาจจะคิดว่าตาอยู่เป็นคนบาป
เป็นคนโหดร้าย แต่ทุกคนก็รู้ว่าตาอยู่เป็นคนดี ทุกคน
ในหมู่บ้านรักและอาลัยตาอยู่ และได้ช่วยเหลืองานศพ
เท่าที่จะสามารถช่วยได้

แต่ความดีก็คือความดี ความชั่วก็คือความชั่ว
ทั้งสองอย่างนี้ไม่เคยละเว้นแก่ผู้ใด และมันก็ไม่เคย
ลบล้างซึ่งกันและกันได้

ขณะที่ตาอยู่จะตาย คุณสามารถบอกว่า แกมี
อาการหวาดกลัวจนตาเหลือกถลนและทुरนทुरายมาก
แล้วมีเลือดไหลออกทางจมูก หู ตา กระเสือกกระสน
สั๊กพั๊กก็ตายไป ไม่ต่างอะไรกับวัวควายที่ถูกตาอยู่
ทวบหัวเลย

เรื่องนี้มีคติธรรมสอนใจว่าการเป็นอยู่โดยเบียด-
เบียนผู้อื่น แม้จะสุขในคอนต้น แต่จะทุกข์ทนใน

ตอนปลาย ดังพระพุทธพจน์ที่ว่า

“สัตว์ทั้งมวลล้วนต้องการความสุข
ผู้ใดแสวงหาความสุขเพื่อตน
บนการเบียดเบียนผู้อื่น
ผู้นั้นจะไม่ได้รับสุขสดชื่นเมื่อตายไป

สุขกามานิ ภูตานิ
โย ทณฺฑเทน วิหีสติ
อตฺตโน สุขเมसानุ
เปจฺจโส น ลภเต สุขํ”

๗

เอาดีไม่ได้

“เกิดมาทั้งที ต้องเอาดีให้ได้”

วาทะข้างต้นนี้ผู้ที่พูดเป็นคนแรก ดูเหมือนจะเป็นอิตเลอร์ จอมเผด็จการแห่งเยอรมัน แล้วต่อ ๆ มา ใครต่อใครก็เอามาพูดกันเกร่อไปหมด จนไม่รู้ว่าเป็นของใครกันแน่

ผมเองชอบวาทะนี้มาก ตั้งปณิธานเอาไว้เหมือนกันว่า “คนเราเกิดมาทั้งทีต้องเอาดีให้ดี ถ้าดีไม่ได้นับว่าเสียชาติเกิด”

ทุกวันนี้ก็พยายามเอาดีอยู่ และก็ดูเหมือนว่าผมกำลังดีขึ้นเรื่อย ๆ แต่มันก็เหนื่อยขึ้นด้วยนะครับ

แต่บางคนนี่ ท่านเชื่อไหม เอาดีไม่ได้เลย มันจะเอาชั่วตะพืด อย่างเรื่องราวของคนชาวบ้านสี่ปลาดคนหนึ่ง ตำบลหนองคอนไทย อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดชัยภูมิ ที่คุณไพโรจน์ แนวนุภาพได้นำมาเปิดเผยในฐานะที่เป็นคนรู้จักกันดี

ครอบครัวของพี่ทองมีอยู่ด้วยกันทั้งหมดสี่คน พี่ทองเป็นลูกคนโตซึ่งกำพร้าพ่อตั้งแต่เด็ก ครอบครัวของพี่ทองมีอาชีพทำไร่ทำนา ตามประสาชาวบ้านชนบท

พี่ทองเป็นคนเอาการเอางานดีมากคนหนึ่งดังนั้นจึงเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญของครอบครัว

แต่พี่ทองก็มีที่เสีย คือ ชอบกินเหล้าและเล่นการพนัน

วันไหนพี่ทองดื่มเหล้าเมากลับมาบ้าน ก็จะอาละวาดและทำลายสิ่งของที่อยู่บนบ้าน เช่นโอ่งน้ำก็จะตีเสียจนแตกกระจาย แม้ว่าแม่จะห้ามปรามยังไง

พี่ทองก็ไม่สนใจฟัง เป็นอยู่อย่างนั้นบ่อย ๆ

แต่ถ้าไม่มา พี่ทองกลับมีนิสัยเปลี่ยนไปเป็นคน
ละคน การงานจะทำทุกอย่าง โดยที่แม่จะไม่ต้องทำ
อะไรเลย

จนกระทั่งปีต่อมา พี่ชายของผู้เขียนและพี่ทองก็
มีอายุครบวษาตามประเพณี และก็ได้บวชพร้อมกันทั้ง
สองคน ซึ่งใจจริงแล้วพี่ทองก็ไม่ได้อยากจะบวชหรือ
ที่บวชในครั้งนั้น ก็เพราะทนต่อคำอ้อนวอนของแม่ไม่
ไหว จึงต้องจำใจบวช

ในช่วงเวลาที่พี่ทองบวชอยู่นี้เอง ผู้เขียนก็ได้
เห็นพี่ทองสร้างบาปกรรมขึ้นหลายอย่าง

วันหนึ่ง ผู้เขียนได้ไปที่วัด และได้นั่งพูดคุยกับ
พระพี่ชายและพระทอง นั่งคุยกันได้ไม่นานนัก ผู้เขียน
ก็ขอตัวกลับบ้าน เพราะเย็นมากแล้วจะไปอาบน้ำที่บ้าน

แต่บังเอิญพระพี่ชายชวนให้อาบน้ำที่วัดด้วยกัน ผู้
เขียนก็เลยเปลี่ยนใจที่จะอาบน้ำพร้อม ๆ กับพวกหลวงพี่

ในขณะที่อาบน้ำอยู่นี้เอง ผู้เขียนก็ได้เห็นในสิ่งที่
พระสงฆ์ไม่ควรจะมี นั่นคือ “กางเกงลิง”

พระทองสวมใส่กางเกงลิงอาบนํ้า ปล่อยตัวเหมือนคนธรรมดาสามัญ โดยไม่คิดว่าจะผิดศีลธรรมเลยแม้แต่น้อย

หลังจากอาบนํ้าเสร็จ ผู้เขียนได้ถามพระทองดูว่า “ไม่ผิดศีลหรือครับที่หลวงพี่ทำแบบนี้”

พระทองก็ตอบว่า “ผิดศีลธรรมข้อไหนที่ไหนกัน ได้ยินแต่คนเขาพูดมาเยอะแยะ ไม่เห็นมันเกิดอะไรขึ้นสักที”

ต่อมาอีกไม่กี่วัน ผู้เขียนก็ได้มาที่วัดอีก แต่คราวนี้ผู้เขียนชวนเพื่อน ๆ มาด้วยสองคน และได้นั่งคุยกับพระพี่ชายและพระทองในเรื่องของศาสนา

พอคุยกันได้ไม่นาน พระพี่ชายก็ปลีกตัวไปทำกิจวัตร หลังจากพระพี่ชายไปแล้ว คำพูดที่พระทองพูดกับผู้เขียนและเพื่อน ๆ ประโยคแรก ก็คือ

“พวกเธอพกเงินกันมาด้วยหรือเปล่า”

ผู้เขียนก็เลยตอบว่า “พกมาครับ แต่ไม่มาก” และผู้เขียนก็ย้อนถามว่า “หลวงพี่จะเอาไปทำอะไร”

พระทองกลับพูดว่า “ไปเล่นไพ่กันไหม”

ผู้เขียนแทบไม่เชื่อหูตัวเอง ตั้งแต่เกิดมาก็มีวัน
นั้นแหละที่ได้ยินพระชวนเล่นการพนัน... “อะไร
หลวงพี่!” ผู้เขียนอุทานออกมาด้วยความไม่แน่ใจ
“เล่นไพ่หรือครับ หลวงพี่ไม่กลัวผิดศีลและเป็นบาป
หรือ”

พระทองกลับตอบว่า “ศีล-ศีล-บาป-เปิปที่ไหน
ได้ยินแต่คนเขาพูดกันแต่ไม่เคยเห็นตัวตนของมันสักที”

จากนั้นก็ชวนไปเล่นในป่ากล้วยหลังวัด ผู้เขียน
ก็เลย “ไปก็ไป” ซึ่งก็ตัดสินใจอยู่นาน

พอเข้าไปในป่ากล้วยแล้ว สิ่งที่เห็นและปรากฏ
ต่อสายตาคือ...ไก่อ..ฝูงไก่ของชาวบ้านเยอะแยะที่มาหา
จิกกินสัตว์พวกแมลงเป็นกลุ่ม ๆ ประมาณยี่สิบสาม
สิบตัวเห็นจะได้...

พระทองก็บอกว่า “เอาไก่ปิ้งกินก่อนไหม ค่อย
เล่นไพ่กัน” เพื่อนของผู้เขียนคนหนึ่งก็เลยถามว่า
“จะเอาอย่างไรครับ”

พระทองก็ตอบว่า “เดี่ยวหลวงพี่จัดการเอง”

แล้วพระทองก็ค่อยเดินย่องเข้าไปหาฝูงไก่ มีอก

ล้วงเข้าไปในย่ามที่สะบายอยู่นั้น หยิบหนังสือออกมา และแล้วก็ยิงไปที่ฝูงไก่

ผลปรากฏว่า มีไก่ตัวหนึ่งถูกลูกหนังสติ๊กเข้าที่ขา มันดิ้นทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวดอยู่นาน แล้วมันก็นอนนิ่งอยู่กับที่ จากนั้นหลวงพี่ก็บอกให้ไปเอาไก่ตัวนั้นมา พอมาดูใกล้ ๆ จึงได้รู้ว่าขาของมันหัก

แล้วผู้เขียนและเพื่อน ๆ ก็พากันถอนขน จัดการปิ้งกินกันในป่ากล้วยนั่นเอง เสร็จแล้วก็พากันเล่นไฟกับหลวงพี่ทองต่อ เล่นไฟได้ไม่นานผู้เขียนและเพื่อน ๆ ก็ขอตัวกลับบ้าน

นับจากวันนั้นมา ผู้เขียนก็มีเหตุที่ต้องจากบ้านไปที่อื่น และเป็นเวลานานจึงได้กลับไปบ้าน พอกลับไปป่าช้าแรกที่ผู้เขียนได้รับรู้คือ พระทองได้ถูกเจ้าอาวาสไล่สึกขาท เพราะไม่อยู่ในระเบียบวินัยของพระสงฆ์

พอถูกไล่ให้สึกออกมาจากวัดแล้ว นิสัยของพี่ทองก็ยังเลวลง ทั้ง ๆ ที่ได้ผ่านการบวชมาก็หลายปี ก็ไม่เคยพัฒนาตัวเองและจิตใจให้ดีขึ้นเลย

กิจกรรมที่ชอบมาก ก็คือการพนัน และดื่มเหล้า จนชาวบ้านให้ฉายาว่า “ทิดทองขี้เมา”

น่าสงสารก็แต่แม่ที่แก่ชราและน้อง ๆ ซึ่งทุกคนต่างก็ตั้งความหวังไว้ว่าถ้าพี่ทองบวชสึกออกมาแล้ว จะได้รู้เรื่อง บาป-บุญ-คุณและโทษ และมีประโยชน์ในการทำงานต่อครอบครัว

แต่ว่าทิดทองก็ไม่ได้มีนิสัยที่ดีขึ้นมาเลย

วันหนึ่ง ทิดทองได้ไปเล่นการพนันอย่างเคย และวันนั้นเองที่ผู้เขียนไม่อาจจะลืมได้ ขณะที่กำลังเล่น ๆ อยู่ นั้น ทิดทองแกลได้เกิดมีปากมีเสียงกับพวกที่เล่นการพนันด้วยกัน จนถึงขั้นมีการยิงกันขึ้นที่วงการพนัน

ทิดทองถูกยิงที่ขาจนกระดูกแตก ซึ่งขาที่หักนั้น เหมือนกับไก่ที่แกลได้ยิงเมื่อคราวที่บวชไม่มีผิด

ต่อมาทิดทองต้องกลับกลายเป็นคนพิการ จะไปไหนมาไหนก็ต้องใช้ไม้เดินแทนขา การงานก็ไปทำไม่ได้ เงินทองก็ต้องขอจากแม่และน้อง ๆ ใช้

และบาปกรรมของแกลก็ยังไม่สิ้นสุดเพียงนี้ หลัง

จากที่ติดทอกรักษาหายได้ไม่นานนัก ติดทอกรี้
อันต้องถึงจุดจบแห่งชีวิต...

วันนั้น ผู้เขียนได้ไปในงานศพของแก แม่ของ
ติดทอกรี้ได้เล่าให้ฟังว่า “ก่อนตาย ติดทอกรี้ได้ขอร้อง
ให้แม่พาไปตลาดอำเภอภูเขียว เพราะเขาอยากไปซื้อ
กางเกงชั้นใน จากลักรดโดยสารคันที่แม่กับเขาโดย-
สาร ก็ได้เกิดอุบัติเหตุชนกับรถเมล์สายกรุงเทพ เมือง
เลย ตรงสี่แยกบ้านโคกสะอาด

เป็นเหตุให้เขาถึงแก่ความตาย ส่วนแม่แค่บาด-
เจ็บซึ่งไม่มากนัก

พี่ทอกรี้คุณไพรวัดย์นับถือต้องถึงแก่ความตาย
ไปเพราะประมาทในชีวิตแท้ ๆ ปล่อยชีวิตให้สิ้นไหลไป
ตามกระแสแห่งกิเลส ไม่เคยนำธรรมะมาขบคิดเพื่อ
เป็นคติชีวิต

เรื่องนี้ก็มีคติธรรมสอนใจว่า ชีวิตที่ขาดหลัก-
เกณฑ์โอนเอนไปตามกระแส ย่อมพบจุดจบเร็วที่สุด
ส่วนผู้ที่มีระเบียบวินัยในชีวิต ย่อมมีสิทธิ์ก้าวหน้าไป
ไม่ถึงความหายนะ ดังพระพุทธพจน์ว่า

“ความไม่ประมาท เป็นหนทางไม่ตาย
ความประมาท เป็นหนทางแห่งความตาย
ผู้ไม่ประมาท ไม่มีวันตาย
ผู้ประมาท ถึงมีชีวิตอยู่ก็เหมือนคนตายแล้ว

อปปมาโท อมตํ ปทํ
ปมาโท มจฺจุโน ปทํ
อปปมตฺตา น มียนฺติ
เย ปมตฺตา ยถา มตา.”

ตัณหาพาให้มึดมน

ในวันหนึ่งพวกภิกษุได้สนทนากันถึงเรื่องพระ
เทวทัตในโรงธรรมว่า

“ผู้มีอายุทั้งหลาย! พระเทวทัตเป็นผู้ทุศีล เกลี้ย-
กล่อมให้พระเจ้าอชาตศัตรูถวายลาภสักการะแก่ตน
และยังชักชวนให้พระเจ้าอชาตศัตรูทำบาปกรรมฆ่า
พระราชบิดาอีก แ่จริง ๆ”

“นั่นนะสิครับ” ภิกษุหนึ่งเอ่ยขึ้น พลังกล่าวว่า
“ได้ยินว่า ในการฆ่าพระราชบิดาของพระเจ้า

อชาตศัตรูนั้น พระเทวทัตเป็นผู้คบคิดด้วย พยายามหาทุกวิถีทางเพื่อจะปลงพระชนม์ให้ได้ พระเทวทัตเป็นผู้ทุศีลแท้ๆ”

พระพุทธรเจ้า เมื่อเสด็จผ่านมาเห็นภิกษุนั่งสนทนากันอยู่ จึงเสด็จเข้าไปตรัสถาม

“ภิกษุทั้งหลาย! พวกเขอนั่งสนทนากันเรื่องอันใดหรือ”

เมื่อทรงทราบความที่ภิกษุนั้นสนทนากันแล้ว จึงตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย! ไม่เพียงแต่พระเทวทัตจะพยายามฆ่าพระราชบิดาของพระเจ้าอชาตศัตรูหรอก แม้ในกาลก่อน ท่านก็ตะเกียกตะกายเพื่อจะฆ่าเราเหมือนกัน”

แล้วตรัสอดีตทั้งหลายให้บรรดาภิกษุฟัง เมื่อทรงเล่าจบแล้วจึงตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย! ตัณหาเกิดขึ้นก็เพราะคนทุศีลมาก สั่งสอนอบรมคนที่ทุศีลน้อย จึงเกิดบุคคลที่ทุศีลมากขึ้นเรื่อยๆ”

ทรงภายิตพระคาถาว่า

“ยสส อจจนุตพุทธสตีถย
มาลฺวา สาลมิโวตถตํ
กโรติ โส ตถตตานํ
ยถา นํ อิจฺฉตี ทิโส

คนทุศีล

ย่อมถูกตัดหารวบรัดตัวเอง
เหมือนต้นไม้ที่ถูกเถาวัลย์ขึ้นปกคลุม
เขาทำตนเองให้พินาศ
ไม่ต่างกับที่ศัตรูจะทำให้กับเขา”

๘

คำบ่นบ้าน

ในโลกนี้ ท่านผู้อ่านว่ามีอะไรรักษาได้ยากที่สุด
บางคนบอกว่า “เงินไง! หายากที่สุด ก็แล้วกว่า
จะหามาได้ แต่ละบาท แต่ละสตางค์ เหนื่อยสายตัว
แทบขาด”

บางคนว่า “ชีวิตชิ! รักษายากที่สุด ดูแลยาก
ที่สุด เดี่ยวจะกินไอ้โน้น เดี่ยวจะเอาไอ้นี้ และมีปัญหา
สารพัดอย่างเข้ามารุมล้อม รักษาไว้ไม่ให้แก่ มันก็แก่
รักษาไว้ไม่ให้เจ็บ มันก็มาเจ็บจนได้ รักษาไว้ไม่ให้

ตาย มันบอกว่ากูจะตาย ชีวิตมันเป็นอย่างนี้นะคุณ”

บางคนทันสมัยหน่อยบอกว่า “เฮดส์! แน่นอนกว่า ถ้าเป็นขนาดหนักแล้ว รักษาไม่ได้เลย ตายอย่างเดียว อย่างอื่นไม่มี”

แต่ผมว่า “สัจจะ! รักษาได้ยากที่สุด”

โดยเฉพาะปลุชนด้วยแล้ว แม้จะเป็นปลุชนชั้นดิงามก็เถอะ ยังพลาดกันอยู่บ่อย ๆ เห็นง่ายที่สุด ก็คนดีในวงการเมืองไง จะมากหรือน้อยต้องมีเรื่องโกหกกันบ้าง พรรคเดียวกันอาจไม่โกหกกัน แต่ถ้าคนละพรรคละก็ ทำทุกอย่างเพื่อให้พรรคตัวเองอยู่รอด ในวงการเมืองจึงหาสัจจะยาก

อย่างไรก็ตาม การเสียสัจจะจะผิดมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับผลกระทบที่เกิดขึ้นด้วย ถ้ามีผู้คนเดือดร้อนน้อย ก็ผิดน้อย ถ้ามีผู้คนเดือดร้อนมาก ก็ผิดมาก แต่แม้จะไม่มีคนเสียหายเลย ก็ยังผิดอยู่ เพราะมันเสียหายแก่ธรรม

แต่เรื่องที่จะนำมาเล่านี้ เป็นการเสียสัจจะต่อคำบนบานศาลกล่าว ซึ่งไม่คิดว่าจะได้รับความเสียหาย

อะไร แต่ท่านเชื่อไหม คนผิดคำบนบานถึงกับต้อง
ตายไป หลวงพ่อกุศ ธานีโย เป็นผู้เล่าเรื่องนี้
เพราะจำเลยในกรณีนี้ เป็นลูกศิษย์ของท่านเอง ท่าน
บอกว่า

มีลูกศิษย์คนหนึ่งารู้จักชอบพอกันอย่างดีชื่อ
นายครู ทรัพย์ทอง

นายครูเป็นคนมีเงินมีทองพอสมควร อาชีพแจว
เรือจ้างสิงห์บุรี-ไชโย ๑ บาท คนละ ๑ บาท แจวแทบ
แยเลย ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มโสด

นายครูแจวเรือจ้างตลอดมาพอสมควรแล้ว อายุ
อย่าง ๒๒-๒๓ ปี บวชเรียนเรียบร้อย ได้ชอบสาวคน
หนึ่งเป็นคนจีน ชื่อ เจ็ฮุ้น อยู่ในตลาดบ้านแปง ทาง
พ่อแม่ของเจ็ฮุ้นไม่ค่อยพอใจเพราะนายครูเป็นคนไทย
คนจีนไม่นิยมรับคนไทยมาเป็นครอบครัว เลยทำให้
ครูต้องลำบากใจ ผลสุดท้ายทั้งสองคนได้ทำการค้า
ไปเช่าร้านสำหรับค้าขายที่หน้าวัดกลางชนรินทร์ตลาด
บ้านแปง ขายของโชห่วย ขายทุกอย่าง เพราะภรรยา
เป็นนักค้าขาย

พอภรรยาเริ่มตั้งครรภ์คนตัน นายกรูก็ลงกรุงเทพฯ ไปซื้อมะพร้าวโดยเรือสินค้า มีเงินอยู่ ๓,๐๐๐ บาท สมัยนั้นมีเรือสีเลือดหมู เรือเขียว เรือแดง มาตอนหลังก็เหลือแต่เรือสินค้า

นายกรู เวลานั้นอายุ ๒๔ ปีแล้ว ก็ลงเรือสินค้าไปซื้อมะพร้าว เครื่องแกง พริกกะปิ หอมกระเทียม จากลับเรือแล่นถึงจังหวัดอ่างทองตอนตี ๑ เรือเกิดชนโขดลุ่มทันที ที่บ้านโพธิ์ทูล

นายกรูนอนข้างห้องเครื่องเอาผ้าใบปิด เพราะเป็นหน้าหนาว เรือล่มไปแล้วก็ออกไม่ได้ ดิ้นอยู่ข้างห้องเครื่อง คนตายหลายศพ คนที่ตายไม่ใช่ว่ายน้ำไม่เป็น ว่ายน้ำเป็นแต่ติดผ้าใบและหลับ จึงตาย

นายกรูก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร เหลือวินาทีเดียวก็จะตายแล้ว เลยก็บอกว่า “ข้าพเจ้าขอบวชในพระพุทธศาสนา ขอให้ข้าพเจ้ารอดจากความตาย ถ้าวอดข้าพเจ้าขอบวช” ก็เลยผลุงขึ้นมาได้

พอหลุดลอยขึ้นมาได้ นายกรูก็โล่งใจ มะพร้าวลอยไปหมดไม่มีเหลือ น้ำตาลปีบก็ละลายน้ำไปหมด

แต่ความจริงแล้วตรงนั้นน้ำก็แค่คอเท่านั้น เรือล่มตายกันได้ เพราะมันไปชนโขด มีหัวหาดอยู่ นายท้ายคงจะหลบชนแล้วก็คว่ำลงไป คนก็ตายหลายศพ อยู่ในท้องเรือออกไม่ได้ เฆงทับข้าง ผ้าใบพันข้าง ฯลฯ

สรุปใจความว่า นายกรูขึ้นมาก็กลับมาถึงบ้าน เงินที่ไปซื้อสินค้า ๓,๐๐๐ บาท หหมดเลยไม่มีเหลือ แต่ก็ไม่เคยเล่าให้ใครฟังว่าจะต้องบวช อย่างเราพูดตามศัพท์ทั่วไป เรียกว่า บนนบวช

ลูกในครรภ์จะต้องคลอดในปีต่อมา นายกรูอายุ ๒๔ ปี ลูกคลอดออกมาก็จริณูวัยชันษา นายกรูก็ทำมาหากินเรื่อยมาตามลำดับ ไม่ได้บวชเพราะไม่ได้บอกกับคุณแม่

นายกรูรับพ่อรับแม่ของตัวเองมาอยู่ด้วย ต่อมาพ่อก็ขอลาไปบวช ไปเป็นสมภารวัดคลองสายบัว จังหวัดลพบุรี บัดนี้ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว

นายกรู ทรัพย์ทองนี้ มาเป็นลูกศิษย์อาตมา ขับรถไปกำแพงเพชร ไปเหนือมาได้ ไปงานต่าง ๆ ที่วัด อัมพวันยังไม่มีรถ ต้องจ้างรถนายกรู นายกรูมีรถ ๓

คัน รถตู้ ๑ คัน ปิคอัพ ๑ คัน และรถออสตินเก่า ๆ
๑ คัน

อุดม ลูกสาวคนโตนายกรู้สำเร็จพยาบาลทำงาน
ที่โรงพยาบาลหญิง กรุงเทพฯ จะแต่งงานปีนั้นอายุ
๒๔ นายกรู้อายุ ๔๘ ปี นายกรู้เกิดฝัน ๓ คืนติด ๆ กัน
อาดมาบั้นที่กมีหลักฐาน มีพยานบุคคลด้วย

คืนแรกฝันว่า มีเทวดาจะเอาตัวไป ในฝันก็
บอกเขาไปว่า “เอาไปทำไมเล่า”

“ไม่ได้ หมดเวลาแล้ว ต้องเอาไป”

นายกรู้ตกใจตื่น วันนั้นอาดมาจะไปกำแพงเพชร
เลยไม่ได้ไป นายกรู้ไม่ยอมขับรถ

นายกรู้มาร้องให้ บอก “หลวงพ่อ ผมไปไม่ได้
หอรอครับ ผมเสียใจมาก”

“เสียใจเรื่องอะไร เล่าให้ฟังซิ” เขาก็เล่าบอกว่า

“เมื่อคืนฝันร้าย มีนายนิรบาล แต่งตัวผ้าแดง
โทกสีระยะมา ๔ คน จะเอาตัวผมไป ดึงแขนดึงขาใหญ่
เลย ผมบอกยังไม่ไปไม่ได้ ลูกยังเล็กอยู่” ก็เลยตกใจตื่น
เสียใจ วันนั้น อาดมาเสียงานเพราะนายกรู้ไม่ยอม

ขับรถ

คืนที่สองฝันซ้ำอีก บอกว่าต้องเอาตัวไปให้ได้ ถือบัญชีมาทางแล้วต้องเอาไปนะ เขาสั่งให้เอาตัวไปให้ได้ ในวันนั้นกรูก็ขอร้องไว้ ขอร้องอย่างไรก็ได้ เขาบอกมีบัญชี นายกรูไม่ยอม ในเมื่อไม่ยอมเช่นนี้ แล้วก็ตกใจตื่น อุตมาจะต้องไปงานที่ลพบุรี เลยไม่ได้ไป เสียงานอีก

คืนที่สามฝันอีก ฝันว่า ๔ คนมาแล้วถือบัญชี มาด้วยบอกว่า “กรู ฐัใหม่ ที่เขาให้เอาตัวเจ้าไปเพราะเหตุใด”

“ผมไม่ทราบครับ” ดากรูเป็นคนปากหวาน พูดจา เพราะตั้งแต่เกิดมาไม่เคยทำบาป ทำบุญตลอดมา

นายกรูก็บอกว่า “จะเอาตัวผมไปทำไมครับ” อีกคนหนึ่งก็บอกว่า “กรู จำได้ไหม เมื่อเจ้าอายุ ๒๔ ปี นี่จนลูกในท้องของเจ้าคลอดออกมา จะแต่งงานแล้ว เจ้ามีอะไรหรือเปล่า” นายกรูก็นึกไม่ออก ในเมื่อนึกไม่ออกแล้วเขาก็บอกว่า

“ตอนที่เรือล่ม ลูกสาวคนหัวปีของเจ้ายังอยู่ใน

ท้องไซ้ใหม่ นี่จนลูกจะแต่งงาน อายุ ๒๔ ปีแล้ว
เจ้าพูดว่าจะบวช ทำไม่ไม่บวช นี่เสียด็จจะ เป็นกฎ-
แห่งกรรม เจ้านายเขาให้เอาตัวไปในวันนี้ให้จงได้”

นายกรูก็ร้องไห้ใหญ่ ในฝันเสียใจ บอกว่าอย่า
เอาผมไปเลย ลูกก็ยังเล็ก ยังเรียนหนังสืออยู่ คนโต
เพิ่งจะสำเร็จคนเดียวเท่านั้น ขอเมตตากระผมเถิด
นายทั้ง ๔ ก็บอกว่า “ไม่ได้ต้องเอาตัวไป”

อีกคนหนึ่งตาโปน นุ่งผ้าแดงใส่เสื้อแดงโพกผ้า
สีแดง มีผ้าห้อยคอสีขาว มีความสงสารนายกรู บอกว่า

“กรูเอ๋ย เอาละข้าสงสารเจ้า ลูกยังเล็กนัก เอา
อย่างนี้ได้ไหม ภายใน ๒ ปีนี้ บวชเสีย เจ้าบวชภายใน
๒ ปีนี้ได้ไหม บวชเสียจะได้ไม่เอาไป” นายกรูก็
บอกว่า

“บวชไม่ได้ครับ หลวงพ่อก็บวชไปองค์หนึ่งแล้ว
เป็นสมภาร มีลูกชายคนเดียวคือผมเท่านั้น เขาจะหา
ว่ามาอาศัยข้าววัดกิน กำลังทำมาค้าขาย” เขาบอกว่า

“ตามใจนะ ไม่ได้ว่าอะไรนะ ต้องบวชเรียนภายใน
๒ ปีนี้ ถ้าไม่บวชตายนะ รถชนคอหักตายนะ ถ้า

บวชแล้วคงไม่ข้บรต จะเอาอย่างไรกันแน่” แล้วก็ตกใจตื่น

เขาก็ร้องไห้มาหาอาตมา เล่าให้อาตมาฟัง อาตมาฟังแล้วก็จัดบอกว่า “ครู บวชเถอะ” อยู่ต่อมาได้ ๑ ปี ก็ไม่บวช ข้บรตให้อาตมาตลอดรายการ

ต่อมานายกรู้ฝันว่า มันปวดที่ตับ ปวดในปวดนอกจะตาย ทำนองนี้เป็นต้น แต่แล้วมันก็เป็นจริงขึ้นมาตามลำดับ

เหลือไม่กี่วันจะแต่งงานลูกสาว นายกรู้ฝันอีก บอกว่าเจ้ามีลูกจะแต่งงานแล้ว อายุ ๒๔ ปีเจ้าก็คงจะเป็น ๔๘ เจ้าจะต้องตาย ตายอย่างอเนจอนาถ เพราะเสียสัจจะ ที่บนบานศาลกล่าว

ขอเจริญพรญาติโยมไว้ในที่นี้ว่า ไม่ใช่เจ้าพ่อหักคอ แต่เวรกรรมตามสนองที่เสียสัจจะอย่างแรง เพราะเอ่ยเพชวาจาออกมาอย่างแรงที่สุดแล้วไม่ทำตาม

อาตมาบันทึกไว้ว่าแต่งงานลูกสาววันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๗ อยู่มาปีนั้นไม่ได้บวช พอมาปีสุดท้ายอาตมาเห็นทำไม่ดีแล้วก็บอกให้นายกรู้บวช

เขาก็บอกว่า

“หลวงน้ำมันเข้าพรรษาแล้ว บวชยังง่เง่า และผมก็มีครอบครัว เขาจะว่าเอาละมั้ง” และบอกต่อไปอีกว่า

“ลูกผมก็ยังเข้างานไม่ได้และผมยังเป็นหนี้แม่อีก ๔ หมื่น เอามาซื้อรถ เพิ่งส่งให้ไป ๒ หมื่น ก็คงจะบวชไม่ได้”

อาตมาก็พยายามกล่อมเกลาและบอกให้นายกรูบวชภายในเดือนสิงหาคมในปีต่อมา ถ้าไม่บวช วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๘ ครบอีก ๑ ปีแล้วต้องตายแน่ อาตมานึกไว้ในใจ

อาตมาเตรียมบาตร ผ้าไตรไว้ข้างที่นั่งที่หอประชุมที่กุฏิอาตมา จะนิมนต์ท่านเจ้าคุณพรหมโมลี เป็นอุปัชฌาย์ เตรียมเครื่องอัฐบริขาร ถวายคู่สวด อุปัชฌาย์ให้เสร็จ

นายกรูบอกว่า “ไม่บวช ทำอย่างไรก็ไม่บวช และเรื่องที่ผมก็บอกกับอาตมาว่า อย่าบอกให้แม่รู้ อย่าบอกให้ภรรยาผมรู้โดยเด็ดขาด” อาตมาก็รับปาก

จะไม่บอก

“หลวงน้ำ อย่าบอกกับเจ้าคุณพรหมโมลี บอกไม่ได้เด็ดขาด ที่ผมฝันร้ายนี้อย่าบอกนะ”

“เข้าตกลง” อาตมาก็ถือสัจจะให้มันคง “ไม่บอก” ถ้าบอก เดี่ยวก็ตายอีก ทำนองนี้เป็นต้น

ครูหนูน ทำนอง เป็นครูใหญ่วัดกลางธนรินทร์ จดไว้ด้วยกัน

เหลืออีก ๗ วันจะครบ ๒ ปี เขาก็นิมนต์อาตมา ไปฉันที่วัดกลางธนรินทร์ทุกวัน ขอทำบุญ พอวันที่ ๗ ครบ ๒ ปี เขาก็บอกกับอาตมาว่า

“หลวงน้ำ ผมไม่ได้ขั้บรถให้หลวงน้ำนะ ผมจะไปอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ มีคนเขาจ้างรถไปแต่งงาน” อาตมาก็ลืมนไป ลืมสองปีอาตมาไปที่บ้านเก่า ต.บ้านหม้อ อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี กับเจ้าคุณวัดกลางแล้วกลับมาตอนบ่าย

นายกรู้ ทรัพย์ทอง ก่อนไปก็ ลาแม่ ไหว้คนโน้น ลาคันนี้ แล้วก็ขั้บรถไป

วันนั้นเป็นวันครบ ๒ ปี ตามที่ขั้บรถบอกไว้ พอ

บ่ายสองโมงอาตมากลับจากงานสักประเดี้ยว เจ็ลลี่ ร้าน
ข้างทองที่สิงห์บุรี มาบอกอาตมา

“หลวงพ่อกู นายกรู่อยู่ไหม”

“เขาไม่อยู่นะ ขับรถไปแต่งงานที่อำเภอท่าตะโก”

“ตายแล้ว!”

“เฮ้! รู้ได้อย่างไร”

“ลูกน้องของฉันไปนครสวรรค์มา เห็นรณนายกรู่
คว่ำที่มโนรมย์ คอหักตาย ลูกน้องฉันเขายังไปช่วย
เลย คนอื่นไม่เป็นอะไรเลย”

ก็ได้ความว่าขับรถไป มีผู้หญิงซ้อนท้ายรถ
มอเตอร์ไซค์ขับตัดหน้า จะให้รถคว่ำ จะได้เก็บข้าว
เก็บของ นายกรู่เห็นหญิงขับรถก็ชะลอ แล้วก็บี้งแซง
รถมอเตอร์ไซค์ก็ตัดหน้า นายกรู่เบรคเต็มที่ โผล่
ศีรษะออกมาบอกคนข้างหลังบอกให้ระวัง เลยรถคว่ำ
ทับคอหักตายคาที่ คอหมุนได้เลย ครบสองปีพอดี
ตรงกับวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๘ ตรงกับความฝัน
และต้องตายอย่างนี้ด้วย นี่แหละเสียสัจจะ

อาตมาไปช่วยทำศพ ภรรยาของเขาคือ เจ็ลลี่
ไม่สามารถจะไปแจกการ์ดได้ เพราะไม่รู้จักใครเลย ไม่

เหมือนตากุ้ง

ในที่สุดอาตมาก็นำเครื่องอัฐบริวาร เครื่องผ้าไตรและเครื่องอุปกรณ์ทั้งหมดไปติดกัณฑ์เทศน์อุทิศให้ตากุ้ง ให้ยมบาลบวชให้ในเมืองโน้นต่อไป

อันนี้ชี้ให้เห็นชัดได้เลยว่า ไม่ใช่บ่นไว้เป็นวัฏกรรมเป็นที่เสียสัจจะ คนเสียสัจจะมักจะตายแบบนี้ทั้งนั้น เสียสัจจะวาจาที่ตนอ้างอิงไว้อย่างแรง บางคนบ่นไว้อย่างแรงเชียวนะ จะตายจะขาดใจแล้วบ่นแล้วไม่ทำตาม ส่วนมากจะตายแบบนี้ หรือมิฉะนั้นล้มหัวฟาดน็อกพื้นตาย มีหลายรายดังที่กล่าวนี้

นี่แหละเรื่องสัญญาภรณ์ของนายกรู ทรัพย์ทอง ผู้เป็นลูกศิษย์ที่วัดอัมพวันนี้ แล้วก็ตายพอดีตามกำหนดที่ได้ฝันนั้นทุกประการ

ถ้าหากว่าบวชตามที่อาตมาบอกแล้ว รับรองไม่ตายเนื่องจากไม่ต้องขับรถ ยมบาลเขาบอกแล้วต้องคอยหักตายถ้าไม่บวชคุณก็ต้องไปขับรถ รถจะต้องคว่ำหรือชนตายในวันดังที่กล่าวแล้ว เป็นความจริงดังที่บันทึกไว้ทุกประการ มีพยานหลักฐาน เจ้ฐันยังอยู่

พอศพมาถึงวัด อาตมาก็เปิดเผยให้เจ้าคุณวัด

กลางฟัง เจ้าคุณบอกว่าจะบอก อาตมาบอกวา

“บอกไม่ได้หลวงพ่อกับผมก็เสียสัจจะ เพราะเขาห้ามโดยเด็ดขาด ห้ามบอกเจ้าคุณ ห้ามบอกเจ้ฮุ้น ห้ามบอกแม่ของเขา เลยก็ไม่ได้บอก”

มีอาจารย์หนูน ทำนอง อดีตครูใหญ่วัดกลางชนรินทร์ก็ทราบเรื่องนี้ดี แต่ทราบไม่ละเอียด เพราะอาตมาปิดบางข้อท่านไม่ทราบนายกรู้ไม่ให้พูด จนตายแล้วก็เปิดเผยให้ฟังเป็นข้อๆ ย่อใจความ นายกรู้ก็เล่าให้ครูหนูน ทำนองฟัง แต่เล็กน้อยดังที่กล่าวแล้ว

อันนี้ยกตัวอย่าง สัญญาแห่งมรณะ ทุกคนจะต้องมีนิมิต รู้ว่าจะต้องตายอย่างไร แต่เราไม่ได้สนใจตัวเองแต่ประการใด นายกรู้ก็ตายตามสัญญานั้นทุกประการ

เรื่องนี้มีคติธรรมสอนใจว่า อย่าเล่นกับคำบนบานอันเป็นสัจจะที่ตัวเองให้ไว้ เมื่อให้สัจจะอะไรไว้ ฟังรีบแก้ไขเป็นจริงเสียโดยเร็ว ดังพระพุทธพจน์ที่ว่า

“ฟังตามรักษาความสัตย์
สัจจนนุรกุเขยย”

เทพธิดาตกสวรรค์

เทพธิดาองค์หนึ่ง บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ได้ไป
เที่ยวเล่นในสวนกับเทพบุตรมาลาภารี พร้อมกับเหล่า
เทพธิดาอื่น ๆ อีกหลายองค์

เทพธิดาองค์นั้นค่อนข้างจะซุกซน เธอขึ้นไปบน
ต้นไม้ ขย่มดอกไม้ให้ตกลงมา เทพธิดาองค์อื่น ๆ ก็
เก็บกันไป เอามาดมชมชื่นบ้าง ทัดหูบ้าง

ขณะที่สนุกสนานกันอยู่ เทพธิดาที่ขึ้นไปบน
ต้นไม้นั้นเกิดพลาดตกลงมาตาย

ชีวิตเธอดับไปจุดแสงเทียนวูบดับหายลับแล้วไป
เกิดเป็นมนุษย์ เป็นลูกสาวของตระกูลผู้มีอันจะกิน
ตระกูลหนึ่งในเมืองสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล
พอรู้ความ เธอก็ระลึกชาติได้ว่า เมื่อชาติที่แล้ว
ตนเป็นภริยาของมालาการีเทพบุตร

เมื่อโตขึ้น แม่เทพธิดาดกสวรรค์ กระทำการ
บูชาด้วยของหอมและดอกไม้ ปรารถนาจะไปเกิดบน
สวรรค์ได้อยู่ร่วมสามี มालาการีเทพบุตร พ่อรูปหล่อ
คนเดิม

แมตตอนมีอายุได้ ๑๖ ปี ต้องไปเป็นสะใภ้บ้านอื่น
เธอก็ปรารถนาไปเกิดอยู่กับสามีบนสวรรค์ เวลาถวาย
อาหารแด่พระภิกษุสงฆ์ เธอจะอธิษฐานว่า

“ขอส่วนบุญที่ข้าพเจ้าได้กระทำในครั้งนี่ จงเป็น
ปัจจัยเพื่อประโยชน์เกื้อกูลให้ข้าพเจ้าไปเกิดอยู่ร่วมกับ
สามีด้วยเถิด”

พระสงฆ์ได้ยินคำอธิษฐานของเธอแล้ว ต่าง
กล่าวเหมือน ๆ กันว่า

“โยมหญิงคนนี้ อยากรู้แต่ผู้เท่านั้น”

จึงพากันขนานนามเธอว่า “นางผู้บูชาผัว” (ปติ-
ปฐิกา)

ฉายาปติปฐิกาหรือนางผู้บูชาผัวติดตัวเธอตลอด
มา พระเธอรู้กันทั่ววัด

ปติปฐิกาเป็นหญิงใจบุญมาก ทุกๆวันเธอจะ
ต้องนิมนต์พระมาฉันที่บ้าน ใครผ่านบ้านเธอ ก็จะได้เห็น
โรงฉันที่เธอสร้างไว้ให้พระ เธอจะกวาดถูให้สะอาด
เอี่ยมอ่อง ปูอาสนะ ตั้งน้ำไว้เรียบร้อย

ใครจะไปถวายอาหารพระที่วัด ก็จะมาขอร้องให้
เธอช่วยจัดการให้เป็นเหมือนดังมรรคทายกวัดใน
ปัจจุบันนี้แหละ

นางเป็นมรรคทายกที่มีแต่เสียสละ มิได้แอบเอา
ของพระ ตะกณะของสงฆ์ อย่างมรรคทายกบางวัด
เดี๋ยวนี้ บุญบารมีจึงพูนทวีขึ้นรวดเร็ว

บุตรของนาง ๔ คน ได้รับการอบรมให้ตั้งอยู่ใน
ศีลกินอยู่ในธรรมให้ขยันขันแข็งทำมาหากิน เป็น
มนุษย์ต้องมีเหงื่อ จึงจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เกิดเป็นคน
ต้องทำงาน กินโดยไม่ทำงาน เขาเรียกว่าขโมย

วันหนึ่ง หลังจากทีนางปติปฐิกาได้ถวายทาน
กระทำสักการบูชา รักษาศีลและฟังธรรมเสร็จแล้ว
ตอนพลบค่ำ ตะวันกำลังจะลับเหลี่ยมเขา เธอได้ถึง
แก่กรรมด้วยโรคภัยไข้เจ็บปัจจุบันทันด่วน แล้วไปเกิด
อยู่บนสวรรค์ผุดขึ้นเป็นเทพธิดาของเทพบุตรองค์เดิม

เนื่องจากวันเวลาของมนุษย์นั้นสั้น แต่ของ
เทวดานั้นยาว คือ ๑๐๐ ปี ของมนุษย์เท่ากับ ๑ วัน
บนสวรรค์

ฉะนั้น เมื่อนางเทพธิดาไปบังเกิดเป็นมนุษย์
แล้วอยู่ได้ไม่ถึงร้อยปี ก็ตายไปมาบังเกิดอยู่บนสวรรค์
อีก จึงกินเวลาเพียงแค่ชั่วเวลาวันเดียวเท่านั้น

เมื่อเทพธิดาไปเกิดบนสวรรค์นั้น เป็นเวลาเย็น
ของสวรรค์ อันเป็นวันเดียวกับที่เธอตายในตอนสาย
แล้วไปเกิดยังโลกมนุษย์

ตอนที่ปติปฐิกาเกิดผุดเป็นเทพธิดา เหล่านาง
เทพธิดากำลังประดับดอกไม้กันอยู่ เทพบุตรซึ่งนั่งอยู่
ในที่นั้น ถามนางว่า

“เมื่อเช้านี้เธอหายไปไหนมา ?”

“ฉันตายไปค่ะ” ปติปฐิกาทอบ

“เธอพูดอะไร ?”

“จริงๆ ฉันตายไปจริงๆ จ๊ะ”

“แล้วเธอไปเกิดที่ไหน ?”

“เกิดเป็นมนุษย์ในกรุงสาวัตถี”

“เธอเป็นมนุษย์อยู่นานเท่าไร ?”

“ฉันอยู่ในท้องแม่ ๑๐ เดือน อายุ ๑๖ ปี มีสามี
มีบุตร ๔ คน หมั่นทำบุญทำทาน ปรรณนาจะมาเกิด
อยู่กับท่านอีก แล้วก็ได้มาเกิดจริง ๆ”

“มนุษย์มีอายุประมาณเท่าไร ?”

“ประมาณ ๑๐๐ ปี”

“แค่นั้นเองหรือ ?”

“ค่ะ มนุษย์อายุสั้น”

“ในเมื่อมนุษย์มีอายุสั้นนัก ถ้ามจริง ๆ เถอะ
วัน ๆ มนุษย์เขาทำบุญทำทานบ้างหรือเปล่า ?”

“มนุษย์แม้จะรู้ว่าอายุสั้น แต่ก็ยังประมาท
มัวเมาในชีวิต ไม่ค่อยคิดถึงชาติหน้า วันๆ เอาแต่
สนุกสนาน ประหนึ่งว่าจะมีอายุมากมายจนนับไม่ได้

หาวัตถุมาบำเรอชีวิต ประหนึ่งว่าไม่แก่ไม่ตาย กินแต่
บุญเก่า บุญใหม่ไม่สร้างทำ”

ความสลัดใจในความประมาทของมนุษย์ได้บัง-
เกิดแก่มาลาภาริเทพบุตรว่า

“โอหนอ! มนุษย์มีอายุแค่ ๑๐๐ ปี ก็ยังประมาท
ไม่หาสาระให้แก่ชีวิต เมื่อไรหนอจึงจักพ้นจากทุกข์ได้”

๑๐๐ ปี ของมนุษย์ เท่ากับคืนหนึ่ง วันหนึ่งของ
สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เท่านั้น แล้วเทวดาชั้นดาวดึงส์นี้มี
อายุถึง ๑๐๐๐ ปีทิพย์ ยาวมาก ซึ่งถ้านับเป็นปีของ
มนุษย์แล้ว ได้ ๓๖ ล้านปี

เห็นอายุเทวดายืนยาวอย่างนี้ อยากไปเกิดบ้าง
ไหมครับ

ถ้าอยากก็เร่งทำบุญเข้า แล้วต้องทำให้ถูกบุญ
ด้วย จึงจะได้ไปสวรรค์ หากทำไม่ถูกบุญอาจไปไม่ถึง
ดวงดาวนะครับ

ในวันรุ่งขึ้น พวกพระเจ้าไปสู่บ้าน เห็นโรงฉน์ยัง
ไม่ได้จัดอาสนะยังไม่ได้ปู น้ำฉน์ยังไม่ได้ตั้งไว้ จึงถาม
ชาวบ้านว่า “นางปติปฐิกาไปไหน ?”

ชาวบ้านตอบว่า “ท่านผู้เจริญ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลายจักเห็นนาง ณ ที่ไหน ก็วันวานนี้ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าของฉันแล้วกลับไป นางตายในตอนเย็น”

ภิกษุปุถุชนฟังแล้ว ระลึกถึงอุปการะของนาง ทำให้ไม่อาจจะกลั้นน้ำตาไว้ได้ ธรรมสังเวชไว้เกิดแก่พระจีณาสพ ไปวิหารถวายบังคมพระพุทธเจ้า ทูลถามว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อุบาสิกาชื่อปติปุชิกา ทำบุญมีประการต่าง ๆ ด้วยปรารถนาถึงสามีเท่านั้น บัดนี้ นางตายแล้ว ไปเกิด ณ ที่ไหน ?”

พระพุทธองค์ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย นางไปเกิดอยู่กับสามีของตนนั้นแหละ”

“สามีที่ไหนกัน ?”

“ภิกษุทั้งหลาย! ที่นางปรารถนาถึงสามีนั้น มิใช่สามีในโลกมนุษย์ แต่เป็นมาลาถารีเทพบุตร สามีบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์โน้น นางตายจากสวนไม้ดอกของสามีนั้นแล้ว ก็ไปบังเกิดอยู่ร่วมสามีนั้นนั้นอีก

“อย่างนั้นหรือ พระเจ้าข้า ?”

“อย่างนั้นสิ ภิกษุทั้งหลาย”

“น่าสังเวช ชีวิตของสัตว์ทั้งหลายน้อยจริง ตอนเช้า นางยังเลี้ยงพวกข้าพระองค์อยู่เลย ตอนเย็นตายเสียนี้”

“อย่างนั้น ภิกษุทั้งหลาย! ชื่อว่า ชีวิตของสัตว์ทั้งหลายน้อยจริง! เหตุนั้นแล มัจจุร่ามนุษย์ ยังสัตว์เหล่านี้ซึ่งไม่อ้อมด้วยวัตถุคามและกิเลสคามนั้นแล ให้เป็นไปในอำนาจของตนเอง ย่อมพาเอาสัตว์ที่คร่ำครวญร่ำไรไป” ดังนี้แล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า

“ปุปฺพานิ เหว ปจฺจินนุต
พฺยาสตฺตมนสํ นรํ
อดิตฺตํเขว กามสฺสุ
อนุตโก กุรฺเต วสํ

มัจจุร่าชย่อมทำคนผู้หลงเพลิดเพลिन
มัวเดินเลือกเก็บดอกไม้ คือกามคุณ
ไม่รู้จักอ้อมในกามารมณ
ให้ตกอยู่ในอำนาจ”

๑๑

ข่มขืน

เรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องของภิกษุณีอุบลวรรณาเถรี
พระอรหันต์ผู้หญิงที่ถูกไอ้บ้ากามคนหนึ่งมันข่มขืน
กระทำชำเรา จนผู้คนโจษจันกันไปทั่ว

ท่านเป็นธิดาเศรษฐี เมืองสาวัตถี เป็นหญิงมีผิว
พรรณงดงามมากดุจดังดอกบัวเขียว มารดาบิดาจึงตั้ง
ชื่อให้ว่า อุบลวรรณา

เมื่อเจริญวัยขึ้น เธอเป็นหญิงที่สวยงาม ชายใด
เห็น ยากนักจักหักใจ

หักใจยากอย่างไร ?

ก็อย่างที่เพลงเขาบอกว่า

“หักใจไม่ให้อีกก็หักไม่ลง ผมบอกตรง ๆ ผมนี่
หลงรักคุณมากมา ยมองหน้าเพียงนิดก็เก็บมาคิด
วุ่นวาย...”

เวลาที่ไ้หนุ่มทั้งหลายตกหลุมรัก ก็จะมีรู้สึกลึก
จึกหักใจอย่างนี้แหละ

ในสมัยนั้น ความสวยของอุบลวรรณาสราง
ความวุ่นวายให้กับชายหนุ่มทั่วไป โดยเฉพาะในวงการ
คนชั้นสูง ทั้งพวกเจ้าและเหล่าเศรษฐี

คนเหล่านั้นต่างส่งคนมาติดต่อขอเกี่ยวดองเป็น
ทองแผ่นเดียวกัน ท่านเศรษฐีได้รับความลำบากใจ
มาก เพราะไม่รู้จะยกให้ใครดี จะให้คนนี้ คนนั้นก็
เสียใจ จะไม่ให้ใครเลย ก็จะมีมารุมจีบรุมทิ้งอยู่ไม่เว้นแต่
ละวัน ต้องจำใจรับเครื่องบรรณาการ ของขวัญไว้ตั้ง
มากมายกำยกอง จึงคิดจะให้อุบลวรรณบวชเป็น
ภิกษุณีพอเป็นอุบาย

ไม่ได้คิดจะให้บวชจริงจ้ะอะไร พอช่วยแก้สถาน-

การณ์ครั้งนี้ให้รอดเท่านั้น

แต่นางเองพอใจในการบรรพชามานาน เพราะเห็นว่า เป็นชีวิตที่สงบวันหนึ่งเมื่อถูกพ่อเรียกมาถามว่า

“แม่หนู! หนูจะบวชได้ไหม?”

เป็นคำถามที่สร้างความดีใจให้แก่เธอมาก

“โอพ่อ! ได้เลย หนูอยากบวชอยู่แล้ว”

เศรษฐีก็ดีใจที่เธอตัดสินใจรวดเร็ว แม้ว่าจะมีจุดประสงค์แตกต่างกัน

ท่านเศรษฐีพานางไปยังสำนักนางภิกษุณี ได้บวชตามปรารถนา

อุบลวรรณบวชด้วยศรัทธาอย่างจริงจัง มุ่งหวังความสุขทางใจเป็นสรณะ

คราวหนึ่ง ได้อยู่เวรจุดประทีปในพระอุโบสถ นางเพิ่งดูเปลวประทีปที่ส่องแสงจ้า ถือเอาไฟเป็นนิมิตสำหรับเจริญญาณมีเตโชกสิณเป็นอารมณ์ (เปลวเปลวไฟเพื่อจุดจิตให้เป็นสมาธิ) จนบรรลุพระอรหัต สำเร็จเป็นพระอรหันต์ พร้อมด้วยปฏิสัมภิทา และได้อภิญญาอีก ต่อมาได้รับการยกย่องว่าเป็นเอตทัคคะ คือ

เป็นผู้เลิศ ผู้ยอดเยี่ยมในทางแสดงฤทธิ์ต่าง ๆ ได้ และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอัครสาวกฝ่ายซ้ายของพระพุทธองค์อีกด้วย

บรรลุมรรคผลแล้ว พระอุบลวรรณาเถรีปรารถนาจะไปอยู่ในป่า เมื่อญาติโยมทราบความประสงค์แล้ว จึงช่วยกันปลูกกระท่อม ทำเตียง กั้นม่านให้ (ตอนนั้นพระพุทธองค์ยังมีได้ทรงห้ามการอยู่ป่าของพวกพระภิกษุณี)

วันหนึ่ง พระเถรีกลับจากบิณฑบาตในเมืองสาวัดดี เดินทางมาสู่กระท่อม

ระหว่างนั้น ลูกชายของลุงพระเถรี ซึ่งมีศักดิ์เป็นพี่ หลงเสน่ห์ของพระเถรีมานาน ตั้งแต่ยังเป็นกฤหัสถ์แล้ว เมื่อพระเถรีมาอยู่ป่าห่างไกลผู้คน จึงถือโอกาสเข้าไปซ่อนอยู่ในกระท่อม แอบอยู่ได้เตียง

พอพระเถรีมาถึง นั่งบนเตียง ตายังมัวๆ อยู่ เพราะเพิ่งผ่านแดดมา ยังมองเห็นอะไรไม่ชัด จึงออกจากที่ซ่อนขึ้นมา นั่งบนเตียง ถูกพระเถรีร้องห้ามว่า

“เจ้าคนพาล! นี่เจ้าอย่าทำอะไรที่มันจะทำให้

ตัวเองฉิบหายเลยนะ เจ้าอย่าทำกรรมพินาศให้แก่ตัวเองเลย”

ไอ้บ้ากามไม่ยอมฟัง บังอาจข่มขืนกระทำชำเราพระเถรี หายอยากแล้วก็หนีไป

ขณะที่หนีไป ระหว่างทางปรากฏว่าแผ่นดินเกิดแยกเป็นช่องประดุจว่าไม่อาจจะรับโทษของเขาไว้ได้ ดูเหมือนว่าคนเลวนี้หนักแผ่นดิน เมื่อแยกออกแล้วก็ดูเขาเข้าได้พื้นดิน ตายในทันใด บังเกิดในอเวจีมหานรก

ทำกับใครไม่ทำ มาทำกับพระอรหันต์ กรรมมันจึงหนักและให้ผลทันตาเห็นอย่างนี้

ฝ่ายพระเถรีรีบไปแจ้งเรื่องให้ภิกษุณีด้วยกันทราบ ภิกษุณีแจ้งแก่พวกภิกษุ พวกภิกษุกราบทูลแก่พระพุทธรองค์ให้ทรงทราบ

เรื่องนี้โจษจันกันไปทั่ว เมื่อพุทธบริษัทประชุมพร้อมหน้ากันแล้ว พระพุทธรองค์จึงเสด็จมา ตอนหนึ่งทรงกล่าวว่า

“ภิกษุทั้งหลาย! คนพาลเมื่อทำความชั่วช้า ก็

ร่ำเริงยินดี จิตใจฟูขึ้น ที่สามารถทำได้สำเร็จ เหมือน
กับคนได้กินของหวานนั้นแหละ” แล้วตรัสพระคาถา
ว่า

“มธฺว มณฺญตี พาลโ
ยว ปาปํ ปจฺจติ
ยทา จ ปจฺจติ ปาปํ
อถ (พาลโ) ทุกฺข์ นิคจฺจติ

ตราบเท่าที่บาปยังไม่ให้ผล
คนโง่ยอมสำคัญว่าบาปหวานปานน้ำผึ้ง
แต่เมื่อใดบาปให้ผล
เมื่อนั้นเขาย่อมประสบแต่ทุกข์”

๑๒

โทษดำพระ

ภิกษุทั้งหลาย! ภิกษุใดดำบริภาษเพื่อนพรหม-
จรรย์ทั้งหลาย กล่าวโทษพระอริยะ ภิกษุนั้นจะพึงถึง
ความฉิบหาย ๑๐ อย่าง อย่างใดอย่างหนึ่ง ข้อนี้
ความฉิบหาย ๑๐ อย่างเป็นอย่างนี้ คือ

๑. ภิกษุนั้นจะไม่บรรลุธรรมที่ยังไม่บรรลุ
๒. เสื่อมจากธรรมที่บรรลุแล้ว
๓. สัทธรรมของภิกษุนั้นย่อมไม่ผ่องแผ้ว
๔. เป็นผู้หลงคิดว่าตนบรรลุสัทธรรมทั้งหลาย

๕. เป็นผู้ไม่ยินดีประพาศิพรหมจรรย์
๖. นำพาให้เป็นคนหัวไม้ (ก๊วย)
๗. ต้องอาบัติเสร้างมออย่างใดอย่างหนึ่ง
๘. ย่อมถูกโรคอย่างหนัก
๙. ถึงความเป็นบ้า มีจิตฟุ้งซ่าน
๑๐. เป็นผู้หลงทำกาละ (ตาย) เมื่อตายไปย่อมเข้า
ถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก

ภิกษุทั้งหลาย! ภิกษุใดดำบริภายเพื่อนพรหม-
จรรย์ทั้งหลาย กล่าวโทษพระอรិยะ ภิกษุนั้นจะพึงถึง
ความฉิบหาย ๑๐ อย่างนี้้อย่างใดอย่างหนึ่ง

พระบาลีสุดตันตปิฎก อังคุดตริกกาย พยสนสูตร
เล่มที่ ๓๗

๑๓

พิ ด คี ล

การกระทำชั่วถึงขนาดผิดศีลห้าอย่างร้ายแรง และ
ทำเป็นอาจิน ตายแล้วยอมไปสู่ทุกคติ ส่วนผู้ที่ประ-
พฤติตรงกันข้าม ภายหลังแต่ตายเมื่อกายแตกดับ
ยอมไปสู่สุคติโลกสวรรค์

ดังมีเรื่องราวที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
ต่อไปนี้

สมัยหนึ่ง พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ ปาวาริก
อัมพวัน ใกล้เมืองนาลันทา

ผู้ใหญ่บ้านชื่ออสิพันธกบุตรได้เข้าไปเฝ้าพระองค์
ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ได้ทูลถามว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ! พวกพราหมณ์ชาวปัจ-
ฉานภูมิ มีคณโชน้ำติดตัว ประดับพวงมาลัยสาหร่าย
อาบน้ำทุกเช้าเย็น บำเรอไฟ พราหมณ์เหล่านั้นชื่อว่า
ชุบชีวิตสัตว์ที่ตายแล้วให้เป็น ให้รู้ชอบ ชวนให้เข้า
สวรรค์”

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ! ก็พระผู้มีพระภาค ผู้เป็น
พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า สามารถทำให้สัตว์โลก
ทั้งหมดที่ตายไปแล้ว เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ได้หรือไม่”

พระพุทธองค์ตรัสว่า

“ผู้ใหญ่บ้าน! ถ้าอย่างนั้น เราจักย้อนถามเธอใน
ข้อนี้ เธอเห็นอย่างไรก็จงตอบอย่างนั้น

ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน บุรุษในโลกนี้
ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดเท็จ พุด
ส่อเสียด พุดคำหยาบ พุดเพ้อเจ้อ มากไปด้วยความ
เพ่งเล็งอยากได้ของเขา มีจิตพยาบาท และมีความ
เห็นผิด

หมุ่มหาชนมาประชุมกันแล้ว ฟังสวดวิงวอน
สรรเสริญประนมมือเดินเวียนรอบผู้นั้นว่า “ขอบุญนี้
เมื่อตายไปแล้ว จงเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์เถิด

ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน? บุญนั้น
เมื่อตายไปแล้ว ฟังเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ เพราะเหตุ
แห่งการสวดวิงวอน เพราะเหตุแห่งการสรรเสริญ หรือ
เพราะเหตุแห่งการประนมมือเดินเวียนรอบได้หรือ ?”

ผู้ใหญ่บ้านทูลตอบว่า

“ไม่ใช่อย่างนั้น พระเจ้าข้า”

พระพุทธรองค์ตรัสว่า

“ผู้ใหญ่บ้าน! เปรียบเสมือนบุญโยนหินก้อน
หนาใหญ่ลงในห้วงน้ำลึก หมุ่มหาชนฟังมาประชุมกัน
แล้วสวดวิงวอน สรรเสริญ ประนมมือ เดินเวียนรอบ
หินนั้นว่า

“ขอจงไผ่ล้นมาเกิดท่านก้อนหิน ขอจงลอย
ขึ้นมามีเกิดท่านก้อนหิน ขอจงขึ้นบกเกิดท่านก้อนหิน”

ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน? ก้อนหินนั้น
ฟังไผ่ล้น ฟังลอยขึ้น หรือฟังขึ้นบก เพราะเหตุแห่ง

การวิงวอน สรรเสริญ หรือประนมมือเดินเวียนรอบ
ของหมู่มหาชนบ้างหรือ ?”

ผู้ใหญ่บ้านทูลตอบว่า

“ไม่ใช่อย่างนั้นพระเจ้าข้า”

พระพุทธรองค์ตรัสว่า

“ผู้ใหญ่บ้าน! ฉันทันเหมือนกัน บุรุษ (สตรี)
คนใดฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดเท็จ
พุดส่อเสียด พุดคำหยาบ พุดเพ้อเจ้อ มากไปด้วย
ความเพ่งเล็งอยากได้ของเขา มีจิตพยาบาท และมี
ความเห็นผิด

หมู่มหาชนพึงมาประชุมกัน แล้วสวดวิงวอน
สรรเสริญประนมมือเดินเวียนรอบบุรุษ (สตรี) นั้นว่า

“ขอบุรุษ (สตรี) นี้เมื่อตายไปแล้ว จงเข้าถึง
สุคติโลกสวรรค์” ก็จริง แต่บุรุษ(สตรี)นั้นเมื่อตาย
แล้ว พึงเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก

ผู้ใหญ่บ้าน! ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน
บุรุษ(สตรี)ในโลกนี้ เว้นจากความเพ่งเล็งอยากได้
ของเขา ไม่มากไปด้วยความเพ่งเล็งอยากได้ของเขา

มีจิตไม่พยาบาท และมีความเห็นชอบ

หม่อมหาชนพึงมาประชุมกัน แล้วสวดวิงวอน
สรรเสริญพระนวมมือเดินเวียนรอบบุรุษ(สตรี)นั้นว่า
“บุรุษ (สตรี) นี้เมื่อตายไปแล้ว จงเข้าถึงอบาย ทุกคติ
วินิบาต นรก เติด

ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน ? บุรุษ
(สตรี) นั้นเมื่อตายไปแล้ว พึงเข้าถึง อบาย ทุกคติ วินิ-
บาต นรก เพราะเหตุแห่งการสวดวิงวอน สรรเสริญ
หรือเพราะเหตุแห่งการพระนวมมือเดินเวียนรอบของ
หม่อมหาชนบ้างหรือ ?”

ผู้ใหญ่บ้านทูลตอบว่า

“ไม่ใช่อย่างนั้น พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ตรัสว่า

“ผู้ใหญ่บ้าน! เปรียบเหมือนบุรุษลงไปยังห้วงน้ำ
ลึก แล้วพึงทูปหม้อเนยใสหรือหม้อน้ำมัน ก้อนกรวด
หรือก้อนหินที่มีอยู่ในหม้อนั้นพึงจมลง เนยใสหรือ
น้ำมัน ที่มีอยู่ในหม้อนั้นพึงลอยขึ้น

หม่อมหาชนพึงมาประชุมกัน แล้วสวดวิงวอน

สรรเสริญ ประนมมือ เดินเวียนรอบเนยใส หรือน้ำมัน
นั้นว่า

“ของจมลงเกิด ท่านเนยใสและน้ำมัน ของจ
ด่าลงเกิด ท่านเนยใสและน้ำมัน ของจลงไปภายใต้้น้ำ
เกิด ท่านเนยใสและน้ำมัน”

ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน ? เนยใสและ
น้ำมันนั้นพึงจมลงพืงด่าลง พืงลงไปอยู่ภายใต้้น้ำ
เพราะเหตุแห่งการสวดวิงวอนสรรเสริญหรือเพราะ
เหตุแห่งการประนมมือเดินเวียนรอบของหมุ่มมหาชน
ได้หรือ ?”

ผู้ใหญ่บ้านทูลต่อไปว่า

“ไม่ใช่อย่างนั้น พระเจ้าข้า”

พระพุทธรองค์ตรัสว่า

“ผู้ใหญ่บ้าน! ฉันทันนั้นเหมือนกัน บุรุษ (สตรี) ไค
เว้นจากความเพ่งเล็งอยากได้ของเขา ไม่มากไปด้ว
ความเพ่งเล็งอยากได้ของเขา มีจิตไม่พยาบาท และมี
ความเห็นชอบ

หมุ่มมหาชนจะพากันมาประชุม แล้วสวดวิงวอน

สรรเสริญ ประนมมือ เดินเวียนรอบบุรุษ (สตรี) นั้นว่า
“ขอบุรุษ (สตรี) นี้ เมื่อตายไปแล้ว จงเข้าถึง
อบาย ทุกคติ วินิบาต นรก” ก็จริง แต่บุรุษ (สตรี) นั้น
เมื่อตายไปแล้ว พึงเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์”

ในตอนท้าย ผู้ใหญ่บ้านอสิพันธกบุตร เกิดความ
เลื่อมใส จึงขอถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะจนตลอดชีวิต

ภูมิกสูตร ๑๘/๓๔๒

๑๔

เจ้ากรรมตามมาทวง

เทพเจ้าแห่งความยุติธรรม เปาบุ้นจิ้นเคยกล่าวไว้ว่า “สวรรค์มีตา เเวกรรมมีจริง กรรมใดใครก่อ...ผู้นั้นควรเป็นผู้รับกรรม”

เรื่องราวของพระภิกษุรูปหนึ่งที่มีนามทางพระศาสนาว่า ญาณวโร ภิกษุ ที่ได้รับกรรมหนักถึงขนาดตามืดบอด มองไม่เห็นอะไรทั้งสองข้าง ซ้ำยังเป็นมะเร็งที่กระเพาะปัสสาวะอีกด้วย

สาเหตุก็คือ ในวัยเด็กท่านชอบยิงสัตว์ เช่น นก

กระรอก กระแต จนหัวแหลกคาที่ บางตัวถูกท่านยิง จนตาปลิ้นถลนออกมาจากเบ้า ได้รับทุกข์เวทนาแสนสาหัส ภายหลังบวชแล้ว จึงถูกเจ้ากรรม พวกนกกระรอก กระแต ตามทวงหนี้ชีวิตคืน

ท่านเล่าชีวิตอันแสนจะรันทดเพราะกฎแห่งกรรม ไว้อย่างละเอียด โดยเริ่มจากว่า ท่านเกิดที่ตำบลแม่ลา อำเภอนครหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พ่อแม่มีกิจการโรงเลื่อย และค้าขายไม้ซุง

ชีวิตของท่านจึงค่อนข้างสุขสบาย พ่อแม่ก็รักมากเป็นพิเศษ การงานอะไรไม่ค่อยให้ทำ ท่านเล่าว่า

อายุได้ ๑๐ ขวบ โยมแม่ได้ตายจากไป ทำให้อาตมาารู้จักการสูญเสียอย่างรุนแรงเป็นครั้งแรก รู้สึกเกลียดกลัวความตายเหลือเกิน ขณะนั้นโยมพ่อรุ่นวายอยู่กับการค้า ทำให้อาตมาารู้สึกว่าเหว่มาก เมื่ออาตมาเรียนจบชั้นประถม โยมพ่อจึงส่งให้มาเรียนที่ตัวจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

สมัยนั้นการเดินทางที่สะดวกที่สุดก็คือนั่งเรือแดงบรรทุกสินค้าเข้ามาที่อยุธยา เรือผ่านอำเภอนคร-

หลวงประมาณตี ๔ กว่า จะถึงอยุธยา ก็ร่วม ๘ โมงเช้า โยมพ่อจึงฝากอาตมา มาอยู่กับพระที่วัดในตัวเมือง วันเสาร์อาทิตย์ถึงจะกลับไปอยู่บ้านที่แม่ลา

กลับไปอยู่บ้านก็ไม่มีอะไรทำ เพราะเป็นเด็ก วันทั้งวันจึงเที่ยวทะเลนอน ๆ ไปกับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันที่ถูกคอ สิ่งที่อาตมาชอบเป็นที่สุดก็คือการยิงหนังสติ๊ก ตั้งแต่ยังไม่แม่น จนเริ่มแม่นยำเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เป้าที่อาตมาใช้ประลองความแม่นยำคือ หนู, นก, กระรอก, กระแต ขอให้สายตาเห็น อาตมาจะต้องยิง ต้องฆ่าทันที

เป็นการฆ่าด้วยความสนุกไม่เคยคิดเรื่องบาปกรรมอะไรทั้งนั้น และไม่เคยมีใครอบรมสั่งสอนให้อาตมาเกิดความเกรงกลัวบาป ไม่สำนึกและรับรู้เรื่องอกุศลกรรมใด ๆ ทั้งสิ้น

ต่อมาอาตมายิงแม่นยำงาตัวจับยาก และด้วยความขยอของลำพองในฝีมือของตัวเอง เวลาอาตมายิงสัตว์เล็ก ๆ เหล่า นั้น จะเล็งยิงที่หัวอย่างเดียวนก, กระรอก, กระแต, ถูกอาตมายิงกระโหลกกระจุยมา

นับไม่ถ้วน กระรอกบางตัว ถึงไม่ตายคาที่ แต่ลูก-
นัยน์ตาจะทะลักออกมาห้อยร่องร่าเงาเวทนาเพราะ
เจอลูกดินเหนียวอัดเต็มเหนียว มันทรมาณอยู่นานที่
เดี๋ยวกว่าจะขาดใจตาย แต่อัตมาไม่มีความรู้สึกสง-
สารเวทนามันเลย

หลายตัวทุกข์ทรมาณยิ่งกว่านั้น เพราะถูกอาต-
มายิงจนนัยน์ตาหลุดแต่ไม่ตาย อาตมาจะจับมันใส่
กรงแล้วเอากรงชุกใส่ตู้กับข้าวแอบขายไว้เพราะกลัว
ขายเอาไปปล่อย

ชุกซ่อนไว้จนถึงเวลาต้องไปเรียนหนังสือที่อยู่ชยา
อาตมาเลยลืมนิท กระรอกกระแตเคราะห์ร้ายตัวนั้น
คงเจ็บปวดลูกตาและหัวโหยหวนสุดขีด กว่ามันจะตายมัน
คงดิ้นรนกระเสือกกระสนอยู่ในกรงแคบ ๆ ด้วยความ
ทุกข์ทรมาณเหลือจะกล่าว

บางครั้งขายไปพบเข้า แกก็จะนำไปปล่อย แต่
กระรอก, กระแต นัยน์ตาบอดเสียแล้วมันจึงไปไหนไม่
ถูก ได้แต่ชมซานไปตามยถากรรม หากไม่ถูกมด รุม
กัดกินลูกตาซึ่งแหลกเหลวเป็นแผล หรือถูกพวก

หมากัดขยำจนตาย มันก็ต้องตายเพราะหากินไม่ได้ในที่สุด

อาตมากระทำบาปเช่นนี้มาเรื่อย ไม่เคยสำนึกเอาเสียเลยว่า นี่คือการสร้างกรรมกระทั้งโตเป็นหนุ่ม จึงได้เลิกราไปเพราะมีเรื่องอื่นน่าสนใจกว่า

อาตมาเรียนจบแล้วได้ไปเป็นครูประจำตำบลที่บ้านป่าตาล ตำบลป่าหวาย จังหวัดลพบุรี ในปี ๒๔๘๕

ตอนนั้นอายุยังไม่ครบบวช อาตมาก็เกิดชอบพอกับผู้หญิงคนหนึ่ง สวยขนาดเป็นเทพีประจำตำบลป่าหวาย อายุเขามากกว่าอาตมา แต่ผู้หญิงก็ไม่รังเกียจ พ่อแม่และญาติทางฝ่ายเขาก็ไม่ขัดข้องหากจะแต่งงานกัน เมื่ออาตมานำเรื่องมาปรึกษาโยมพ่อ โยมพ่อกลับไม่ยอมให้แต่งงานเพราะยังไม่ได้บวช

ตอนนั้นอาตมาเพิ่งเป็นหนุ่มกำลังห้ามไม่มีสติยังคิด เมื่อโยมพ่อทักท้วงห้ามปรามจึงโกรธมาก ไปตกลงกับผู้หญิงว่าจะพากันหนีไปอยู่ด้วยกันที่เชียงใหม่ ไม่บวชมันละ นัดวันเรียบร้อยแล้ว อาตมาก็เตรียม

เก็บข้าวของที่จะเอาไปด้วย

คืนนั้นอาดมาก็ฝันเห็นโยมแม่เป็นครั้งแรก หลังจากที่ท่านเสียชีวิตไปนานแล้ว ในฝันนั้น โยมแม่มาลอยวนรอบตัวอาดมา แล้วกล่าวกับอาดมาว่า “แม่ยังไม่ได้ไปเกิดนะลูก ถึงแม้ว่ากรรมของแม่จะไม่มี แต่แม่ก็ไปเกิดไม่ได้ แม่กำลังคอยให้ลูกบวชเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ แม่จะได้ไปเกิดเสียที ลูกจะต้องบวชให้แม่นะ”

ตื่นขึ้นมาจำความฝันได้แม่นยำ อาดมาสำนึกได้ว่าตนเองไม่ผิดกับเป็นลูกอกตัญญูต่อแม่ เห็นผู้หญิงตึกว่าท่านถึงกับไม่ยอมบวชให้แม่ ยิ่งคิดก็ยิ่งละอายใจเหลือเกิน อาดมาจึงตัดสินใจไปพบผู้หญิง เลิกนัดหมายที่จะหนีไปอยู่ด้วยกัน บอกเขาตามตรงว่าขอบวชให้แม่ก่อน เขาก็ไม่ว่าอะไร

อาดมาเตรียมตัวที่จะบวช แต่ให้มีอุปสรรคคอยขัดขวางไม่พร้อมที่จะลาบวชสักที เป็นอย่างนี้อยู่นานทีเดียว กระทั่งโยมแม่มาเข้าฝันอีกแล้ว

“ทำไมไม่บวชเสียทีละ แม่เป็นห่วงลูก”

คราวนี้อาดมาตัดสินใจลาราชการเดินทางกลับ

บ้านและบอกโยมพ่อว่าตั้งใจจะมาบวชอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้โยมแม่ ท่านก็ตั้งใจบอกให้อาตมาไปอยู่วัดเพื่อฝึกท่องขานนาค อาตมาไปอยู่วัดท่านสมภารให้อยู่กุฏิเป็นที่เก็บศพ กลิ่นศพลอยขึ้นมาตลอดเวลาจนทนไม่ไหว จึงขออนุญาตท่านสมภารไปอยู่กุฏิไม้ ท้ายป่าช้าซึ่งปล่อยว่างอยู่

อาตมาจนของเข้าไปอยู่ที่กุฏินั้น รู้สึกปลอดภัยดีขึ้น แต่พอดกกลางคืนก็เจอกับเหตุการณ์ประหลาด ขณะอาตมากำลังนั่งท่องคำขานนาคอยู่ ได้ยินเสียงเคาะข้างฝาด้านนอกเป็นจังหวะ อาตมานึกว่าลูกศิษย์วัดมาแกล้งจึงเคาะกระโถนตอบไปให้คนมาแกล้งรู้ตัวว่าอาตมารู้ทัน

เสียงเคาะข้างฝายังไม่หยุดคราวนี้อาตมาจึงขยับไปเปิดประตูกุฏิแล้วออกไปดู แต่ไม่เห็นมีใคร เดินดูรอบ ๆ กุฏิมีแต่ความเงียบ ไม่มีร่องรอยของผู้ใด จะแอบมาแกล้งอาตมาได้เลย

กลับเข้าไปในกุฏิ พอนั่งลงเท่านั้น ก็มีเสียงเคาะข้างฝาอีก คราวนี้อาตมาขยับไปเปิดกลอนหน้าต่าง

เตรียมไว้ พอได้ยินเสียงเคาะข้างฝา (ด้านเดียวกับที่มีหน้าต่าง) อาตมาจึงเปิดหน้าต่างพรวดออกไปทันที แล้วชะโงกหน้าออกไปดู กะว่าถ้ามีใครมาแกล้งต้องเห็นตัวแน่ นำประหลาดที่ไม่มีใครเลย เพราะถ้ามีคนแอบมาเคาะข้างฝาล้อเล่น ไม่มีทางหลบทันแน่

อาตมาขนลุกซู่ แน่ใจเลยที่ไม่มีใครมาแกล้งหรือล้อเล่นแน่ ๆ ถ้าอย่างนั้นเสียงที่ได้ยินเป็นเสียงจากฝีมือใครกันล่ะ ? อาตมาไม่เคยกลัวผี ก็เกิดกลัวคราวนี้แหละ

รีบเข้มนั่งนอนเลยเชียว ทนนั่งอยู่คนเดียวไม่ไหวแล้ว นอนใจเต้นได้ครู่เดียว เอาอีกแล้ว เสียงเคาะข้างฝาจังหวะเดิมเริ่มอีก อาตมาคิดวูบไปถึงโยมแม่ ท่านคงมาเตือนเราเสียละกระมัง หรือโยมแม่อาจจะมาบอกให้อาตมารู้ว่าท่านได้รับรู้แล้วว่าอาตมากำลังจะบวชอุทิศส่วนกุศลให้ท่าน

อาตมาจึงรีบลุกขึ้น จุดธูปขึ้นแล้วอธิษฐานในใจว่า หากวิญญูณของแม่ยังห่วงลูกจะด้วยเหตุผลใด ๆ ก็ตาม ลูกขอให้แม่สบายใจได้ ลูกจะบวชแน่นอน และ

จะอุทิศส่วนกุศลให้แม่ทั้งหมด

บ้กฐูปแล้วอาตมาก็เข้านอนปรากฏว่าไม่มีเสียง
เกาะข้างฝาให้ได้ยินอีกเลยตราบกระทั่งรุ่งเช้า

อาตมาได้เข้าพิธีอุปสมบทที่วัดสระเกศ ตำบล
แม่ลาบ้านเกิด เป็นพระภิกษุสมบูรณันับตั้งแต่นั้น ยัง
ความปิดอิมใจแก่โยมพ่อและโยมยายเป็นอย่างยิ่ง

เมื่ออาตมาอยู่ในเพศสมณะ ได้ตั้งใจรักษาวัตร
ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยโดยเคร่งครัด ที่เคยเป็นคน
ใจร้อนเอาแต่ใจตัวเองก็ค่อย ๆ ผ่อนคลายลงเป็นสงบ
เย็น

ที่วัดสระเกศตำบลแม่ลา ไม่มีพระอาจารย์กรรม-
ฐานมาสอนให้ปฏิบัติเจริญสมาธิภาวนา อาตมาจึง
ปฏิบัติเองโดยไม่ได้ขึ้นกรรมฐานอาศัยแนวทางจาก
หนังสือธรรมะก็เริ่มทำสมาธิเจริญภาวนาคนเดียว
รู้สึกว่ามีวามสงบเพิ่มขึ้น จิตใจที่เคยวุ่นวายแผ่ส่าย
ไปในทางโลกก็ถูกระงับลงอย่างได้ผลดี

หลังจากบวชเป็นพระภิกษุได้ศึกษาพระธรรมคำ
สั่งสอนขององค์พระศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ความสำนึกในกรรมที่ตัวเองเคยก่อไว้ในวัยเด็ก ด้วยความคะนองลำพองใจทำให้อาตมาารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ตัวเองหลงผิดไปถึงขนาดนั้น

ชีวิตของสัตว์ตัวเล็กตัวน้อย พวกนก, กระจอก กระแตที่ถูกอาตมาฆ่าทิ้งไม่ได้คิดจะเอาமாகิน ได้ตายไปนับไม่ถ้วนทีเดียว คิดได้ก็สายเสียแล้ว อาตมาเพิ่งรู้ว่ากรรมใดๆ ก็ตามย่อมเป็นของตัวเอง และต้องชดใช้ด้วยตัวเองเท่านั้น !

ตอนนี้ทำได้ก็เพียงอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลที่พยายามปฏิบัติภาวนาให้แก่สัตว์ทั้งหลาย ซึ่งอาตมาสังหารเขา ทำให้เขาได้รับความทุกข์ทรมานมาเสียนักต่่อนัก

มีอยู่ครั้งหนึ่ง อาตมามีกิจที่จะต้องไปกรุงเทพฯ ที่วัดสุทัศนเทพวราราม อาตมาต้องเตรียมตัวตั้งแต่ก่อนตี ๓ เพราะเรือจะเข้าเทียบท่าตอนตี ๔ ลงจากภูมิจนขณะนั้นท้องฟ้ายังมีดสนิท อาตมาก็เข้าโบสถ์ทำวัตรเช้าคนเดียว เพราะจะต้องออกเดินทางไปกรุงเทพฯ สวดมนต์ทำวัตรเสร็จอาตมาก็ออกมาจากโบสถ์ ทัน-

ได้นั้นมีนกสีดำตัวใหญ่บินตกลงมาจากต้นไม้ใหญ่ข้างโบสถ์ แล้วพุ่งลงมาที่พื้นตรงหน้าอาตมา และมันก็นอนดิ้นอยู่ตรงนั้น

อาตมาสะดุ้งใจ ยอมรับว่าไม่แน่ใจว่าเป็นผี หรือเป็นนกธรรมดา นึกได้ว่าลืมหไฟฉายไว้ในโบสถ์ จึงย้อนกลับไปเปิดประตูโบสถ์อีกครั้ง พอเปิดประตูโบสถ์นกตัวนั้นกลับบินเฉียดอาตมาเข้าไปภายในโบสถ์ก่อนอาตมาหยิบไฟฉายได้จึงฉายไฟไปที่หัวโบสถ์ เห็นนกสีดำตัวนั้นเกาะอยู่บนช่อไม้หลังคาโบสถ์ มันจ้องนัยน์ตาสว่างวาวสู้แสงไฟฉายมองมาที่อาตมาเขม็ง

อาตมาเย็นเข็อกอย่างบอกไม่ถูก คิดไปถึงตัวเองก่อกรรมไว้กับนก เคยฆ่าเขาตายมามากต่อมาก เจ้ากรรมนายเวรเขาคงจะมาตามทวงหนี้เสียละกรรมมัง เลยยืนสงบจิตแผ่เมตตาและขอโทษกรรมแก่เขา แต่นกตัวนั้นก็ยังไม่ยอมขี้อึ่งเฉย อาตมาจึงกลับออกมาจากโบสถ์

มาถึงกรุงเทพฯ ทำธุระจนเรียบร้อย แต่จิตใจหาความสงบไม่ได้ ตอนกลับจากกรุงเทพฯ ไปถึงอยุธยา

และต้องต่อเรือที่แล่นรับ - ส่ง ระหว่างอุชुकากับตำบลแม่ลา ด้วยความรีบร้อนทำให้ลืมนำมุ้งไว้ที่ทำเรืออุชุกา กลับมาถึงวัดแล้วรู้สึกไม่สบายใจอย่างรุนแรง มันเหมือนกับแรงกรรมกำลังบีบคั้นให้ผ้าเหลืองร้อนรุ่มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

อาตมาตกอยู่ในสภาพที่เร่าร้อนทุรนทุราย จนคิดปลงตกว่า เมื่อหมดศาสนาที่จะอยู่ในพระศาสนาแล้ว ก็ขอสึกออกไปรับกรรมที่เจ้ากรรมนายเวรเขาไม่ยอมอโหสิกรรมให้หมด ๆ ไปเถิด หากฝืนใจหมกมุ่นด้วยผ้ากาสาหวัดรดต่อไปรังแต่จะทำให้มัวหมองเสียเปล่า ๆ อาตมาจึงบอกความประสงค์ต่อท่านเจ้าอาวาส ขอลาสิกขาบท ท่านก็ยอมสึกให้ในตอนเวลาใกล้จะย่ำรุ่ง

กลับคืนสู่เพศฆราวาสแล้ว อาตมาก็เข้าไปกราบพระประธานในโบสถ์ ขณะนั้นยังไม่สว่าง ท้องฟ้ามืดอยู่ อาตมานั่งอยู่หน้าพระประธานคนเดียว เกิดความอาลัยในเพศสมณะขึ้นมาจับจิตแทบน้ำตาาร่วง ทันใดนั้นได้ยินเสียงผู้หญิงพูดว่า “พระ...พระ...พระ” ดังมา

จากด้านนอกประตูโบสถ์

อาตมาหันไปดูก็ถึงกับตะลึง เพราะเห็นโยมแม่ มาปรากฏร่างตรงหน้าประตูโบสถ์ (ด้านนอก) โยมมี ใบหน้าสดใสแต่งกายด้วยเครื่องแต่งตัวงดงามเป็น ประกายวูบวาบ พออาตมามองเห็นเต็มตา ร่างของ โยมแม่ก็หายวับไป

โยมแม่คงมีความเป็นห่วงใยอาตมา ท่านถึงได้ ปรากฏร่างมาเตือนให้อาตมาอยู่ในเพศสมณะให้ยึด- เหนี่ยวพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไปจนชั่วชีวิต แต่สายไปเสียแล้ว อาตมาได้เปลื้องสังฆาฏิออกไป ก่อนที่โยมจะมาเตือนสติ

อาตมาสึกออกมาแล้วก็ได้ประกอบอาชีพค้าขาย และแต่งงานในเวลาต่อมา ธุรกิจเจริญรุ่งเรืองจนมี ฐานะมั่นคงพอสมควร และมีลูกหลายคนซึ่งเขาก็ เจริญวัยสมบูรณ์ดีทุกอย่าง

เมื่ออาตมามีอายุได้ ๕๐ ปี ได้พบกับเพื่อนเก่า ซึ่งมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าศาลอุทธรณ์ก็พูดคุยกันเรื่อง ชีวิตที่ต่อสู้ดิ้นรนในทางโลกอย่างน่าเหน็ดเหนื่อย

เพื่อนบอกว่าหากเขาครบอายุราชการ เกษียณเมื่อไร จะขอบวชไปจนตาย เพราะเขาเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เชื่อในพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

คำพูดของเพื่อนทำให้อาตมาถูกคิดขึ้นมาได้คิดถึงตัวเอง ว่าอายุล่วงเข้าบั้นปลายของชีวิตแล้ว ลูก ๆ ก็เติบโต เป็นหลักฐานกันทุกคน สำหรับฐานะของครอบครัว สามารถดำรงอยู่ได้ไม่เดือดร้อน จึงเริ่มเกิดความเบื่อหน่ายในทางโลกมากขึ้นทุกที

แม้อาตมาเคยบวชมาแล้ว และปฏิบัติภาวนา เจริญสมาธิมาบ้าง แต่มิได้มีครูบาอาจารย์สอนกรรมฐานอย่างถูกต้อง คราวนี้อาตมาจึงปล่อยมือเรื่องธุรกิจ การค้าให้ภรรยาและลูก ๆ ดำเนินงานแทน ตัวเองเดินทางไปปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิภาวนาตามสำนักปฏิบัติธรรมหลายแห่ง ศึกษาเรื่องธรรมะ อย่างเอาจริงเอาจัง

ขณะนั้นอาตมาเป็นความดันโลหิต ต้องกินยา ระวังอาการตามกำหนดเวลาจะขาดไม่ได้ แต่ตอนนั้นอาตมากำลังทุ่มเทให้กับการปฏิบัติภาวนาอย่างหนัก จึงละเลยเรื่องยารักษากระดับความดันโลหิต

วันหนึ่งขณะที่อาดมานั่งเจริญสมาธิภาวนา จู่ ๆ ก็รู้สึกเจ็บแปลบตรงนัยน์ตาข้างขวา จึงใช้มือขยี้เพราะคิดว่าผงเข้าตา แต่ไม่ใช่ เพราะความเจ็บปวดมันยังคงอยู่ ลองเอามือปิดนัยน์ตาข้างที่ยังดีไว้ ปรากฏว่านัยน์ตาข้างเจ็บปวดมองอะไรไม่เห็นเลย

อาดมาคิดถึงกรรมที่ตัวเองเคยกระทำเอาไว้ นั่นคือยิงหัวนก หัวกระรอก กระแต จนกระโหลกแตก ตายคาที่ บางตัวถูกยิงจนตาปลิ้นตาลถน ได้รับทุกข์เวทนาแสนสาหัส กว่ามันจะตาย นี่กรรมัง วิบากกรรมได้ตามมาสนองอาดมา

คิดเช่นนี้ น้ำตาก็ไหลอาบแก้ม เมื่อไหร่ไม่รู้ตัว นึกปลงตก ขอมรับสภาพกฎแห่งกรรมที่ตนเองหนีไม่พ้น

อาดมาไม่ใส่ใจใยดีกับนัยน์ตาที่พิการอย่างกระทันหัน คงมุ่งมั่นปฏิบัติวิปัสณากรรมฐานต่อไปไม่หยุดยั้ง แต่นัยน์ตาข้างที่เหลือเกิดมีอาการผิดปกติขึ้นมาอีก มองเห็นอะไรฝ้าฟางไปหมด ซ้ำยังรู้สึกปวดกระบอกตาเหลือเกิน อาดมาจึงตัดสติใจไป ร.พ.จุฬาฯ

จักษุแพทย์ตรวจแล้วว่าเส้นโลหิตในลูกตาแตก ท่านก็ให้ยามากิน

กินยาอยู่หลายวันอาการไม่ดีขึ้นเลย อาตมาจึงไปที่ ร.พ.ศิริราช จักษุแพทย์ได้ตรวจนัยน์ตาอีก และอธิบายว่าจำเป็นต้องฉีดยาเข้าไปในลูกนัยน์ตา และการฉีดยานี้จะเจ็บปวดมาก อาตมาบอกว่าทนได้ หมอจึงจัดการฉีดยาให้

พอหมอปักเข็มแล้วเดินยาเข้าไปในลูกตาเท่านั้น อาตมาแทบสิ้นสติ ด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส มันเป็นความเจ็บปวดอย่างที่ไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อนในชีวิต สิ่งที่อาตมาทำได้ในขณะนั้น ก็คือภาวนา “พุทโธ” ไปเรื่อย ๆ トラบกระทั่งหมอเดินยาหมดและถอนเข็มออก หมอสั่งให้อาตมานอนพักสักครู่เพื่อให้ความเจ็บปวดผ่อนคลายลง ขณะนอนบนเตียงพยาบาลอาตมาคิดถึงบาปกรรมที่ตัวเองเคยยิงหัวนก หัวกระรอก, กระแต และรู้แล้วว่าพวกสัตว์ตัวน้อย ๆ เหล่านั้นจะเจ็บปวดรวดร้าวสาหัสสักปานใด เพราะตัวเองเพิ่งได้รับรสชาติของความเจ็บปวดมาหยก ๆ

มันเจ็บปวดแทบว่าจะขาดใจทีเดียว

เมื่อออกจากร.พ.ศิริราชอาตมาก็ขึ้นเรือข้ามฟากไปฝั่งท่าพระจันทร์ และเดินเข้าไปในวัดมหาธาตุทราบว่าคุณะ ๕ รับอบรมผู้สนใจการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน อาตมาจึงขอสมัครรับการอบรม โดยมีสามเณรมรกด เป็นผู้รับรอง และได้ที่พักในกุฏิพระเมื่อเข้ามาอยู่ในสถานอันวิเวก เป็นสัปดาห์ละเจ็ดวัน ร้อนรุ่มทรมานทรมายก่าย ๑ คลายลง ทำให้จุกคิดถึงความสงบเย็นในเพศสมณะที่ตนเคยอยู่มาแล้ว

อาตมานั่งปฏิบัติอยู่ที่วัดมหาธาตุด้วยความตั้งใจแน่วแน่ ขณะเดียวกันก็ต้องทนทุกข์ทรมานเหลือจะกล่าว เพราะปวดร้าวในกระบอกตาบ่อย ๆ นั่งไปปวดไป ทำให้รำลึกถึงกรรมเป็นสติตลอดเวลา หลังจากคิดเรื่องบวชอย่างละเอียดรอบคอบแล้ว อาตมาจึงตั้งจิตอธิษฐานจะขอบวชอุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวร อันได้แก่สัตว์ตัวน้อย ๆ ซึ่งอาตมาเคยทำร้ายเขา เคยฆ่าเขามามากมายไม่รู้เท่าไร

อันที่จริง ผู้มีอายุสูงวัยขนาดอาตมา เวลานั้น

พระอุปัชฌาย์ท่านมักจะไม่ว่อมบวชให้ แต่ด้วยความเมตตากรุณาอันหาที่เปรียบมิได้ ของพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณเทพฯ ท่านเจ้าอาวาสวัดมหาธาตุ อาตมาจึงได้บวชอีกครั้ง ท่านเจ้าคุณเทพฯ ยังเมตตาส่งอาตมาไปปฏิบัติที่สำนักปฏิบัติธรรม มีท่านพระอาจารย์กาญจน์ กาญจน เป็นผู้อบรม

ตอนนั้นอาตมายังพอมองเห็นอะไรได้อยู่ และอ่านหนังสือเห็นชัดพอสมควร มันคล้ายกับแรงของกรรมดีมาช่วยผ่อนอกุศลกรรม แต่ครั้งกรรมดีอ่อนแรงลง อกุศลกรรมเขาก็เริ่มแสดงใหม่ นัยน์ตาทั้งคู่กลับฝ้าฟางลงอย่างรวดเร็ว จนมองแทบไม่เห็นอะไร

อาตมาได้ไปที่โรงพยาบาลสงฆ์ นายแพทย์ใหญ่ ซึ่งเป็นจักษุแพทย์ได้ทำการผ่าตัดนัยน์ตาข้างที่เส้นโลหิตแตกจนเรียวร้อย และเอาผ้าปิดเอาไว้ ประจวบเหมาะ กับนายแพทย์ใหญ่ต้องเดินทางไปต่างประเทศ ๗ วัน คุณหมอบอกกับอาตมาว่าเมื่อกลับจากต่างประเทศแล้วจะเป็นผู้เปิดผ้าปิดตาเอง

หลังจากที่นายแพทย์ใหญ่ไปต่างประเทศ จะมี

บุรุษพยาบาลผู้หนึ่งมาทำหน้าที่เอายาหยอดตาให้อาตมาทุกวัน ยาที่หยอดเย็น ๆ สบายนัยน์ตา (วันหนึ่งบุรุษพยาบาลมีเรื่องขุ่นใจกับหลวงพ่อก ซึ่งหลวงพ่อกท่านได้อโหสิกรรมแก่เขาไปแล้ว) ได้นำยาหยอดตามาหยอดให้ ครั้งนี้อาตมา รู้สึกเหมือนกับถูกน้ำกรดหยดลงไปในลูกตา มันปวดแสบปวดร้าวนเหลือที่จะกล่าว อาตมาทำได้เพียงอดทน และภาวนาไปเรื่อย ๆ

เมื่อนายแพทย์ใหญ่กลับมาประเทศไทย มาทำงานตามหน้าที่ คุณหมอก็มาเปิดผ้าที่ปิดนัยน์ตาออก คุณหมอถึงกับตกใจ พุดออกมาว่าเป็นไปได้อย่างไร และบอกกับอาตมาว่า “นัยน์ตาของหลวงพ่อบอดเสียแล้ว” นัยน์ตาข้างขวาของอาตมามองอะไรไม่เห็น เมื่อเอากะระจกเงมาส่องดูปรากฏว่านัยน์ตาดำขุ่นขาวไปหมด

โอ้...กรรมเขาตามมาทวงหนี้ของเขาอีกแล้ว !!

ทุกวันนี้อาตมามุ่งมั่นปฏิบัติภาวนาแน่นิ่งขึ้น บุญกุศลใด ๆ ที่เกิดขึ้นขออน้อมอุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหมด ทุกวันนี้ นัยน์ตาซ้ายซึ่งพอมองเห็นบ้าง

กลาง ๆ ก็มีดมัวลงไปทุกวันจนออกบิณฑบาตไม่ได้

นอกจากนัยน์ตาจะพิการดังที่อาตมาเล่ามาแต่ต้น อาตมายังเป็นมะเร็งที่กระเพาะปัสสาวะซ้ำอีก โรคทุกข์เวทนาที่เกิดขึ้นกับอาตมาทั้งหมด หาใช่สาเหตุอื่นไม่ นอกจากเป็นวิบากกรรมที่อาตมาก่อขึ้นเอง การที่อาตมานำเรื่องราวของตัวเองมาเล่าและอนุญาตให้เผยแพร่ได้นั้น ก็ด้วยมีเจตนา อยากจะให้ท่าน สาธุชนทั้งหลายได้ตระหนักว่า “กรรม” นั้นมีจริง ๆ ผู้ใดก่อ “กรรม” ใดไว้ “กรรม” นั้นจะติดตามมาสนองอย่างทันตาเห็นเช่นที่อาตมากำลังได้รับอยู่ทุกวันนี้ ดังบทกลอนที่อาตมาเขียนไว้

อันกรรมชั่วไม่ทำเสียดีกว่า

เรื่องเช่นฆ่าสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่อบายหนอ

ไม่ต้องคอยชาติหน้า ไม่ต้องรอ

กรรมจะก่อตามล้างดังอาตมา

ผมรู้สึกสงสารท่าน แต่ก็ไม่รู้จะทำอะไรได้ เพราะเรื่องของเวรกรรม มันเป็นของเฉพาะตน ไม่อาจจะถ่ายถอนให้กันได้ ใครทำใครก็รับไปตามกฎแห่ง

กรรม

เรื่องนี้มีคติธรรมสอนใจว่า เมื่อตนเองเกลียด
ทุกข์ก็อย่าก่อทุกข์ให้ผู้อื่น หาไม่แล้วจะไม่พ้นเวร ดัง
พระพุทธพจน์ที่ว่า

“ผู้ใดต้องการสุขเพื่อตน
ด้วยการก่อทุกข์ให้ผู้อื่น
ผู้นั้นชื่อว่าพัวพันไปด้วยเวร
ย่อมไม่พ้นจากเวร

ปรทุกขุปชานน
โย อตฺตโน สุขมิจฺฉติ
เวรํ สํสคฺคํ สํสญฺโฐ
เวรา โส น ปริมุจฺจติ.”

๑๕

เลื่อมใสพระพุทธเจ้า

มัญญุกุณฑล เป็นลูกชายของพราหมณ์คนหนึ่ง ผู้ได้รับฉายาจากชาวบ้านว่า “อทินนปุพพะกะ” แปลว่า ผู้ไม่เคยให้อะไรแก่ใคร (คงจะตระหนี่เหนียวแน่น อย่างสูงสุด)

เมื่ออายุได้ ๑๖ ปี มัญญุกุณฑล ป่วยเป็นโรคผอม เหลือง มารดาเห็นแล้วสงสารมาก รบเร้าให้อทินน-ปุพพะกะพราหมณ์ไปหาหมอการรักษา

อทินนปุพพะกะพราหมณ์กลัวว่าจะต้องเสียค่า

หยูกค้ายาให้หมอ จึงบ้ายเบียงเลียงเรื่อยมา และพยายามหาวิธีที่ดีที่สุด

วิธีที่ดีที่สุดของพราหมณ์จอมตระหนี่ ก็คือ
“หนทางใดไม่เสียทรัพย์ เราจะทำตามตามนั้น”

พราหมณ์ตระหนี่ไปหาหมอมามากหลายคน เพื่อขอรายชื่อยาขนาดต่าง ๆ ที่ทำจากรากไม้ ใบหญ้า แล้วนำมาปรุงรักษาลูกเอง

ปรากฏว่าหมดยาไปหลายหม้อ แต่ออาการของลูกก็ยังกำเริบอยู่และรุนแรงขึ้น ๆ จนไม่สามารถที่จะเยียวยาได้

เมื่อเห็นอาการของลูกเพียบหนัก พราหมณ์จึงจำใจไปตามหมอคคนหนึ่งมาตรวจ

หมอตรวจปราดเดียวก็รู้ว่า ตายແงแก่ จึงพูดเลียงไปว่า

“พอดีผมมีสิ่งที่จะต้องทำรีบด่วนในตอนนี้ ขอให้คุณไปหาหมออื่นมารักษาดีกว่า”

ว่าแล้วก็รีบลาจากไป

พราหมณ์รู้สึกบุตรจวนจะตายอยู่แล้ว ยังไม่คิด

สงสาร นำบุตรออกมาให้นอนที่ระเบียงเรือนข้างนอก เพราะกลัวชาวบ้านที่มาเยี่ยมจะเห็นทรัพย์สินสมบัติในเรือน

ใกล้รุ่ง จวนสว่าง วันต่อมา พระพุทธองค์ทรงตรวจดูสัตว์โลกด้วยพุทธจักขุ เพื่อทอดพระเนตรดูเหล่าสัตว์ที่พอจะแนะนำสั่งสอนได้

พระองค์ทรงพบว่ามัญญุกุณฑลเป็นเวไนยสัตว์พอจะแนะนำได้และทรงทราบความเป็นไปเป็นอย่างดีด้วยพระญาณ

ทรงดำริถึงการไปในที่นั้นว่าจะมีประโยชน์อันใดหรือไม่ เมื่อใคร่ครวญอย่างถ้วนดีแล้วก็ทรงรู้ว่า

“พ่อหนุ่มคนนี้ จักมีจิตเลื่อมใสในเรา ตายไปแล้วจักบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์”

พระพุทธองค์เสด็จไปพร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ เสด็จไปบิณฑบาตในเมืองสาวัตถี ได้เสด็จประทับยืนอยู่ใกล้ประตูเรือนของพราหมณ์

ขณะนั้น มัญญุกุณฑลกำลังนอนผินหน้าเข้าในเรือน จึงไม่เห็นพระพุทธองค์

พระพุทธองค์เปล่งพระรัศมีไปวาบหนึ่ง

มัญญุกุณฑลีสงสัยว่า

“เอ๊ะ ! นี่แสงอะไร ?”

จึงพลิกตัวกลับมา พอเห็นพระพุทธรองค์เข้า
เท่านั้น เกิดเลื่อมใสในทันที

เขารู้สึกคำหน้พ่อกที่ไม่เคยพาไปวัด จะได้เข้าเฝ้า
พระพุทธรองค์แล้วประกอบบุญกุศล

“เพราะพ่อเราเป็นอันธพาล เราจึงพลาดโอกาส
เข้าเฝ้าพระพุทธรองค์ พลาดโอกาสกระทำความดี
ประกอบบุญกุศล ถวายทาน ฟังธรรม

ตอนนี้ แม้แต่มือสองข้างก็แทบจะยกไม่ไหว แต่
ก็ไม่มีอะไรที่พ่อกจะทำได้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว”

เขายกมือขึ้นพนม นมัสการพระพุทธรองค์เหนือ
เศียรเกล้า ด้วยความเคารพอย่างสูง

พระพุทธรองค์ทรงดำริว่า

“เพียงเท่าที่เขาทำใจให้เลื่อมใส ก็เพียงพอแล้ว”

พอพระองค์พร้อมภิกษุสงฆ์เสด็จหลีกลับตาไป
มัญญุกุณฑลิก็ลึนลม ในขณะที่ใจบังเกิดความเลื่อมใส
อย่างยิ่ง

เขาไปบังเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ประคอง
ว่าหลับแล้วตื่นขึ้น

พราหมณ์อทินนปุพพะกะ ทำฌาปนกิจศพแล้วก็
เอาแต่ร้องไห้หน้าตานองหน้า

ตอนที่ลูกมีชีวิตอยู่ไม่สงสาร ไม่ดูแล ไม่รักษา
พอตายโหงตายห่าแล้วจะมาทำคิดถึง มันไม่เข้าท่าเลย
นี่แหละเขาเรียกว่า ไม่เห็นโลง ไม่หลังน้ำตา
รอให้เห็นโลงเสียก่อนจึงรู้สึก

วันๆ พราหมณ์จะไปในที่ป่าช้า ร้องไห้พलग
บ่นพलगว่า

“โอ้ ! เจ้าลูกคนเดียวของพ่ออยู่ที่ไหน เจ้าลูก
คนเดียวของพ่ออยู่ที่ไหน?”

คร่ำครวญให้ตายก็ไม่มีวันฟื้น

วันหนึ่ง พระพุทธองค์ได้ตรัสถึงการที่บุตรชาย
ของอทินนปุพพะกะได้ไปสวรรค์โดยกระทำเพียงแค
ยังจิตให้เสื่อมใสในพระพุทธองค์อย่างเดียวเท่านั้น
บุญอื่นใดไม่ได้ทำเลย นับว่าน่าอัศจรรย์นักในสายตา
ของชาวบ้าน

พระองค์ได้ตรัสแก่ประชาชนทั้งหลายว่า
ใจเป็นผู้นำ ใจเป็นใหญ่ ในการสร้างกุศลและ
อกุศล กุศลกรรมย่อมส่งบุคคลให้ไปสวรรค์และโลก
มนุษย์”

พระพุทธองค์ตรัสเป็นพระคาถาว่า

“มโนปุพฺพฺพคฺมา ธมฺมา
มโนเสฏฺฐา มโนมยา
มนสา เจ ปสนฺเนน
ภาสติ วา กโรติ วา
ตโต นํ สุขมเนวติ
ฉายาว อนุปายินี

สิ่งทั้งหลาย มีใจนำหน้า
ใจเป็นใหญ่ สำเร็จได้ด้วยใจ
หากพูดหรือทำสิ่งใด
ด้วยจิตใจอันผ่องใส
ความสุขย่อมติดตามเขา
เหมือนเงาติดตามตัว ฉะนั้น”

๑๖

ทำร้ายผู้ไม่ทำร้ายตอบ

โสเภณีคนหนึ่งในเมืองโกสัมพี คลอดลูกออกมาเป็นชาย จึงสั่งให้นางทาสีจับทารกใส่กระดังเอาไปทิ้งที่กองขยะ

โสเภณีในสมัยพุทธกาล เป็นอาชีพที่มีเกียรติกว่าสมัยนี้มาก สมัยนั้น หญิงจะเป็นโสเภณีได้จะต้องมีคุณสมบัติ รูปต้องงามเป็นหนึ่ง ต้องฉลาด ร้องรำทำเพลงเก่ง

อาชีพโสเภณีในสมัยนั้นสร้างความร่ำรวยพอ

สมควร สามารถจะมีคนใช้ได้สบาย และคนพวกนี้ชอบที่จะมีลูกหญิงไว้สืบตำแหน่งแทนตน เพราะผู้ชายเป็นโสเภณีไม่ได้

แต่ปัจจุบัน เห็นมีโสเภณีน (ผู้ชายขายตัว) กันเกลื่อน คงอยากจะเลียนแบบโสเภณีบ้าง

ก็ตามสบายเกิดพ่อเจ้าพระคุณ ทางใคร ทางมัน

โสเภณีสมัยพุทธกาลไม่ชอบลูกชาย พอใครคลอดลูกชายออกมาจึงมักทิ้งกัน โดยไม่รู้สึกลัวบาปแต่อย่างใด เพราะโสเภณีทุกคนทำอย่างนี้กันทั้งนั้น

ความชั่ว ถ้าคนนิยมทำกันทั่วไปหมด ก็มักไม่มีใครรู้สึกกลัว เพราะความด้านชาของศีลธรรมมันครอบงำหมดแล้ว

ชายคนหนึ่งออกจากบ้านไป เห็นสุนัขหลายตัวจับกลุ่มเห่า “โง่ง โง่ง” อยู่ระหว่างทาง หยุดมอดดูเห็นทารกแดง ๆ นอนดินกระแด้ว ๆ อยู่ จึงเข้าไปอุ้มด้วยความรักเหมือนดังลูกได้บังเกิดขึ้น เขาร้องด้วยความดีใจเมื่อกลับถึงบ้านว่า

“กูได้ลูกชายแล้วโว้ย ได้เป็นพ่อคนโดยไม่ต้อง

ออกแรงทำให้เหนื่อยด้วย”

วันหนึ่ง เศรษฐีชาวเมืองโกสัมพี ไปสู่ราชตระกูล พบปุโรหิต เดินมาแต่พระราชวัง จึงถามว่า

“ท่านอาจารย์ ! วันนี้ท่านได้ตรวจดวงชะตาของ บ้านเมืองแล้วหรือยัง ?”

“จะ ท่านมหาเศรษฐีเราตรวจดูแล้ว” ปุโรหิตตอบ

“จะมีอะไรแก่บ้านเมืองหรือ ? ท่านอาจารย์”

“อย่างอื่นไม่มี แต่เด็กที่เกิดในวันนี้ จักได้เป็น เศรษฐีผู้ประเสริฐในเมืองนี้”

ครั้งนั้น ภรรยาของเศรษฐีมีครรภ์แก่ เพราะ ฉะนั้น เศรษฐีจึงส่งคนใช้ไปสู่เรือนโดยเร็วว่า

“จงไป จงดูว่าภรรยาของเรานั้น “คลอดแล้ว หรือยังไม่คลอด” พอทราบ ว่า “ยังไม่คลอด” เฝ้า พระราชาเสร็จแล้ว รีบกลับบ้าน เรียกหญิงคนใช้ชื่อ กาลีมาแล้วให้ทรัพย์ ๑ พันกล่าวว่า

“เจ้าจงไป จงตรวจดูในเมืองนี้ ให้ทรัพย์ ๑ พัน พาเอาเด็กที่เกิดในวันนี้มา”

นางกาลีนั้นตรวจตราดู ไปถึงบ้านนั้น เห็นเด็ก

แล้ว จึงถามหญิงแม่บ้านว่า

“เด็กนี้เกิดเมื่อไร ?”

เมื่อหญิงนั้นตอบว่า “เกิดวันนี้”

จึงพูดว่า “จงให้เด็กนี้แก่ฉัน”

จึงประมูลราคา ตั้งแต่ ๑ กหาปณะเป็นต้น จน
ถึงให้ทรัพย์ ๑ พัน แล้วนำเด็กนั้นไปแสดงแก่เศรษฐี

เศรษฐีคิดว่า “ถ้าว่าลูกของเรา จักเกิดเป็นลูก
หญิง เราจักให้มันอยู่ร่วมกับลูกสาวของเรานั้น แล้ว
ทำให้มันเป็นเจ้าของตำแหน่งเศรษฐี ถ้าว่าลูกของเรา
จักเกิดเป็นลูกชาย เราก็จักขำมันเสีย”

แล้วจึงให้รับเด็กนั้นไว้ในเรือน

ต่อมาอีก ๒-๓ วัน ภรรยาของเศรษฐีนั้นคลอด
บุตรเป็นชาย เศรษฐีจึงคิดว่า “เมื่อไม่มีเจ้าเด็กคนนี้
ลูกชายของเราก็จักได้ตำแหน่งเศรษฐี บัดนี้ควรที่เรา
จักขำมันเสีย”

เศรษฐีเรียกนางกาลิมาแล้ว กล่าวว่า

“แม่จงไป ในเวลาที่พวกโคออกจากคอก เจ้าจง
เอาเด็กนี้ไปนอนขวางไว้ที่กลางประตูคอก แม่โคทั้ง-

หลายจักเหยียบมันให้ตาย แต่ต้องรู้ว่าโคเหยียบมันหรือไม่เหยียบแล้วจึงมา”

นางกาลิไปแล้วพอนายโคบาลเปิดประตูคอกเท่านั้น ก็เอาเด็กนั้นให้นอนไว้ตามนั้น เหมือนที่เศรษฐีตั้ง

โคซึ่งเป็นนายฝูง ปกติจะออกภายหลังโคทั้งปวง แต่ในวันนั้นออกไปก่อนกว่าโคทั้งหมด ได้ยื่นคร่อมทารกไว้ในระหว่างเท้าทั้งสี่

แม่โคตั้งหลายร้อย ต่างก็พากันเบียดเสียดข้างทั้งสองของโคอุสทะออกไป

นายโคบาลก็คิดว่า “เจ้าโคตัวนี้ เมื่อก่อนออกทีหลังโคทุกตัว แต่วันนี้ออกไปก่อนโคทั้งหมด แล้วยืนนิ่งอยู่ที่ประตูคอกเทียว นั่นจะมีเหตุอันใดหนอ ?”

เขาเดินไป แลเห็นเด็กนอนอยู่ภายใต้ท้องโคนั้น หวนกลับได้ความรักเสมือนบุตร จึงนำไปสู่เรือน ด้วยคิดว่า “เราได้ลูกชายแล้ว”

นางกาลิกลับถูกเศรษฐีถาม จึงเล่าเรื่องนั้น

เศรษฐีกล่าวว่า “เจ้าจงไป จงให้ทรัพย์เขา ๑ พัน แล้วนำมันกลับมาอีก” นางให้ทรัพย์ ๑ พันแล้วได้นำ

กลับมาให้อีก

เศรษฐีกล่าวกับนางกาลิว่า “แม่กาลิ ! ในเมืองนี้มีพวกเกวียน ๕๐๐ เล่ม ออกเดินทางแต่เช้ามืด เพื่อไปค้าขาย เจ้าจงเอาเด็กนี้ไปให้นอนไว้ที่ทางเกวียน พวกโคจกเหยียบมันหรือล้อเกวียนจกตัดตัวมัน พอรู้เรื่องของมันแล้ว จึงกลับมา”

นางกาลินำเด็กนั้นไปแล้วให้นอนอยู่ที่ทางเกวียน
ในกาลนั้นหัวหน้าเกวียนได้ไปข้างหน้า

ครั้งนั้น พวกโคของเขาถึงที่นั่นแล้ว ต่างพากัน
สลัดแอกเสีย แม้จะถูกหัวหน้ายกขึ้นแล้วขับไปตั้ง
หลายครั้ง ก็ไม่เดินไปข้างหน้า

เมื่อหัวหน้าพยายามอยู่กับโคทั้งสองนั้นอย่างนี้
เที่ยวอรุณขึ้นแล้ว ก็พอสว่าง เขาจึงคิดว่า “โคทั้งสอง
พากันทำเหตุนี้เพราะอะไร ?”

จึงตรวจตราดูทาง เห็นทารกแล้วก็คิดว่า “กรรม
ของเราหนักหนอ” มีความยินดีว่า “เราได้ลูกชายแล้ว”
จึงนำเด็กนั้นไปเลี้ยง

นางกาลิได้ไปรายงาน เศรษฐีบอกว่า “เจ้าจงไป

ให้ทรัพย์เขา ๑ พัน แล้วจงนำเด็กนั้นกลับมาอีก”

พอได้เด็กมา เศรษฐีกล่าวกะนางกาลีว่า

“เจ้าจงนำมันไปยังป่าช้าผีดิบ แล้วเอนอนไว้ในระหว่างพุ่มไม้ มันจักถูกสัตว์มีสุนัขป่าเป็นต้นกัด หรือถูกอมนุษย์ประหารตายในที่นั้น เจ้ารู้ว่ามันตายแล้วหรือไม่ตายเที่ยวจึงกลับมา”

นางกาลีนำเด็กนั้นไป ให้นอนอยู่ที่ป่าช้าผีดิบ แล้วได้ยืนอยู่ ณ ที่แห่งหนึ่ง

สุนัขบ้า กาบ้ง อมนุษย์บ้าง ไม่อาจเข้าใกล้เด็กคนนั้นได้ มีคำถามสอดเข้ามาว่า “ก็มารดาบิดาและบรรดาพี่น้องเป็นต้น ใคร ๆ ชื่อว่าผู้รักษาของเด็กนั้น ไม่มีมิใช่หรือ ? ใครรักษาตัวเด็กนั้นไว้”

แก้วว่า “กรรมสักว่าความเท่าเท่านั้น ซึ่งเด็กให้เป็นไปแล้ว ด้วยความรักใคร่ในพระปัจเจกพุทธเจ้า ในเวลาเป็นสุนัข รักษาเด็กไว้ คือ เด็กคนนี้ ครั้งหนึ่งเคยเกิดเป็นสุนัขที่มีจิตใจเลื่อมใสในพระปัจเจกพุทธเจ้า กรรมคืออย่างนี้แหละ รักษาเด็กไว้”

ครั้งนั้น นายอชบาลผู้หนึ่ง ต้อนแม่แพะตั้งหลาย

แสนตัวไปหากิน เดินไปข้างป่าช้า แม่แพะตัวหนึ่ง
เคี้ยวกินใบไม้เป็นต้น เข้าไปสู่พุ่มไม้เห็นทารกแล้ว จึง
คุกเข่าให้นมแก่ทารก

แม่นายอชบาลจะทำเสียงว่า

“เห เห” ก็หาออกไปไม่

เขาคิดว่า “จักเอาไม้ตีมันไล่ออก” จึงเข้าไปสู่
พุ่มไม้ เห็นแม่แพะคุกเข่าให้ทารกน้อยกินนมอยู่ จึง
หวนกลับได้รับความรักในทารกเสมือนบุตร จึงพา
เอาทารกนั้นไป ด้วยคิดว่า “เราได้ลูกช่วยแล้ว”

นางกาลิเห็นเหตุนั้นแล้ว จึงไปบอกเศรษฐี
เศรษฐีกล่าววว่า “เจ้าจงไปให้ทรัพย์ ๑ พัน แล้วนำมัน
กลับมาอีก” นางได้กระทำตามนั้นแล้ว

เศรษฐีกล่าวกะนางกาลิอีกว่า

“แม่กาลิ ! เจ้าจงเอาเด็กนี้ไป จื่นไปบนภูเขอัน
เป็นที่ทิ้งโจร จงโยนมันลงไปในเหว มันกระทบท้อง
ภูเขา ก็จักเป็นท่อนเล็กท่อนน้อย ตกลงที่พื้น เจ้ารู้ว่า
มันตายแล้วหรือไม่ตาย จึงกลับมา”

นางกาลินำเด็กนั้นไปที่นั่นแล้วยืนอยู่บนยอดเขา

โยนลงไปแล้ว ก็พุ่มไผ่ใหญ่อาศัยท้องภูเขานั้นแล
เจริญโดยเทือกเขานั้นเอง

พุ่มกระพังโหมหนาที่บ ได้คลุมเบื่องบนพุ่มไผ่
นั้นไว้ ทารกเมื่อตกจึงตกลงบนพุ่มนั้น เหมือนตกลง
บนผ้าขนสัตว์

ในวันนั้น หัวหน้าช่างसान มีความต้องการไม้ไผ่
เขาไปกับลูกชายเริ่มจะตัดพุ่มไผ่นั้น เมื่อพุ่มไผ่นั้นไหว
อยู่ เด็กก็ไต่ร้องขึ้น เขาจึงพูดว่า “เหมือนเสียงเด็ก”

จึงขึ้นไปทางหนึ่ง เห็นเด็กนั้น มีใจยินดี จึงพา
ไปด้วยคิดว่า “เราได้ลูกชายแล้ว”

นางกาลิ ไปสู่สำนักของเศรษฐี ถูกเศรษฐีนั้น
ถามแล้ว จึงบอกเรื่องนั้น

เศรษฐีกล่าวว่า “เจ้าจงไปเอาทรัพย์ให้เขา ๑ พัน
แล้วนำมาหมั้นมาอีก” นางได้ทำตามนั้นแล้ว

เมื่อเศรษฐีทำกรรมนี้ ๆ อยู่นั่นเทียว เด็กเติบโต
ใหญ่ขึ้นแล้ว เขาได้มีชื่อว่า “โฆสกะ”

นายโฆสกะนั้น ปราบดูแลเศรษฐีประหนึ่งหนาม
แทงตา เศรษฐีไม่อาจแลดูเขาตรงๆได้

เศรษฐีตรองหาอุบายจะฆ่านายโฆสกะนั้น จึงไปหานายช่างหม้อ ผู้สหายของตน แล้วถามว่า

“เมื่อไร ท่านจะเผาเตา ?”

เมื่อเขาตอบว่า “พรุ่งนี้” จึงกล่าวว่า “ถ้ากระนั้น ท่านจงเอาทรัพย์ ๑ พันนี้ไว้ แล้วจงทำการงานให้ฉันสักอย่างหนึ่ง”

“การงานอะไร? นาย”

“ฉันมีบุตรชาติชั่วอยู่คนหนึ่ง ฉันจักส่งมันมายังสำนักของท่าน เมื่อฉะนี้ ท่านจงให้มันเข้าไปสู่ห้องเอามิดอันคมตัดให้เป็นท่อนน้อยท่อนใหญ่ เอาใส่ในคุ่ม แล้วเผาในเตา ทรัพย์ ๑ พันนี้ เป็นเช่นกับรางวัลของท่าน ในภายหลัง ฉันจักทำสิ่งที่ควรทำแก่ท่านให้ยิ่งขึ้นอีก”

“ได้จ้ะ”

ในวันรุ่งขึ้น เศรษฐีจึงเรียกนายโฆสกะมากล่าวว่า

“เมื่อวานนี้ ฉันสั่งการงานนายช่างหม้อไว้อย่างหนึ่ง เจ้าจงไปหาเขา แล้วพูดอย่างนี้ว่า “ท่านจงยังการงานที่คฤพ่อของผมสั่งไว้เมื่อวันวานนี้ให้สำเร็จเถิด”

นายโฆสกะนั้นรับว่า “จ๊ะ” แล้วจากไป

ฝ่ายลูกชายของเศรษฐี กำลังเล่นคลีกับพวกเด็ก เห็นนายโฆสกะเดินไปในที่นั้น จึงเรียกนายโฆสกะถามว่า “ไปไหน พี่”

เมื่อนายโฆสกะบอกว่า “เอาข้าวของคุณพ่อไป สำนักของนายช่างหม้อ”

จึงพูดว่า “ฉันจักไปที่นั่น เด็กเหล่านี้ชนะฉันหลายคะแนนแล้ว พี่จงชนะเอาคะแนนคืนให้ฉัน

“พี่กลัวคุณพ่อ”

“อย่ากลัวพี่ ฉันจักนำข้าวนั้นไปเอง พวกเด็กหลายคนชนะฉันแล้ว พี่จงชิงชัยเอาคะแนนให้ฉัน จนกว่าฉันจะกลับมา ได้ยินว่า โฆสกะ เป็นผู้ฉลาดในการเล่นคลี เพราะฉะนั้นลูกชายของเศรษฐีจึงได้หวังเห็นยวนนายโฆสกะไว้อย่างนั้น”

โฆสกะจึงพูดกับลูกชายเศรษฐีว่า “ถ้ากระนั้นจงไปบอกกับนายช่างหม้อว่า ทราบว่า เมื่อวานนี้ คุณพ่อผมสั่งให้ท่านทำการงานไว้อย่างหนึ่ง ท่านจงยังการงานนั้นให้สำเร็จ”

ลูกชายของเศรษฐีไปหานายช่างหม้อ ได้กล่าวตามสั่งนั้น

นายช่างหม้อได้ฆ่าลูกชายเศรษฐีนั้นตามคำสั่งที่เศรษฐีสั่งไว้ทีเดียว แล้วโยนไปในเตา

ฝ่ายนายโฆสกะเล่นตลอดวัน พอตกเย็นก็กลับบ้าน เมื่อเศรษฐีเห็นแล้วจึงถามว่า “ไม่ได้ไปหรือพ่อ” ก็แจ้งถึงเหตุที่คนไม่ไปและเหตุที่น้องชายไปให้ทราบ

เศรษฐีฟังคำนั้นแล้ว จึงร้องลั่นว่า “อย่าได้ฆ่าเลย”

ปานประหนึ่งว่ามีโลหิตเดือดพล่านในสรีระทั้งสิ้น ประคองแขนคร่ำครวญอยู่ว่า

“ช่างหม้อผู้เจริญ อย่าให้เราฉิบหายเสียเลย อย่าให้เราฉิบหายเสียเลย” รีบวิ่งไปยังบ้านของนายช่างหม้อนั้นแล้ว

นายช่างหม้อเห็นเศรษฐีมาโดยอาการอย่างนั้น จึงพูดว่า

“นาย ท่านอย่าทำเสียงดังไป การงานของท่าน

สำเร็จแล้ว”

เศรษฐีเหมือนถูกความโศกเปรียบดังภูเขาใหญ่
ท่วมทับแล้ว เสวยโทมนัสมีประมาณมิใช่น้อย ดัง
บุคคลผู้มีใจคิดร้ายต่อบุคคลผู้ไม่ประทุษร้ายจะนั้น
เพราะเหตุนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสว่า

“โย ทณฺฑเณน อทณฺฑเตสฺส
อปฺปทุญฺเฐสฺส ทุสฺสติ
ทสฺนุนมณฺเณตฺรํ ฐานํ
จิปฺปเมว นิกจฺจติ
เวทนํ ผรุสํ ชานิ
สรีรสฺส จ เกทนํ
ครุกํ วาปี อาพาธํ
จิตฺตกุเขปํ ปาปฺเณ
ราชโต วา อุปสคฺคํ
อพกฺกขานํ ว ทารุณํ
ปริกฺขยํ ว ญาตีนํ
โกคานํ ว ปภงฺกฺขณํ

อถวาสส อคารานิ
อคฺคิ ทหติ ปาวโก
กายสฺส เกทา ทุปฺปญฺโญ
นิริยํ โส อุปฺปชฺชติ

คนที่ประทุษร้ายผู้ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อใคร
ผู้ไม่ประทุษร้ายใครตอบ
ย่อมได้รับผลโดยฉับพลัน
ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งในสิบอย่าง คือ

๑. ได้รับเวทนาอย่างรุนแรง
๒. ได้รับความเสื่อมเสีย
๓. ถูกทำร้ายร่างกาย
๔. ป่วยหนัก
๕. กลายเป็นคนวิกลจริต
๖. ต้องราชภัย
๗. ถูกกล่าวหาอย่างร้ายแรง
๘. ไร้ญาติขาดมิตร
๙. ทรมณ์สมบัติพินาศฉิบหาย

หรือ ๑๐. บ้านเรือนของเขาย่อมถูกไฟไหม้

เขาผู้โง่เขลาเบาปัญญา
ตายไปแล้วย่อมตกรอก”

๑๗

ทำดีชีวิตเปลี่ยน

เรื่องนี้เกิดขึ้นมานานแล้ว เป็นเรื่องจริงที่เกิดในจังหวัดใกล้เคียงกับกรุงเทพฯ ซึ่งสมัยนั้นยังเป็นชนบทอยู่มาก และเป็นทุ่งนาเป็นส่วนใหญ่ ท. เลียงพิบูลย์นำเรื่องนี้มาเล่า เป็นเรื่องของชวานายากจน ผู้เอื้ออารีย์ให้ข้าวน้ำแก่คนเดินทางผู้หิวโหย

ภายหลังชวานาได้รับที่นาถึง ๒๐๐ ไร่ ไร่ทำกินได้รับโอนมรดกคึกแถวและเงินสดเป็นจำนวนไม่น้อยจากชายแก่สูงอายุผู้ถึงแก่กรรม

ผลแห่งการทำดีนี้ เกิดขึ้นที่

โรงนากลางทุ่งบนโลกที่ถมขึ้นไปเพื่อหนีน้ำ
ด้านล่างเป็นลานดินที่ทุบปรึบอย่างดี ฝาทั้งสี่ด้านเป็น
ขัดแตะ ช่องหน้าต่างทำเป็นแผงใช้ไม้ค้ำเพื่อให้แสง-
สว่างเข้ามาในตอนกลางวันและรับลมในตอนหัวค่ำ
ในโรงนามีเพียงแค่ม้าไผ่สำหรับนอนกันตามประสา
คนบ้านนอกคอกนา

เจ้าของโรงนาเป็นชาวนา สองสามีภรรยา อยู่กับ
ลูกสาวสองคน คนโตอายุ ๘ ขวบ ไผ่หมจุก คนเล็ก
อายุ ๓ ขวบ ยังต้องให้พี่สาวคอยดูแล วันนั้นผู้เป็น
พ่อไปอำเภอ ผู้เป็นแม่ไปตัดไม้สะแก มาทำฟืนหุงข้าว
ด.ญ.จุก จึงต้องไกวเปลเลี้ยงน้องอยู่ในโรงนาเพียง
สองคน

อากาศร้อนอบอ้าว แดดเด่นระยิบอยู่กลางทุ่ง
ร่างของชายสูงอายุกำลังเดินฝ่าเปลวแดดเข้ามายัง
โรงนาหลังนั้น ชายผู้นั้นแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ผิด
แปลกไปจากคนบ้านนอก นุ่งผ้าม่วงอย่างดี เสื้อราช-
ประแตนกระดุมห้าเม็ดแบะออกตลอด ไม่มีกระดุมแม้

แต่เมื่อดูแล้ว ร่องเท้าเปื้อนโคลนและบางส่วนยัง
กระเด็นขึ้นมาเปรอะผ้าม่วงและเสื้อดูสกปรก

ร่างนั้นเดินโซเซเข้ามาจนถึงโรงนา เอามือทำ
ประตูปะทุเพื่อพยุงตัวไม่ให้ล้ม เหงื่อแตกเต็มตัว ปากแห้ง
ผาก พอได้สติก็ผลักประตुरองนาเปิดเข้าไปข้างใน
เด็กหญิงที่กำลังไกวเปลเห่กล่อมน้องละจากสายเปล
ทันที เดินตรงมายังชายสูงอายุแล้วช่วยพยุงมานั่งที่
แคร่เพื่อให้หายเหนื่อย

ชายสูงอายุกำลังจะล้มลงกับพื้นด้วยความ
เหนื่อยล้า ก็พอดีเด็กหญิง ช่วยพยุงไว้ได้ทันเวลาพอดี

“น้ำ ขอน้ำกินหน่อย คอแห้งเหลือเกิน น้ำ
ขอน้ำ”

ปากอันแห้งผากกล่าวระล่ำระลักขอน้ำกินอย่าง
น่าสงสาร เด็กผู้หญิงคนนั้นรีบฉวยขันทองเหลืองไป
ตักน้ำในตุ่มมาครึ่งขันแล้วเอามือรดปลายใบจากมุง
หลังคาซึ่งกรอบโรยลงไปในขันอีกด้วย

ชายผู้นั้นมองดูน้ำในขัน ด้วยสายตาที่ไม่พอใจ
นัก เพราะน้ำในขันก็มีสีเหลืองอยู่แล้ว แถมยังมีใบจาก

ปนโรยลงไปอีก ผิดกับน้ำที่บ้านซึ่งใสสะอาด มีน้ำยา
อุทัยอบน้ำดอกมะลิหอมชื่นใจ แต่เวลานี้เข้าตาจนจำ
ต้องเป่าใบจากให้ลอยออกจากกัน แล้วค่อย ๆ จิบน้ำ
เข้าปากอย่างยากเย็นและเชื่องช้าจนอึดซึ่งกินเวลาพอ
สมควร พอวางขันลงแล้วก็เอ่ยขึ้นว่า

“ขอบใจมากน้ำสีเหลืองเหมือนน้ำชาแต่จิตสนิท
ทำไมต้องแก้งกันด้วยการใส่เศษใบจากลงไปด้วยละ
หนู ตากินด้วยความลำบาก แต่ก็แก้กระหายทำให้ฉัน
มีชีวิตชีวาขึ้น แม่หนูคงมีเหตุผลในการทำอย่างนั้น
นะจ๊ะ”

“น้ำฝนคะตา แต่ไหลผ่านหลังคาจากก็เลยมีสี
เหลืองของจากปนลงไป ส่วนการรดใบจากใส่ลงไปนั้น
แม่หนูบอกว่า บ้านเราอยู่ไกลและอยู่กลางทุ่ง คนเดิน
ทางมากกว่าจะถึงจะไม่ได้กินน้ำมานานจะกระหาย หาก
เอาน้ำส่งให้กินก็จะรีบดื่มจนจุกตาย ต้องเอาใบจากใส่
ลงไปให้เขากินได้ช้าจะได้ไม่จุกตาย หากไม่จะกลายเป็น
บาป ตาอย่าโกรธหนูนะ หนูต้องทำตามคุณแม่”

น้ำตาของชายสูงอายุคลอหน่วยแล้วไหลลาม

ลงมาที่ร่องแก้ม แล้วก็พุดกับหนูน้อยด้วยความเอ็นดู

“ฉันจะโกรธแม่หนูได้อย่างไรกันเล่า แม่หนูทำถูกต้องแล้ว ถ้าไม่ทำอย่างนั้น ฉันคงจะตายไปแล้วละ แต่ว่าตั้งแต่เช้าฉันยังไม่ได้กินอะไรเลย หิวเหลือเกิน แม่หนูพอมีข้าวเย็นกันหม้อเหลือไหมล่ะ ฉันขอสักจานเถอะ”

“คุณตาคงจะหิวมากเลย หนูมีข้าวเย็นเหลืออยู่ หน่อยหนึ่ง ไข่เค็มอีกครั้งซีก หนูจะไปคตมาให้”

“หิวซี หิวมากด้วย”

หลังจากข้าวกันหม้อกับไข่เค็มผ่านลำคองไป แล้ว ชายสูงอายุจึงกินน้ำตามเข้าไปแล้วก็นึกขึ้นได้

“ตายละนี่เป็นส่วนที่แม่หนูจะกินกลางวันละซี ตายละ ... ตากินหมดแล้ว”

“หนูไม่หิวหรอกค่ะคุณตา หนูเคยได้ยินแม่บอก ว่า คนแก่ถ้าหิวมาก ๆ ก็จะเป็นลม หนูเป็นเด็กไม่หิวจนเป็นลมหรอกค่ะ ตาอ้อมไหม ถ้าไม่อ้อมหนูจะต้มข้าวต้มให้กิน”

“ดีเหมือนกันจะได้กินด้วยกันเลย แม่หนูจะได้

ไม่หิวไงล่ะ”

ข้าวต้มกับปลาเค็มตามประสาคนบ้านนอกผ่าน
ลำคอของชายสูงอายุไปจนอิ่มเต็มที่ได้ถึงกับเอ๋อชมขึ้น
มาว่า

“ข้าวต้มมือนี้อร่อยที่สุดเท่าที่ตาเคยกินมา ปลา
เค็มก็หอมไม่เค็มมาก ตาชอบใจมากที่สุดแล้วพ่อ
แม่ไปไหนเสียล่ะ”

“พ่อไปอำเภอ แม่ไปตัดฟันในป่าสะแกจ๊ะ ตก
เย็น ๆ ก็คงกลับ แล้วตาทำไมจึงมาที่นี่ได้ล่ะจ๊ะ”

“ตาหลงทางมา ตาต้องมาเดินกลางแดดอย่างนี้
เป็นครั้งแรก มันทรมาณจริง ๆ เห็นโรงนาของแม่หนูนี้
เพียงหลังเดียวเลยแหวะมาขอน้ำกิน หากตาเดินไป
ไกลกว่านี้สักหน่อย คงหมดแรงล้มลงนอนตายกลาง
แดดแน่ ๆ”

“ถ้านั่นตานอนเสียดีกว่า จะได้พักผ่อน หนูจะ
ไปหาหมอนมาให้ล่ะจ๊ะ”

ชายสูงอายุเหยียดกายลง นอนหนุนหมอนที่ไม่
ค่อยจะสะอาดนักแล้วหลับไปอย่างอ่อนเพลีย ครั้น

รู้สึกตัวก็เป็นเวลาเย็นแล้ว ได้ยินเสียงแม่กับลูกคุยกัน
หน้าโรงนา จับความได้ว่า

“วันนี้มีคนแก่หลงทางมา ขอน้ำขอข้าวกินคน
หนึ่ง หนูจัดน้ำและข้าวให้กินและให้นอนพักผ่อนอยู่
ในบ้าน แคนนอนหลับอยู่ข้างใน อย่าเอะอะนะแม่จะทำ
ให้แกล่ตื่น”

“ดีแล้วลูก คนแก่คนเฒ่าจงเคารพนับถือเหมือน
ปู่ย่าตายาย เข้าไปข้างในเถอะ ไปหุงข้าวอาหาร เตี่ยว
พ่อเจ้ากลับจากอำเภอคงมีอะไรร่อย ๆ แปลก ๆ มาสู่
กันกินเป็นแน่”

ชายสูงอายุเพรียไม่หาย จึงนอนหลับต่อไปจน
เย็นมาก ผู้เป็นพ่อก็กลับจากอำเภอ พอได้ยินลูกสาว
รายงานก็บอกว่า

“อืจุกเอ็งทำถูกแล้ว ได้บุญนะเกิดไปชาติหน้า
เราจะได้ไม่ยากจนข้นแค้นเหมือนชาตินี้ เอ็งทำอย่างนี้
พ่อดีใจที่สอนไม่ผิด”

ครั้นได้เวลากินข้าวเย็น เด็กหญิงน้อยก็เข้าไป
ปลุกชายสูงอายุมากินข้าวแต่ไม่ยอมตื่น พอเอามือ

ตะหน้าผากก็ร้อนผ่าวเพราะพิษไข้ จึงช่วยกันละลาย ยาเขียวให้กินจนไข้ลดและได้สติขึ้นมาและพรวดพาดู แต่ว่า

“ฉันอยู่ที่ไหน ใครพาฉันมา”

“ตาจำได้ไหม ตาเดินตัดทุ่งนามาขอน้ำหนูกิน หนูยังหาข้าวให้ตากินเลย”

“ใช่ เออจำได้แล้วละ ตาเดินทางจากบางกอกจะไปบ้านนายกองนา เขาเป็นกำนัน อ้ายคนแจวเรือมัน แกล้งแจวมาผิดทาง พอพ้นจากบ้านคนมาถึงที่เปลี่ยว มันก็จอดเรือ อ้ายคนแจวหัวเรือมันดึงดาบออกมา จากประทุนเรือ มันเอาลับกับหินลับมีด ฉันจึงบอกกับ มันว่า

“จะมัวโง่เฝ้าอยู่ทำไม ยังอยู่อีกไกล”

เจ้าคนลับดาบก็เอามือลูบคมดูแล้วก็บอกว่า ใช่ ได้แล้วขยับเดี๋ยวหัวหลุด ฉันจึงถามว่า มันจะเอาอะไร อ้ายคนแจวท้ายเรือบอกว่าเงินนะซี ถ้าได้เงินแล้วไป เร็ว มีอะไรก็หยิบออกมา ฉันเอาเงินส่งให้มัน มันก็ชูว่า ถ้ารู้ว่ายกออกไว้ละก็จะฆ่าทิ้งแล้วมันก็เอานาฬิกาเรือน

ทอง กระดุมนาคและไม้เท้าหัวเหลี่ยมนาค กับหมวก สักหลาดไป แล้วไล่ฉันลงจากเรือให้เดินตัดทุ่งไปเอง ตามยถากรรม จนมาพบแม่หนูนี้แหละ”

สองคนผิวเมียผู้อารีแสดงความเห็นใจ และแนะนำให้ท่านผู้สูงอายุไปแจ้งความกับผู้ใหญ่บ้าน เพื่อหาทางเอาคนผิดเข้าคุก แต่ท่านผู้มาจากบางกอกกลับไม่ยินดี ทั้งยังขอให้ปิดเป็นความลับเสียอีก อยู่กับสองผิวเมียและลูกทั้งสองหลายวันจนแข็งแรงดีแล้ว จึงขอให้ผู้เป็นพ่อไปส่งที่อำเภอ ก่อนจะไปขายสูงอายุได้เรียก ด.ญ.จุก และ ด.ญ.แดงมาใกล้ ๆ แล้วกล่าวว่า

“ฉันขอตั้งชื่อให้สองคนนี้ใหม่ว่า เมตตากับ กรุณา”

จากกันไปแล้วชายผู้สูงอายุมิได้บอกว่าเป็นใครมาจากไหน เพียงแต่บอกว่า กลับถึงบ้านแล้วจะส่งข่าวมาให้ ไม่นานนักนายอำเภอและผู้ใหญ่บ้านก็มาที่โรงนาของสี่คนพ่อแม่ลูก แล้วแจ้งให้ทราบว่ามีผู้ยกที่นาจำนวน ๒๐๐ ไร่ ให้ทำกิน โดยในใบมอบโอนนั้น ท่านผู้ชราได้ระบุชื่อ ด.ญ.เมตตา กับ ด.ญ. กรุณา ไว้

ถูกต้องทุกประการ

จากชวานาผู้ยากจนกลายเป็นผู้มีอันจะกินทันที แต่แล้วอีกหลายปีต่อมา ก็ได้รับโอนมรดกเป็นตึกแถว และเงินสดจากชายผู้สูงอายุซึ่งถึงแก่กรรมโดยมารู้ตอนหลังว่า เป็นท่านเจ้าคุณ^๑ที่มีทรัพย์สินมาก และชวานาทั้งครอบครัวได้เดินทางมาทำมาหากินอยู่ที่ตึกแถวที่ได้รับเป็นมรดกด้วยการเปิดร้านค้าขาย

คุณ ท. เสียงพิบูลย์กล่าวว่า ด.ญ.เมตตา และ ด.ญ.กฤษณา ผู้ทำดีในวัยเด็กได้มีชีวิตอยู่มาจนได้เป็น ย่าทวด

ย่าทวดทั้งสองได้เล่าเรื่องนี้เตือนใจลูกหลานในวันทำสังฆทานในวันคล้ายวันมรณกรรมของท่านเจ้าคุณ เรื่องนี้มีคติธรรมสอนใจว่า การทำดีโดยไม่หวังผลตอบแทนนั้นมีอานิสงส์มาก จึงมักได้รับผลตอบแทนสูงในภายหลัง ยิ่งให้สิ่งที่เขาต้องการ เป็นที่สุด ผลตอบแทนย่อมที่สุดตามด้วยโดยอัตโนมัติ

๑. เจ้าคุณ ในที่นี้ หมายถึงพระราชาผู้ได้รับบรรดาศักดิ์เป็นพระยา ไม่ได้หมายถึงพระที่ ได้รับสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะ

ดังพระพุทธพจน์ว่า

“ผู้ให้ของชอบใจ ย่อมได้รับของชอบใจ
ผู้ให้ของเลิศ ย่อมได้รับของเลิศ
ผู้ให้ของดี ย่อมได้รับของดี
ผู้ให้ของประเสริฐ ย่อมถึงฐานะอันประเสริฐเลิศล้ำ

มณาปทายี ลกเต มนابی
อตุคสุส ทาตา ลกเต ปูนคัค
วรสุส ทาตา วรลาถี จ โหติ
เสฏฐนุทโท เสฏฐมุเปติ ฐานัน”

๑๘

การตอบแทนพระคุณพ่อแม่

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี ได้ตรัสถึงการตอบแทนพระคุณของพ่อแม่ ที่ได้ผลอย่างแท้จริงและถูกต้องตามหลักศาสนาไว้ดังนี้

“ภิกษุทั้งหลาย! บุตรยกมารดาบิดาขึ้นไว้บนบ่าทั้งสองข้าง ปฏิบัติท่านทั้งสองด้วยการอบกลิ่น นวดอาบน้ำ ท่านทั้งสองได้ถ่ายอุจจาระและปัสสาวะอยู่บนบ่าบุตรนั้นตลอดร้อยปี แม้อย่างนั้น ก็ยังไม่เชื่อว่า

ได้ตอบแทนคุณของมารดาบิดา ได้เลย

ภิกษุทั้งหลาย! อีกประการหนึ่ง บุตรพึงสถาปนา
มารดาบิดาไว้ในราชสมบัติในแผ่นดินใหญ่ มีแก้ว ๗
ประการ แม้อย่างนั้น ก็ยังไม่ได้ชื่อว่า บุตรได้ตอบ-
แทนคุณของมารดาบิดาได้เลย เพราะวามารดาบิดามี
อุปการะมาก บำรุงเลี้ยง แสดงโลกนี้แก่บุตรทั้งหลาย

ส่วนบุตรคนใด ทำมารดาบิดาผู้ไม่มีศรัทธา ให้มี
ศรัทธามั่นคง ทำมารดาบิดาผู้ทุศีล ให้ตั้งมั่นอยู่ในศีล
ทำมารดาบิดาผู้มีความตระหนี่ ให้มีการบริจาคทาน
เป็นนิจ ทำมารดาบิดาผู้ไม่มีปัญญา ให้มีปัญญาเป็น
เครื่องนำทางที่ถูกต้องได้

ภิกษุทั้งหลาย! ด้วยเหตุการณ์ตอบแทน ๔ ประการนี้
ชื่อว่า บุตรได้ตอบแทนพระคุณของมารดาบิดาแล้ว”

ปฐมปิณณาสกั ๒๐/๗๐

๑๕

วิบากกรรม

วิบากกรรมย่อมไม่แผ้วพานบุคคลผู้ไม่ก่อกรรม
วิบากกรรมแผ้วพานเฉพาะผู้ก่อกรรมเท่านั้น
เพราะฉะนั้น วิบากกรรมจึงแผ้วพานผู้ก่อกรรม
ผู้ประทุษร้ายบุคคลผู้ไม่ประทุษร้ายตอบ

พระพุทธเจ้าตรัสพระคาถาว่า

“บุคคลใดยอมประทุษร้ายต่อผู้ไม่ประทุษร้าย ผู้
บริสุทธิ์ ปราศจากกิเลส บาปย่อมย้อนกลับมาถึง
บุคคลนั้น ซึ่งเป็นคนพาลโดยแท้ ประคองละอองฝุ่นที่
เขาซัดไปทวนลมแล้วย้อนกลับมา ฉะนั้น”

พระบาลีสุดตันตปิฎก สังยุตตนิกาย สคาถวรรคสังยุต

มุตติสูตร เล่มที่ ๑๕

• ผลแห่งวิชาภกฤษฎ

เรียบเรียงจากคำสอนของท่านพระอาจารย์ หลวงพ่อพุทธ จานินโย
กฏแห่งกรรมและตอบปัญหาเรื่องการทำบุญ
รวบรวมและเรียบเรียงโดย ประกายธรรม

ISBN : 974-453-801-5

จำนวนพิมพ์ : ๔,๐๐๐ เล่ม

ธรรมสภาจัดพิมพ์เผยแพร่

ธรรมสภาขอกราบขอบพระคุณท่านพระเถระผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ผู้
รวบรวมและเรียบเรียงเป็นอย่างสูง บุญกุศลอันบังเกิดจากการกระทำในครั้งนี้ ขอ
น้อมถวายแด่พระเถระผู้ทรงคุณ ผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตาธรรมแก่ชาวโลกทั้งหลาย

การพิมพ์หนังสือธรรมะเป็นอนุสรณ์และที่ระลึก นอกจากเป็นการจัดทำ
สิ่งที่เป็นประโยชน์ที่คงอยู่ยืนนานแล้ว ยังเป็นการบำเพ็ญกรรมทาน คือ การให้
ธรรมะที่พระพุทธเจ้าตรัสสรรเสริญว่าเป็นทานอันยอดเยี่ยมอีกด้วย ผู้ปฏิบัติเช่นนี้
จึงได้ชื่อว่ามีส่วนร่วมในการเผยแพร่ธรรม อันจะอำนวยประโยชน์สุขที่แท้จริงแก่
ประชาชนตราบนานเท่านาน

ท่านที่ประสงค์จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นกรรมทาน โปรดติดต่อที่...

ธรรมสภา : ๑/๔-๕ ถนนบรมราชชนนี เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๖๐

โทรศัพท์ : ๐-๒๔๔๑-๑๕๓๕, ๐-๒๘๘๘-๗๕๔๐ โทรสาร : ๐-๒๔๔๑-๑๕๘๘

คนทำชั่วได้ดี ยังไม่ได้รับโทษทัณฑ์เพราะกรรมดีที่มีอยู่ของเขา กำลังให้ผลอยู่ กรรมชั่วที่เขาทำลงไปยังไม่ให้ผล ต่อเมื่อหมดผลแห่งกรรมดี กรรมชั่วจึงจะให้ผลต่อไปเป็นเช่นนี้แหละ เพราะฉะนั้น คนเรา จึงเกิดความไขว้เขวไป เรื่องความเป็นอยู่แตกต่างกันเป็นเรื่องน่าสงสัย สำหรับผู้ที่ไม่รู้แจ้งในเรื่องของกรรมอย่างถ่องแท้ตามที่พระศาสดาทรง แสดงไว้ ก็เป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจได้

คือกรรมของสัตว์ทั้งหลาย อาจจะอุปมาได้เหมือนลูกโซ่ที่เป็น ห่วงร้อยกันอยู่อย่างนี้ กรรมที่กระทำกันไว้ในโลกนี้ก็ย่อมให้ผลต่อเนื่อง กันไป เรียกว่าให้ผลเป็นขั้นตอนไป ไม่สลับสนกัน

คือหมายความว่าเวลาใดกรรมดีกำลังให้ผลอยู่ กรรมชั่วก็ไม่ให้ ผลเป็นอย่างนั้น แม้ว่าคนนั้นจะทำชั่วอย่างไร แต่กรรมดีก็ยังอุปถัมภ์ เขาอยู่ เขาก็ยังไม่เสื่อมจากลาภจากยศ และยังไม่ได้ประสบกับความทุกข์ แต่อย่างใด เพราะกรรมดียังอุปถัมภ์เขาอยู่

หลวงพ่อบุช ฐานิโย

จิตพิมพ์เผยแพร่

ISBN : 974-453-801-5

กราบอนุโมทนาแต่ท่านที่สนับสนุนและร่วมอุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ในราคา ๑๐๐ บาท การให้ธรรมะย่อมชนะการให้ทั้งปวงและการรับธรรมะแล้วนำไปปฏิบัติย่อมชนะการรับทั้งปวงเช่นกัน